A CINCEA MINERIADĂ

Dan BITU

Timp de cinci zile, minerii conduşi de Miron Cozma au lăsat iar în urma lor, sânge şi jaf, la fel ca şi la precedentele *"expediţii"* din 1990 şi 1991.

De data aceasta, locul acţiunii minereşti nu a mai fost Bucureştiul, ci zona Râmnicu Vâlcea. Probabil că, mult timp de acum înainte, cea de-a cincea mineriadă va fi prilej de analiză pentru comentatorii politici din ţară sau din străinătate. Până la definitivarea anchetei autorităţilor statului, ne permitem unele comentarii despre evenimentele desfăşurate în perioada 18-22 Ianuarie şi care au dus la consecinţe extrem de grave pentru imaginea ţării noastre în străinătate.

Mai întâi, trebue spus că minerii din Valea Jiului au declanşat o grevă generală la data de 4 Ianuarie a.c., la îndemnul lui Miron Cozma, în încercarea de a convinge Executivul să nu închidă două mine şi în acelaşi timp să mărească salariile cu 30 la sută. Timp de mai multe zile, cererile minerilor au fost ignorate de Executiv, care s'a menţinut ferm în stoparea pierderilor din economie, continuare a unei decizii luate în luna Decembrie de către Premierul Radu Vasile, în scopul lansării Reformei.

Firul evenimentelor până în 18 Ianuarie poate fi descris în constatarea că ambele părţi au fost inflexibile: minerii doreau ca Premierul Radu Vasile în persoană să vină în Valea Jiului, iar şeful Executivului afirma că o negociere nu se poate face, ci numai discuţii cu specialiştii în domeniu din Ministerul Industriilor şi Comerţului. Fapt care nu a fost acceptat de mineri, împinşi dela spate de Miron Cozma, membru marcant al Partidului România Mare, spre soluţii extreme, adică plecarea spre Bucureşti, unde să ceară în forţă satisfacerea revendicărilor. Scopul ascuns al lui Cozma era să negocieze direct cu Premierul Radu Vasile, sau cu Preşedintele Constantinescu, pentru a cere şi imunitate pentru persoana sa, subiectul mai multor procese pe rol şi în plus, ţinta pentru eventuale procese având ca subiect mineriadele din 1990, puse la cale de cuplul Iliescu-Roman.

Plecarea minerilor spre Bucureşti s'a petrecut în data de 18 Ianuarie, cu o oprire de o noapte în Târgu Jiu, după ce minerii trecuseră de barajul poliţiştilor şi jandarmilor din defileul Jiului, unde şeful comandamentului, generalul Lupu a pactizat în mod ruşinos cu minerii. A doua zi, minerii în frunte cu Miron Cozma, se îndreptau spre Râmnicu Vâlcea; seara următoare au petrecut-o la Horezu, pregătindu-se de asaltul spre Râmnicu Vâlcea, în drum aflându-se un nou baraj al forţelor de ordine, la Costeşti, obiectiv condus de acelaşi general Lupu, trădătorul din Defileul Jiului. Ceea ce s'a întâmplat va rămâne, fără îndoială, ca o pată neagră în analele Ministerului de Interne. La Costeşti, forţele de ordine au fost ridiculizate şi batjocorite de *"mineri"*. Am pus ghilimele, deoarece acţiunea aşa-zişilor mineri este greu de crezut că ar aparţine ortacilor, mai ales în privinţa modului de organizare şi de atac al forţelor de ordine. Evenimentul ca atare a fost reflectat de presa română pe toate planurile sale, iar televiziunile au prezentat imagini în care se vedea cum *"minerii"* au luat ostatici peste 2.000 de jandarmi şi poliţişti, în timp ce generalul Lupu a luat-o la sănătoasa, iar prefectul de Vâlcea, Nicolae Curcăreanu, a fost şi el luat ostatic de către mineri şi bătut măr de Miron Cozma.

În fapt, la Costeşti, s'a demonstrat, dacă mai era nevoie, că a cincea mineriadă a fost o lovitură de forţă a fostei Securităţi. Întregul dispozitiv mineresc a fost organizat după tipicuri militare, fapt subliniat în repetate rânduri de reprezentanţi ai Armatei şi Ministerului de Interne, iar aşa-zişii mineri au avut hărţi militare şi informaţii din surse foarte înalte ale Ministerului de Interne. De aceea, a şi fost posibilă înfrângerea categorică a forţelor de ordine. În

Continuare în pag. 4

ISSN
0705-8365

Preţul unui abonament anual
35 $ / 55 DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 25 NR.267 - FEBRUARIE 1999 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

NERĂBDAREA TIMPULUI

Eugen BÂRSAN

După nouă ani de mai mult decât confuzie, timpul nu mai are răbdare. El vrea să pună capăt unei sarabande politice care devine din ce în ce mai grotescă. Excelând printr'o situaţie în care cuvintele există doar pentru a ascunde gândurile şi în care legile sunt făcute doar pentru a fi călcate. Totul a dus la o confuzie care ia o amploare armonioasă cu era românească de pervertire a mentalităţilor. Cu era care trebue să aibă un sfârşit.

Dar cum să se ajungă aici? Se pare că numai o mizerie şi mai crâncenă poate trezi şi instiga la o împlinire urgentă şi fermă a reformei morale, politice şi instituţionale. Pentru realizarea dreptăţii, cinstei şi adevărului, cetăţenii trebue să ajungă la punctul la care să priceapă cine sunt cei care vor într'adevăr binele ţării şi cine sunt otrepele relelor din ea. Ei trebue să facă acest lucru pentrucă timpul nu mai are răbdare. Sufocaţi de rele, oamenii au nevoie ca de aer de politicieni cinstiţi, de politicieni veritabili care să nu-şi trădeze principiile.

Deci nu de politicieni care-şi confecţionează imagini. Unii şi-au angajat chiar specialişti într'o asemenea privinţă. Şi ce iese din ei, este politica în mască. În cazul că se va continua cu predominanţa preocupării pentru mască, pentru imagine, atunci nu trebue să ne mai mirăm că schimbările se petrec bătând pasul pe loc. Cu politica: *"Băgăm două miliarde de dolari în elicoptere americane, pentru a avea cu ce ne apăra sărăcia şi nevoile"* şi *"n'am"*-ul. Iată o politică de mare măiestrie în arta simulacrului, cu politicieni care caută să reducă fiinţa naţională doar la o funcţie socială.

Politicianismul românesc, aşa cum arată el azi, egoist, inconsecvent, oportunist şi împânat de carieriştii pecerişti, afacerişti şi escroci, ilustrează o dramatică cedare a principiilor de politică sănătoasă, pentru a ţine ţara într'o situaţie în care încep multe şi nu se finalizează mare lucru.

Timpul, care nu mai are răbdare cu ce se întâmplă în ţară, parcurge întrebarea: încotro România? şi ţine să stopeze, cu precizări şi evaluări, riscurile de continuare a politicii antiromâneşti. De bună seamă că în fruntea precizărilor stă faptul că România asistă cu o apatie crescândă nu doar numai la o degradare siste-

Continuare în pagina 3

COMPLOTUL CONDAMNAŢILOR

George GEORGESCU

Sub privirile sfinţilor de pe icoanele Mânăstirii Cozia, Primul ministru Radu Vasile a semnat cu liderii sindicali ai minerilor aflaţi în grevă ilegală, un acord care a dezamorsat situaţia explozivă creată de instigatori ai forţelor destabilizatoare, ce ameninţa să se transforme într'o baie de sânge. La 20 km. de acest sfânt lăcaş, blindatele armatei române erau pregătite pentru orice eventualitate în cazul eşuării tratativelor şi a escaladării conflictului. În virtutea prerogativelor constituţionale, Preşedintele Emil Constantinescu a declarat starea excepţională pe întreg teritoriul României, pentru a preîntâmpina încercările pescuitorilor în ape tulburi de a arunca ţara în haos şi anarhie.

În ce zonă s'a aflat obârşia acestui conflict? Toţi analiştii politici lucizi consideră astăzi că forţele extremiste comuniste, care doresc stoparea cu orice preţ a procesului reformelor economice început cu succes, au ales în mod deliberat momentul în care primele măsuri de privatizare a întreprinderilor deficitare au început să dea roade. Ei au dezlănţuit pe două fronturi o campanie furibundă de disoluţie a Instituţiilor Statului de Drept, prin subminarea autorităţilor şi incitarea maselor la revoltă, pentru răsturnarea prin forţă a regimului ales porin voinţa urnelor în Noembrie 1996.

Primul atac a pornit din direcţia PRM şi a intrigat opinia publică datorită similitudinilor cu înfierările securisto-comuniste din perioada stalinistă, când marile valori morale ale neamului erau victima unor calomnii grosolane ale informatorilor, în baza cărora erau practic eliminaţi din viaţa publică. Mintea unui om normal nu poate concepe azi că într'o societate, chiar bolnavă ca a noastră, se mai pot întocmi scenarii ca în elucubraţiile unui dezechilibrat mintal, care crede despre el că este un *"fenomen"*.

Senatorul Corneliu Vadim Tudor, ajuns printr'un concurs nefericit de întâmplări în Parlamentul ţării, a intenţionat ca prin folosirea unor documente contrafăcute de provenienţă suspectă, să lovească în cea mai înaltă Instituţie a Statului, Preşedinţia. Pentru a opri procesul de normalizare a vieţii şi de integrare a ţării noastre în structurile euro-atlantice, dar mai cu seamă pe cel al stopării dezastrului economic spre care ne îndreptăm, după irresponsabila guvernare fesenistă, acesta a intrat în acţiune, fiind vârful de lance al unui complot al condamnaţilor istoriei.

Cine se ascunde în realitate în spatele lui Vadim Tudor? O serie de membri importanţi ai PRM care au părăsit din diferite motive acest partid, au pus de curând la dispoziţia presei centrale o listă cu numele unor foşti ofiţeri de Securitate, SRI, SPP, sau activişti de frunte ai partidului comunist, care s'au aciuit în jurul unui labil psihic ce poate fi manipulat cu uşurinţă. Iată numai câteva nume ce au făcut obiectul acestei dezvăluiri, listă a cărei lectură ne edifică complet asupra profilului moral al unei haite de lupi ce plâng pe ruinele epocii în care instituiseră un regim de teroare pe întreg teritoriul României, deţinând puteri discreţionare de viaţă şi de moarte.

Gen. (r) Valeriu Buzea, fost general în miliţia comunistă, actualmente prim vicepreşedinte al PRM. El este cel care a ordonat arestarea, anchetarea şi torturarea şoferului Gh. Samoilescu, căruia i-a fracturat falangele degetelor

Continuare în pag. 5

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România:

Dan BITU	pagina 1
Andrei BĂDIN	pagina 2
Roland Cătălin PENA	pagina 3
Roxana IORDACHE	pagina 4
Viorel PALTIN	pagina 5
Dan COSMULESCU	pagina 6
Florin Oprea SĂLCEANU	pagina 8
Prof. M.S. DERDENA	pagina 8
Prof. Teodor BRĂILEANU	pagina 9
Bogdan COSTEA	pagina 11
Ion GAVRILĂ	pagina 14
Aurel BĂDĂIAN	pagina 17
Prof. Ion GHERMA	pagina 17
Prof. Gh. BUZATU	pagina 23

editorial

MINERIADA,

EDIŢIA IANUARIE 1999

Mineriada lui Miron Cozma dela începutul lui Ianuarie al anului în curs a creat o stare de incertitudine în viaţa societăţii româneşti, a statului de drept şi a fragilei democraţii, instalată după alegerile din 1996. Nu putem spune că a fost o zguduire puternică, dar au fost nori grei şi negri, care au dat fiori de îngrijorare poporului român.

Imaginile dela Televiziune şi reportajele ziarelor au adus un climat de teamă pentru viitor, căci două forţe ocult stat faţă în faţă, cu vădită înverşunare de a se distruge şi anihila reciproc.

Minerii din Valea Jiului, constituind ultima redută organizată şi revanşardă a partidului comunist, instigaţi de liderul Partidului România Mare, al lui Vadim, vroiau pur şi simplu să pună mâna pe puterea politică a instituţiilor statului de drept. Minerii aveau dreptul la revendicări sociale, dar nu dreptul la instaurarea şi preluarea puterii.

Statul de drept, singura forţă recunoscută ca reprezentativă a întregului naţional, avea legitimitatea juridică şi morală să apere naţiunea română.

Revenirea la suprafaţă a forţelor comuniste camuflate în Valea Jiului a fost generată conspirativ de forţe ocul care urmăresc destabilizarea ţării şi restaurarea unui nou regim comunist de sorginte marxistă.

În situaţia de faţă, când ţara se găseşte sub controlul unei clase politice, din cele mai slabe pe care le-a avut România în decursul istoriei sale, totul era posibil.

Semnalul fiind dat de forţele oculte, marşul spre Bucureşti a pornit motivat de o simplă revendicare socială, de mărire a salariilor, printr'o grevă locală, ajungându-se la o declaraţie de război total al minerilor, cu obiective politice, cerând demisia guvernului. Cu o organizare tehnică, realizată de elemente pregătite militar şi cu cadre efective de revoluţionari, create de fostul partid comunist, ei urmăreau preluarea puterii.

Blocările drumurilor pentru ieşirea din Valea Jiului şi către Râmnicu Vâlcea, cu jandarmi şi trupe poliţieneşti au fost incompetent pregătite, iar eşaloanele de comandă au fost infiltrate cu elemente revoluţionare, marxiste care urmăreau sabotarea oricărei eficienţe de apărare, împotriva avansului minerilor.

După consfătuiri multiple ale guvernanţilor, într'o atmosferă grea, s'a recurs la o formă legală de oprire a marşului minerilor spre Bucureşti, prin declararea unei stări de urgenţă, care urma să fie supusă parlamentului. Din nou alte încurcături, alte ezitări, căci în România nu există o lege prin care să se instituie, la nevoie, o stare de urgenţă. Suntem foarte curioşi şi dorim să aflăm, care sunt cauzele unei lipse de legi, referitoare la starea de urgenţă sau starea de asediu?

În orice caz, mineriada aceasta, a cincea, va aduce, prin cercetări amănunţite ale tuturor întâmplărilor legate de ea, multe surprize din subteranele politicii româneşti, subterane lăsate de nomenclatura lui Iliescu.

Însă, această mineriadă şi confruntare cu statul de drept a avut, după înţelepciunea proverbului românesc, şi *"un bine"*. A descoperit adevărata faţă a lucrurilor din ţară. A scos la iveală, în modul cel mai radical capacitatea, sau mai bine zis, incapacitatea guvernului de a opera cu eficienţă în activităţile sale.

Căci nimeni nu a avut o viziune globală a momentului istoric, cu un inventar al problemelor esenţiale şi fundamentale ale ţării şi cu metodele cele mai practice de utilizat pentru soluţii potrivite realităţilor româneşti. Nici corupţiei, pregătită de subteranele nomenclaturii comuniste, nici inflitraţiilor nomenclaturii nu li s'a dat atenţia cuvenită de către nici un om politic. Totul a fost lăsat de izbelişte, încât la un moment dat, guvernarea dădea impresia unui circ, cu clovni, în care totul era contradictoriu şi ridicol.

Oamenii noştri politici sunt lipsiţi de consilieri de înaltă calitate profesională şi morală, pentrucă nimic nu s'a schimbat din Noembrie 1996 în conducere, nici în cadrul Ministerului de Interne nici în SRI. Majoritatea posturilor cheie din acestea sunt încă ocupate de securiştii moşteniţi dela Ceauşescu şi Iliescu. Nu s'au schimbat criteriile de selectare pentru posturile de comandă şi răspundere în ministere. Şi nici programe bine întocmite în acţiunile guvernamentale, care să preîntâmpine tulburări ca cele revelate de mineriada ultimă nu s'au iniţiat. Dovada cea mai evidentă a slăbiciunilor guvernamentale a fost însă încetineala, nesiguranţa cu care a înaintat în împlinirea proiectelor sale, creind o stare de neîncredere, de îngrijorare a poporului român şi aşa dezorientat.

Preşedintele a suferit de aceeaşi deficienţă în alegerea unor buni consilieri în variate domenii de activitate. Dacă prin călătoriile sale în străinătate, Emil Constantinescu a reuşit să câştige simpatii, în ţară nu a reuşit acelaşi lucru.

Prin confruntarea dintre putere şi mineri, toate aceste aspecte pe care le-am menţionat, au apărut la suprafaţă; este timpul acum, în ceasul al doisprezecelea, ca atât preşedinţia cât şi guvernul să ia măsuri serioase pentru a ameliora simţitor această situaţie.

Mineriada a cincea, un moment critic şi incisiv, dar poate, cu efecte salutare.

George BĂLAŞU

PRIMUL ACT DIN "AMURGUL ZEILOR"

Andrei BĂDIN

În vara lui 1997, la doar două zile după summit-ul NATO dela Madrid, Preşedintele american Bill Clinton poposea în Piaţa Universităţii din Bucureşti unde a încercat să dea Românilor un imbold spre visata aderare la Alianţa Nord Atlantică, propovăduind reforma ca una din soluţiile împlinirii acestui deziderat. La nici o oră dela îndemnul puternic al lui Clinton, într'una din sălile de protocol dela Hotelul Intercontinental, cel care era pe atunci purtătorul de cuvânt al casei Albe, Michael McCurry le spunea jurnaliştilor americani că una din principalele probleme ale României în calea admiterii în NATO constă în reformarea serviciilor secrete. În aceste structuri se menţin încă elemente aparţinând epocii comuniste. În forma enunţării declaraţiei sale, McCurry chiar lăsa să se înţeleagă că acesta este unul din punctele slabe ale României.

Timpul a trecut de atunci iar declaraţia lui McCurry reprezentând punctul de vedere al Administraţiei dela Washington, chiar dacă reluată de presa românească la acea vreme, nu a sensibilizat prea mult autorităţile române. Necurăţirea serviciilor secrete, menţinerea în funcţii de comandă în Ministerul de Interne, iar la o scară mai mică în Armată, a politrucilor şcoliţi la Moscova este în fapt marea cauză a celei de a cincea mineriade, cea care a făcut ca, din nou România să se ducă înapoi, abia după ce cu chiu cu vai reuşise, la începutul acestui an, să obţină câteva note bune de trecere dela câteva organisme financiare internaţionale.

"Securitatea încă există", rostea mult hulitul Silviu Brucan într'o emisiune la postul privat de televiziune Antena 1. Adevărul acesta este. Greşeala cea mai mare a regimului Constantinescu, în cei doi ani şi jumătate dela câştigarea alegerilor, este tocmai că a dat şansă fostelor structuri ale Securităţii şi foştilor politruci din Armată şi din Interne să se cuibărească la sânul său. Foştii activişti, securişti de vază ai lui Ceauşescu şi Iliescu nu au făcut decât să se simtă la adăpost şi în regimul Constantinescu şi, cum era şi normal, această coabitare nu putea merge la nesfârşit.

Simţindu-se cât de cât puternici pe poziţii, au încercat să dea lovitura de forţă, cunoscând foarte bine faptul că Administraţia Constantinescu este prea slabă şi prea mâncată din interior de veleitari, oportunişti şi afacerişti, ca să reacţioneze la timp, şi astfel poate fi o pradă foarte uşoară!

Nu au reuşit! Acest lucru nu înseamnă că ofensiva lor nu va continua sau că din spatele uşilor închise şi pe baza unor reţete fabricate în laboratoarele Lubiankăi nu vor încerca din nou să compromită şansele României de integrare euro-atlantică dela începutul mileniului următor.

În cursul şi imediat după încheiarea celei de-a cincea mineriade, Preşedintele Constantinescu a demarat unele schimbări în structura Ministerului de Interne, în primul rând numirea lui Dudu Ionescu în locul lui Gavril Dejeu. Totuşi, nici o schimbare nu a avut loc în Serviciul Român de Informaţii, Serviciul de Informaţii Externe sau în alte structuri. A cincea mineriadă şi învăţămintele ei trebuiau să însemne demararea de urgenţă a despăducherii serviciilor secrete de politrucii comunişti. Undeva însă semnalul dat prin începutul curăţirii Ministerului de Interne s'a oprit.

Între timp, ziarul *ZIUA* a dezvăluit acţiunile antidemocratice ale generalului Bădescu, unul din şefii Direcţiei din SRI, care a încercat să introducă un agent în cadrul redacţiei acestuia. Şefii SRI, Costin Georgescu şi Mircea Gheordunescu nu au reacţionat, părând a se recunoaşte indirect în complici la acţiunea generalului Bădescu, se pare tot un pion al stângii roşii în serviciile secrete. Cazul Bădescu nu este singurul. De-a lungul timpului, atât înainte de Noembrie 1996 şi cu atât mai mult după, presa românească a demascat politrucii vechiului regim comunist rămaşi în funcţii. Preşedintele Constantinescu a tăcut. La fel au tăcut şi alţi înalţi demnitari şi Legea deconspirării Securităţii propusă de Constantin Ticu Dumitrescu a fost îngropată spre acoperirea foştilor securişti dar şi a parlamentarilor din Coaliţie care, cândva, în trecut au semnat Pactul cu Diavolul. Această acţiune a fost caracterizată de curând de filosoful Horia Patapievici, într'un text radiodifuzat la *"Deutsche Welle"*, în recuperarea de către regimul Constantinescu a fostei Securităţi. Iar datele sunt cutremurătoare: prim adjunctul directorului SIE nu este nimeni altul decât generalul Alexandru Bebe Tănăsescu, fost şef al Securităţii în Statele Unite ale Americii, cel însărcinat de răposatul Ceauşescu în urmărirea rezidenţilor români pe continentul nord-american. Generalul Alexandru Bebe Tănăsescu *"creierul"* Serviciului de Informaţii Externe sub directivele lui Caraman şi Talpeş, a fost vreme de mulţi ani şeful rezidenţei Securităţii în Statele Unite ale Americii şi fără îndoială că Americanii au dosar garnisit cu multe din *"viteziile"* lui Tănăsescu pe malurile Potomacului. Probabil că acest dosar îl confirmă pe cel care se află în posesia Şefului SIE Cătălin Harnagea, încă de când acesta a preluat funcţia de director al SIE. Întrebarea este de ce Harnagea nu a reuşit încă să-i mişte nici un fir de păr lui Tănăsescu. Fără îndoială că directorul SIE, Cătălin Harnagea, este un om de bună credinţă. Nu punem la îndoială dorinţa sa de a curăţi Serviciul de Informaţii Externe, una din piesele de bază în regimul comunist al celebrului KGB. Ceea ce punem la îndoială deocamdată, este puterea sa de a face curăţenie în SIE şi înlăturarea elementelor compromise.

La Oslo, totodată, se află în funcţie, numit chiar de Preşedintele Constantinescu, Mihai Croitoru, fost agent comunsit, expulzat în anii '80 din Marea Britanie. În toate nivelele Ministerului de Externe, personaje de *"talia"* lui Croitoru sunt bine mersi, iar exemplul dat în articolul din numărul trecut al acestei publicaţii, al lui Serghei Celac, fost translator de limbă engleză al lui Ceauşescu, este cazul cel mai notoriu. Despre Celac se ştie că a fost agent sovietic, demascat ca atare şi de generalul Ion Mihai Pacepa, şi în acelaşi timp unul din membrii grupului lui Iliescu, care a dat lovitura de stat în Decembrie 1989.

După felul în care a înţeles semnificaţia celei de-a cincea mineriade şi faptul că nu a pus încă la cale deratizarea tuturor serviciilor de informaţii de căpuşele Moscovei, Preşedintele Constantinescu pare a fi devenit prizonierul acestora. Cu consecinţe grave pe termen lung pentru România. Şi nu numai, căci primul act din *"Amurgul Zeilor"* pus în scenă în a doua parte a lunii Ianuarie va fi urmat cât de curând de un al doilea, care poate fi şi ultimul!

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8385
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/ Nr. .....

ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....

CODUL POŞTAL.....ŢARA.....

PREŢUL UNUI ABONAMENT ANUAL ESTE $ 35.00

ABONAŢI-VĂ LA ZIARUL CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele şi reînnoirea lor, se pot face după cum, urmează:

- **Din Canada şi U.S.A., se pot face *"Cec Poştal"* (Money Order) sau *"Cec Personal"*.**

Din Europa şi alte continente, prin *"Mandat Poştal" sau "Cec Internaţional"* pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

Second Class Mail Registration Number 4133

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL

PRECIZĂRI REDACŢIONALE

- **Nu garantăm apariţia articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacţia nu doreşte să intervină cenzurând prin forţa împrejurărilor, textele supradimensionate.**
- **Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.**
- **Reproducerea articolelor este interzisă fără menţionarea sursei.**

INTERNAŢIONALA SOCIALISTĂ

Mihaela MOISIN

În primele zile ale lunii Februarie anul acesta, au avut loc la Bucureşti, mai exact la Palatul Parlamentului, lucrările reuniunii Comitetului Internaţionalei Socialiste pentru Europa Centrală şi de Est. Această reuniune a fost organizată de Partidul Social Democrat şi de Partidul Democrat din România. Varietatea temelor abordate în cadrul acestor lucrări a fost atât de mare, încât a acoperit dela probleme electorale, întegrarea în Uniunea Europeană până la situaţia din Kosovo.

Noţiunea de Internaţională Socialistă, pe oricare dintre noi, ca şi pe Dl. Roman (în mod deosebit) pe fiecare din motive diferite, ne trimite înapoi la societatea socialistă, din care abia am ieşit. Cu toate acestea, Internaţionala Socialistă, prin definiţie, este o organizaţie politică ce grupează partidele socialiste din întreaga lume, ea fiind constituită la 30 Iulie 1951 în Franţa, creată în contextul războiului rece dintre Statele Unite şi URSS. Această internaţională, conform explicaţiei date de Larousse, s'a detaşat net de mişcarea comunistă mondială, rolul ei primordial, fiind grija pentru salariaţi, pentru protecţia socială etc. Oare? Internaţionala Socialistă reprezintă oculta internaţională care militează pentru distrugerea naţionalismului şi a statelor naţionale.

Astfel s'ar explica poate faptul că Internaţionala Socialistă militează pentru *"procesul de lărgire al Comunităţii Europene"*, cât mai rapid, şi *"fără a fi marginalizate statele aflate în faza de preaderare"*. Cu alte cuvinte, chiar dacă sunt ţări ca România sau Bulgaria (numai ca exemplu) în care democraţia este încă *"originală"*, în care nu s'a rezolvat problema proprietăţii private, ele trebue totuşi primite alături de ţările cu adevărat democrate europene; sau mai exact, alături de ţările occidentale, cu proprietate privată, cu economie de piaţă înfloritoare, cu o adevărată democraţie.

În timpul lucrărilor reuniunii, Dl. Roman a ţinut un discurs expunându-şi calea social-democrată propusă de partidul său, prezentând şi condiţiile în care ar fi dispus să recunoască drept parteneri de guvernare alte forţe de stânga din România, *"cu condiţia ca şi acestea, la rândul lor, să respingă alianţele şi practicile nedemocratice şi să recunoască aceleaşi valori, comune lumii libere"*. Cum ar spune Mihai Ionescu (România Liberă), *"PD face 'ochi dulci' opoziţiei"*, ale cărei partide nu sunt acceptate nici măcar de Internaţionala Socialistă, adică de fapt, am adăuga noi, în primul rând partenerului său dintotdeauna, Ion Iliescu.

Şi atunci, dacă tot am ajuns la Ion Iliescu, cu care probabil Petre Roman vrea să se împace, să vedem care ar fi compatibilitatea programului PDSR cu principiile Internaţionalei Socialiste.

Dl. Iliescu, criticând vehement puterea de guvernare care *"împinge ţara în recesiune"*, uitând că datoriile scadente, pe care actualul guvern trebue să le onoreze anul acesta, sunt făcute în timpul guvernării sale feseniste, şi-a anunţat poziţia faţă de proprietatea funciară şi cea forestieră. Prin vocea lui Adrian Năstase, el a arătat că statul ar putea concesiona din terenurile sale agricole 20-25% la un preţ avantajos, cu condiţia ca cel ce preia în arendă să practice culturi pe sole intinse. În privinţa pădurilor, a spus că tentaţia ca cei împroprietăriţi să taie şi să vândă pădurile este dovedită, astfel că se impune despăgubirea proprietarilor şi acordarea acestora de devidente pentru suprafeţele pe care le aveau în proprietate.

În timpul lucrărilor reuniunii Internaţionale Socialiste, preşedintele PROPACT - sindicatul Naţional al Ţărănimii Române - a înaintat o scrisoare de protest secretarului general al Internaţionalei Socialiste, Luis Ayala (Chile) în care-şi exprimă *"încrederea că Internaţionala îşi va preciza public poziţia faţă de situaţia retrocedării proprietăţilor în România şi se va dezice de atitudinea Partidului Democrat (Roman), dacă acesta nu va înţelege importanţa retrocedării proprietăţilor confiscate de regimul comunist în timp util"*. De asemenea, PROPACT consideră că atitudinea PD-ului faţă de proprietate *"compromite definitiv socialismul european în România"*. El a cerut Internaţionalei Socialiste *"să se dezică de atitudinea PD"*, pentrucă altfel *"Românii vor asocia socialismul european cu comunismul"*.

Oamenii de rând, cei care am trăit în ţările fost comuniste din Europa, nu putem nici măcar accepta titulatura acestei internaţionale, fiind alergici la orice este *"socialist"*, ceea ce este de înţeles. La fel de înţeleasă este dragostea D-lui Roman, precum şi a lui Ion Iliescu (mai dela distanţă), reprezentanţii aşa-ziselor partide democrate, faţă de această Internaţională Socialistă, ei neînţelegând însă că între titulatura zisei internaţionale şi realitatea pe care o exprimă nu este nici o legătură.

Aşa-zişii noştri democraţi nu înţeleg că în Europa, condusă pe rând de partide de stânga şi de dreapta societatea se dezvoltă, economia înfloreşte (ex. Anglia, Germania), sau că în continentul nord-american diferenţele între programele partidelor ce iau pe rând puterea (republicani şi democraţi în SUA sau conservatori şi liberali în Canada) sunt atât de mici, încât pe omul de rând nici nu-l interesează ce partid este la conducere. În continentul nord-american, ziua alegerilor nu mai înseamnă votul politic, ci politica votului.

Internaţionala Socialistă se zbate în continuare pentru supravieţuirea noţiunii de socialism, iar partidele zise democrate din România visează la comunism.

LUPA SĂPTĂMÂNALĂ

Roland Cătălin PENA

4 - 10 Ianuarie 1999

AN NOU, NĂRAVURI VECHI

Miron Cozma le-a dat liber în week-end celor două trei mii de mineri care l-au plimbat, de Luni până Vineri, pe umeri prin Petroşani să se vadă până la Dorohoi ce frumos li s'a bronzat, de Revelion, liderul la soarele Greciei, pe numai 7.000 de dolari. Reunirea lotului a fost fixată pentru prima zi a săptămânii viitoare, ortacii urmând să aştepte în stradă venirea lui Vadim la Putere pentru a-i duce, aşa cum le-a promis în scrisoarea ce le-a trimis-o Joi, *"în birourile luxoase dela Bucureşti"*. Însă, de se vor da duşi în locurile de muncă promise de şeful pe linie de partid al lui Cozma, se vor pomeni că vor trebui să închidă ei minele şi, pe deasupra, să mai şi găsească câte zece mii de dolari pentru fiecare actual demnitar disponibilizat prin instalarea lor în funcţii. Noroc bun că Vadim îi duce doar cu vorba, fiind el însuşi prea dus cu pluta pentru a-i pune într'o aşa situaţie ingrată.

Dacă Vadim şi Cozma au tunat de-a răsunat Valea, pământul s'a cutremurat uşor în Maramureş şi Vrancea, cei mai zgâlţâiţi liberali ai săptămânii dovedindu-se Ministrul Remeş, de efectele Ordonanţei 50, şi rivalul său Cataramă, de iniţiativa semnării protocolului cu minerii.

Ţăraniştii i-au scos în faţă pe Dudu Ionescu şi Remus Opriş, numiţi pe cele două funcţii deţinute în partid de Premierul Radu Vasile, secretar general, respectiv purtător de cuvânt, şi toată lumea a zis că în curtea PNŢCD s'a pogorît pacea. Numai că a doua zi a ieşit un tămbălău de mai mare dragul şi dragostea faţă de preşedintele Ion Diaconescu, cu ocazia onomasticii. De Sfântul Ion, la mare înghesuială s'a aflat şi liderul PDSR, pe care însă Preşedintele Constantinescu l-a felicitat dela distanţă, spre deosebire de pupicurile aplicate pe obrajii ţărănistului.

Dejeu şi Babiuc au mers în aceeaşi cadenţă. Primul a declarat că a demilitarizat Poliţia schimbând denumirile gradelor şi mai cerând nişte fonduri pentru efortul depus. Celălalt a smuls şi el nişte hohote de râs susţinând că poporului îi place cătănia obligatorie, singurii cărora nu le mai prieşte arcanul fiind intelectualii, categorie în care ne încăpăţânăm să-l înrolăm şi pe dumnealui.

La Ministerul Sănătăţii veselia continuă. Secretarul de stat Ciocâlteu îl acuză pe Ministrul Hajdu Gabor că-i sfătuieşte pe investitorii străini să facă afaceri prin Ungaria, Românii fiind o ţară cam hoţi. Ceea ce se cam bate cap în cap cu afirmaţiile reprezentantului Băncii Mondiale la Bucureşti, cum că în ţară mai este peste un miliard de dolari din împrumuturile BM, nefolosiţi din lipsă de programe. Deci culmea, şi nefuraţi. Rău am ajuns!

11 - 17 Ianuarie 1999

MERSI, JUSTIŢIE !

Pentru extraordinara distracţie pe care ne-au oferit-o săptămâna asta Cozma şi Vadim, Justiţiei să-i mulţumim! Aleluia! Căci de-şi punea ea mintea cu cei doi delicvenţi adio Rona, pa şi pusi hârjoneală în defileu! Ce am mai fi discutat noi, plătitorii de biruri pe case, tabac, ortaci, găuri negre şi alte invenţii ale liberalului Remeş, la cozile dela Administraţiile Financiare dacă *"Tribunul"* şi *"Luceafărul"* ar fi fost puşi la păstrare?

Despre cum preşedintele Comisiei Anticorupţie pe Gorj - judeţul dela capătul defileului, cum ar veni - pedeseristul Mischie, şi-a evaluat vila de un miliard la zece milioane doar pentru a fenta nişte Fiscul? Banal. Suspendarea lui Cataramă pe un an din funcţia de vicepreşedinte al PNL că a tatonat terenul zonei defavorizate Petroşani? I s'a mai întâmplat şi anul trecut. Despre condamnarea la 18 ani de puşcărie a cofetarului care a inventat prăjitura *"Ion Iliescu"*? Şi sărmana Maria este la închisoare. Certurile dintre PNŢCD şi PD, pe agenţiile guvernamentale sau pe zonele de influenţă din Braşov, au căzut demult în desuetudine, numai subiect de bârfă nemaifiind. Că directorul SRI i-a propus Ministerului Justiţiei, iar acesta a acceptat, să preia monopolul ascultării telefoanelor? La noile tarife Romtelecom cine-şi permite să mai vorbească chiar merită să fie interceptat. Despre faptul că miniştrii nu contenesc să critice proiectul de Buget, iar premierul nu mai pridideşte să le ordone *"silans"* degeaba? Păi filmul ăsta îl tot vedem dela instalarea lui Radu Vasile la Palatul Victoria.

Parcă creditul promis de guvern societăţii timişorene *"Dermatina"* pentru a se retehnologiza în vederea producerii unor prezervative la standarde europene de elasticitate, lubrefiere şi odorizare ar merita o mică analiză, mai ales că eşantioanele de populaţie aflate la cozi par, după cum se vede la televizor, foarte-foarte reprezentative. Copiii nefiind, încă, plătitori de impozite.

Pentru acest week-end recomandăm cu căldură, ţinând cont că Vadim şi ortacii şi-au luat o binemeritată pauză, un subiect de balamuc: îi leagă sau îi internează?

De-o fi una, de-o fi alta, bucuroşi vom consemna.

NERĂBDAREA TIMPULUI

Urmare din pagina 1

matică a economiei româneşti (sau a nivelului de subzistenţă), ci şi la degradarea ori mocirla morală în care pretinşii aleşi ai poporului îşi desfăşoară activitatea, sau poate că mai potrivit zis: conspiraţia. Da! conspiraţia, care a fost numită *"oligarhia roşie"* şi care a frânat şi frânează, cât poate, procesul de reformă morală. Fapt care a dus la anomalia din societatea românească care atinge ce ar trebui să fie cea mai de preţ bogăţie naţională, şi anume demnitatea umană şi cea de a fi Român.

Cum să mai aibă timpul răbdare cu politica pretins democratică, decisă de *"oligarhia roşie"*, când, după nouă ani, ea n'a adus nici o clarificare sau îmbunătăţire în viaţa românească. Procesul comunismului a fost stopat, adevărul despre revoluţie nedezvăluit, dosarele Securităţii au devenit tabu şi eradicarea corupţiei promisă de însuşi Preşedintele ţării se dovedeşte o utopie. Singura realitate este sărăcia.

Le ştim şi supra-ştim, dar nu strică să le repetăm. Cu deosebire când ne întrebăm, unde s'a ajuns şi ce se va întâmpla mai departe în pustiirea subconştientului colectiv românesc. Pentrucă în nouă ani ţara a fost ucisă în structura ei de adâncime. Dacă viaţa în comunism a avut beneficiul ei fiindcă a întreţinut forţa vie mistică a rezistenţei, viaţa în *"democraţia originală"*, dirijată de *"oligarhia roşie"*, este extrem de dificilă, fiindcă aşteaptă clarificări de regenerare care nu vor să aibă loc.

Timpul mai citeşte şi incapacitatea de a se stopa procesul de degradare a economiei şi de creştere a sărăciei. O degradare amplificată de manevrele duplicitare ale PD-ului, care nu vrea să lase să se coaguleze nimic în ceea ce s'ar putea numi *"politica României"*. Aceste manevre sunt *"dracul care se ascunde în detalii"*, de unde el stopează orice schimbare mai substanţială. E limpede, lucrurile nu merg, când *"dracul"* împiedică deciziuni salvatoare pentru ţară.

Timpul cere ca trădatele aspiraţii româneşti, legate de Revoluţie, de spiritul Pieţei Universităţii, de Proclamaţia dela Timişoara şi de linia Coposu, să-şi recroiască drum de împlinire, prin ieşirea din ceaţă şi ridicarea la o maturitate politică capabilă să impună o clasă de conducători pe măsura recuperării tradiţiilor şi idealurilor spirituale româneşti, printr'o regenerare autentică.

Eugen BÂRSAN

O MARE PIERDERE PENTRU DEMOCRAŢIA ROMÂNEASCĂ

Alexandru TOMESCU

George Şerban a plecat dintre noi, pe 15 Ianuarie, la numai 45 ani. În urma unui atac de inimă, înconjurat de cei mai dragi lui, soţia şi fiul, s'a desprins de lumea pământească în modestie şi înţelepciune aşa cum şi viaţa i-a fost.

Vestea primită din ţară m'a lovit puternic pentrucă a fost unul din tinerii maturizaţi de evenimentele din Decembrie 1989. Sociopsiholog de profesie, scriitor prin talent, patriot prin naştere, el va rămâne în istoria Românilor mai ales ca autorul *"Proclamaţiei dela Timişoara"*. Aplicarea *"punctului 8"* ar fi situat, poate România pe o altă poziţie între statele lumii.

L-am cunoscut personal la *"Simpozionul Internaţional despre Democraţie"* organizat de *"Societatea Civică Timişoara"*. Eram după decenii de totalitarism şi mărturisesc că pentru mine a fost primul exemplu de manifestare a libertăţii de gândire şi exprimare. Nu am avut teamă că sunt urmărit sau suspectat şi aceasta datorită lui George Şerban în primul rând şi altor participanţi ca Ticu Dumitrescu, avocat Cerveni, care prin cuvântul lor au transformat Amfiteatrul Universităţii din Timişoara într'o citadelă a curajului.

Având drept subiect *"democraţia"* la simpozion au fost relatate tangenţial condiţiile în care îşi desfăşurau activitatea membrii *"Societăţii Civice Timişoara"*, precum şi ceilalţi reprezentanţi ai luptei pentru dreptate socială.

Priveam la el şi nu îmi venea să cred că un om cu o statură medie, cu eleganţă în mişcări, cu respect faţă de semenii lui a putut rezista la atâtea presiuni fizice şi morale. Era un exemplu de dăruire pentru o cauză dreaptă, care ajungea până la nivelul sacrificiului.

Teza lui referitoare la scopul revoluţiei era foarte bine fundamentată. Ea menţiona că revoluţia a avut drept ideal înlăturarea comunismului şi ca o consecinţă directă, zdrobirea dictaturii ceauşiste.

Era un clar vizionar, arătând în acest sens că unificarea opoziţiei (de atunci) era o primă măsură în instaurarea procesului democratic în România postdecembristă. A fost coautor al *"Cartei Alianţei Civice"* şi membru activ al PNŢCD Timiş.

Redactor şi colaborator al ziarului *"Timişoara"*, prin articolele sale cu caracter social şi politic a tratat cu talent şi profesionalism un spectru foarte larg al evenimentelor atât de confuze şi vulnerabile ce caracterizează ţara.

Romanele sale tratează subiecte politice, ca *"Somnul"* şi *"Iahtul"*, sau tema dragostei ca *"Turnirul"*.

Ar fi alte multe lucruri de amintit despre George Şerban, dar în aceste clipe mai am doar puterea să spun că plecarea lui dintre noi lasă un vid irecuperabil.

Cei de aici, care am crezut în cuvintele tale şi te-am apreciat, cu durere în suflet îţi spunem *"Adio pentru totdeauna"* şi *"NU TE VOM UITA"*.

Sad story

SEXGATE SAU FAŢA PENIBILĂ A DEMOCRAŢIEI

—Roxana IORDACHE—

Niciodată America nu a fost mai umilită ca în zilele acestea, când în Senatul american se terfeleşte personalitatea preşedintelui celui mai puternic stat din lume. Şi cred că nimeni nu şi-ar fi închipuit vreodată că s'ar putea ajunge la asemenea umilire. Pentru duşmanii Statelor Unite şi ai democraţiei, scandalul *"Sexgate"* e o afacere. Le serveşte de minune. S'a şi acreditat, de altfel, teza că femeiuşca Monica Lewinsky e un instrument al celor care vor să compromită SUA, chiar pe mâna democraţiei care caracterizează America. Şi sunt pe cale să reuşească, coborînd-o până la ridicol.

Ce credibilitate mai poate avea statul lider al politicii mondiale, obligat, chiar de către propriul sistem democrat, să-şi urmărească preşedintele supus oprobriului public, expus până la caricaturizare celor mai grosolane bancuri? În America, principiul că nimeni nu e mai presus de lege este fapt cotidian. Exemplu suprem, şeful statului e întâiul care trebue să i se supună, fidel unui jurământ care i-a impus o maximă exigenţă. De fapt, dacă ne amintim, încă din momentul în care l-au ales pe Bill Clinton prima dată, Americanii au părut să abdice dela principiille lor sacrosancte, cărora Marele Blond, nu le corespundea. Nu participase la cel de-al Doilea Război Mondial, refuzase să se înroleze în Armată, nici măcar nu făcuse armata, avea probleme de credibilitate din cauza infidelităţilor conjugale asupra cărora păstra un repetat echivoc, era cunoscut ca ezitant şi chiar labil psihic. Nu prea era întruchiparea visului american. Întruchipa, însă, ceea ce părea a fi un nou model politic, al liderului unei noi generaţii care bruschează clişeele pentru a oferi Americii o altă motivaţie, în momentul în care alternanţa la putere devenise aproape un clişeu. Bill Clinton era *"puştiul care revine"*, care are puterea să înveţe din eşecuri şi să se ridice. Tânărul care avea curajul să promoveze o nouă doctrină politică, degajată de obsesiile trecutului şi de clişeele obosite ale apartenenţei habotnice la ideologia unuia dintre cele două partide, Republican sau Democrat. A avut ambiţia să se propună drept tipul de preşedinte integrator al celor două doctrine, pe linia unui nou *leadership* american. Această ambiţie, împreună cu tinereţea farmecului personal, l-au făcut să reuşească, în ciuda echivocului privind viaţa-i amoroasă, care, de câteva ori, îl făcuse să cadă dramatic în sondaje, din cauza suspiciunii că îşi minte alegătorii (ca şi în cazul de acum, nu aventurile extraconjugale erau menite să îi scandalizeze pe Americani - deşi una din condiţiile ferme ale unui candidat la preşedinţie fusese până atunci modelul vieţii de familie -, ci semnul de întrebare asupra sincerităţii sale). Inteligent şi norocos, Clinton a culeş roadele politicii Reagan-Bush, prezidând o prosperitate economică uluitoare. Pe acest fond, în ciuda câtorva gafe iniţiale, noul preşedinte a reuşit acolo unde adversarii săi s'ar fi aştepat mai puţin: în politica externă (George Bush îl ridiculizase afirmând că până şi căţeluşa lui, Millie, se pricepe mai bine la problemele internaţionale). A mediat acordul israeliano-palestinian, considerat istoric, a încheiat un nou tip de relaţii cu Rusia şi a dovedit o înţelegere neaşteptată a ţărilor europene din fostul lagăr comunist, promovând proiectul extinderii NATO, pe care l-a şi concretizat în al doilea mandat. Sunt numai câteva reuşite distinctive, ca să nu mai vorbim de imperativul democratizării Chinei, lansat cu diplomaţie, dar şi cu fermitate, chiar în însângerata Piaţă Tian An Men. În ceea ce ne priveşte, a dovedit o atenţie şi o cunoaştere a fenomenului românesc fără precedent pentru un preşedinte american. Precedentul Eisenhower, la nivel de intenţie, a rămas nefinalizat. În acord cu doctrina sa integratoare, la intersecţia dintre republicani şi democraţi, Clinton părea preşedintele menit să intre în istorie prin ducerea la bun sfârşit, cu alte mijloace, adecvate actualităţii, a politicii lui Ronald Reagan de înlăturare a *"Regimului Răului"* şi unificare a lumii democrate.

Numai că toate vechile lui poveşti amoroase, pe care până acum reuşise să le dribleze, au fost actualizate. Arhicunoscute de Americani, ele n'ar fi avut, probabil, nici un rezultat, dacă n'ar fi intervenit aventura Lewinsky, din timpul mandatelor prezidenţiale. Şi, din păcate, şeful statului american a sfârşit prin a fi nevoit să recunoască în faţa Americii şi a întregii lumi că s'a comportat ca un găscan, nereuşind să evite nebuneala care îi tentează pe bărbaţii de 50 de ani, căzând în plasa unei găinuşe abia ieşite din găoacea majoratului. A făcut-o lamentabil, chiar în incinta Casei Albe şi n'a fost în stare să recunoască imediat, atunci când putea expedia povestea cu umor, ca pe un episod pasager din viaţa personală. Minciuna publică l-a adus la situaţia penibilă de acum. Vechile echivocuri prin care scăpase în anii precedenţi n'au mai ţinut, fiind vorba de justiţie. Aşa a ajuns Preşedintele SUA să definească actul sexual în faţa Marelui Juriu, şi să răspundă la întrebări scabroase, urmărit de întreaga lume care a vizionat caseta cu înregistrarea audierii. Autoritatea şefului statului american a fost, astfel, subminată de o femeiuşcă, colecţionară de lichid seminal, parcă special pentru a dovedi, cândva, aventura. Bill Clinton a ieşit din afacere de trei ori umilit: ca lider mondial, ca şef al statului american şi ca bărbat. Expus situaţiei penibile de a-şi compromite ţara, funcţia şi imaginea din cauza unei nemernice relaţii sexuale nefinalizate. A unei hârjoane din incinta Casei Albe. Clinton s'a comportat ca un puşti care se ascunde în WC ca să fumeze şi de frică să nu fie prins, stinge ţigarea înainte de a fi apucat să tragă măcar un fum.

Puternica democraţie americană şi-a arătat şi faţa penibilă. Sinucigaşă din exces de zel. Din imposibilitatea de a da înapoi faţă de propriile exigenţe. Cu orice risc, Justiţia merge până la capăt, chiar dacă sunt în joc imaginea şi autoritatea SUA. Din păcate, Bill Clinton n'are loc de'ntors. Din propriile păcate. Nu slăbiciunea faţă de femei, ci vechiul păcat al ezitării în faţa adevărului l-au adus în pragul pierderii mandatului. Cavalerismul cu care o apără pe Monica nu-l poate salva de ridicol.

Nu se ştie dacă ea e sau nu agent străin. Şi dacă da, şi dacă nu, Lewinsky întruchipează, în mod sigur, sindromul goanei obsesive a Americanilor după publicitate, acea obsesie de a face orice pentru a ieşi în evidenţă şi a ţine prima pagină a ziarelor ori capul de afiş al jurnalelor televizate. Cine şi dacă a folosit-o, i-a alimentat până la paroxism obsesia. Incredibil la ce degradare a ajuns societatea omenească dacă o tânără n'a ezitat să se laude în gura mare cu sexul oral! Şi să devină vedetă internaţională, în detrimentul unei minime decenţe feminine, ca să nu mai vorbim de interesele ţării al cărei cetăţean este.

Excesul de democraţie şi paroxisticul libertinaj sexual, ca şi exhibiţionismul la care tinde să decadă *"visul american"*, riscă să zguduie din temelii autoritatea celui mai puternic stat din lume. Unii observatori spun că nici procurorul *"independent"* Kenneth Starr n'ar fi ferit de vedetism. Numai că el are altă problemă. L-a urmărit de ani de zile pe Preşedintele Clinton cu afaceri grele, gen Whitewater, Filegate şi a sfârşit prin a-l prinde cu o femeie uşoară. Dacă e adevărat că, pe temeiul sperjurului, procurorul Starr il transformă pe Clinton în tocăniţă şi îl serveşte pe tavă republicanilor, atunci Richard Nixon e răzbunat aşa cum nimeni nu şi-ar fi închipuit vreodată. Cruntă răzbunare. Şi extrem de nefastă pentru America. Se vede că republicanii sunt conştienţi de acest risc, ei nu supralicitează afacerea dar o speculează politic, tinzând să-l doboare pe Clinton cu mâna democraţilor. În preajma unui sezon electoral, Partidul Democrat e prins la mijloc. Şi în cazul în care cade şi în cazul în care rezistă, Clinton devine o piatră de moară în campania electorală a democraţilor. De unde ei credeau că poate fi garanţia unui succes, datorită palmaresului prezidenţial.

O gravă ameninţare suplimentară pentru SUA o constituie faptul că, dacă Clinton demisionează sau e destituit, ţara riscă o criză constituţională fără precedent. Fiindcă succesorul lui, Al Gore, e o victimă virtuală a afacerii în curs de cercetare privind finanţarea ilegală a campaniei electorale precedente. America s'ar putea confrunta, la limită, cu situaţia inedită pentru ea a alegerilor anticipate. Fapt care i-ar şterbi incalculabil autoritatea şi prestigiul de lider mondial, garant exemplar al stabilităţii. Însă nici spectrul unor aemenea riscuri majore nu poate opri mersul Justiţiei americane. S'a dovedit acum că în SUA Justiţia e prima putere în stat. Cum s'ar zice, FIAT JUSTITIA, PEREAT AMERICA...

Doamne fereşte!

În definitiv, şi Adam a căzut din rai fiindcă a muşcat din măr. În ton cu vremurile decăzute, Clinton a muşcat din trabuc.

A CUI E TELEVIZIUNEA ROMÂNĂ ?

—Dan BOTEA—

A cincea mineriadă a scos la iveală faptul că Televiziunea Română nu a devenit nici pe departe o instituţie liberă de influenţe politice. Ne referim în primul rând la alegerea, de fapt numirea prin votul parlamentarilor, în postul de preşedinte-director al TVR a lui Cristian Hadji Culea, propus de Partidul Naţional Liberal.

Scos din mânecă precum o soluţie de mijloc între Lucia Hossu Longhin şi Neculai Constantin Munteanu, Hadji Culea părea la început un soi de cale de mijloc dar mai ales un tip fără prea multă personalitate. Examenul său de *"maturitate"* l-a constituit cea de-a cincea mineriadă şi atitudinea sa. La acest capitol Hadji Culea a căzut cu brio, dând dovadă că este un cal troian al stângii din CDR.

Duplicitar, Cristian Hadji Culea a fost pe punctul de a saluta lovitura de stat a forţelor naţional-extremiste. În ultimele două zile ale evenimentelor sângeroase coordonate de structurile informative ale fostei Securităţi, Hadji Culea a semnat un ordin trimis Departamentului Emisiunilor Informative ale Televiziunii Române prin care se cerea ca personalităţi cunoscute ale opiniei publice să nu mai poată fi prezentate pe post. În plus, Hadji Culea a frizat penibilul cerând ca emisiunile informative ale TVR să fie difuzate la orele de program şi nu în ediţii speciale, lucru cerut automat de evenimente.

Orientarea lui Hadji Culea spre făptuitorii loviturii de stat a apărut prima dată, când, în direct la emisiunea *"Jurnal"* a TVR directorul ziarului ZIUA, Sorin Roşca Stănescu a susţinut cu probe şi argumente teza loviturii de stat criptocomuniste. Speriat, într'una din pauze, Hadji Culea i-a mulţumit lui Roşca, întrerupând emisiunea. În plus, tot acelaşi Hadji Culea a cerut ca analiştii politici consideraţi de *"dreapta"* ca Stelian Tănase, Dan Pavel sau S.R.Stănescu să nu mai apară pe postul naţional de televiziune, spunând că trebue să apară personaje de genul lui Răzvan Theodorescu (directorul TVR în perioada mineriadei din 13-15 Iunie 1990, cel care a instigat minerii prin faimoasa şi falsa teză a loviturii de stat), Ion Crtistoiu (analist politic trecut de partea stângii roşii) şi Alexandru Mironov (fostul purtător de cuvânt al lui Iliescu).

Poziţia lui Hadji Culea ar fi trebuit aşa cum era normal să facă obiectul unei dezbateri în Comisia de Cultură a Parlamentului, unde *"liberalul"* roşu să dea cuvenitele explicaţii. Nu a fost aşa, ceea ce înseamnă că acesta are mână liberă pentru alte acţiuni asemănătoare.

Tot atât de gravă este şi atitudinea lui Cristian Hadji Culea, care ignorează grila de programe în vigoare a TVR şi-şi permite să nesocotească prevederile de ordin intern ale Consiliului de Administraţie al TVR şi să-l propulseze ca realizator de emisiuni pe Alexandru Mironov, sinistrul personaj din anturajul ex-preşedintelui Iliescu.

Toate aceste atitudini ale preşedintelui-director general al TVR, Cristian Hadji Culea, ne face să credem că Televiziunea naţională a intrat pe mâini rele. Şi de aici, democraţia şi aşa incipientă din România va pierde.

A CINCEA MINERIADĂ

Urmare din pagina 1

pius, conform mai multor relatări, minerii au putut avea acces la căile de comunicaţie ale trupelor şi au avut consilierea mai multor specialişti, a căror identitate nu este încă cunoscută, dar fără îndoială, o anchetă va lămuri acest aspect.

Episodul Costeşti însă duce la multe întrebări. Principalul semn de întrebare vizează accesul la funcţii înalte în Ministerul de Interne al acoliţilor lui Vadim Tudor, principalul instigator al loviturii de stat din Ianuarie 1999. Ancheta care a urmat a dus la demisia Ministrului de Interne Gavril Dejeu, iar apoi, după numirea noului ministru, Dudu Ionescu, la schimbări masive în conducerea Internelor, fiind vizaţi generalii Langa, Berechet şi Zaharia. Potrivit informaţiilor furnizate de ziarul *"Ziua"*, aceşti generali ca şi alţi cadre din M.I. sunt în strânsă legătură cu Vadim Tudor şi serviciul secret paralel din PRM, format din foşti securişti şi care duce o campanie furibundă împotriva statului de drept şi a democraţiei, dorind instaurarea în România a unei dictaturi de sorginte irakiană sau libiană, *"democraţii populare"* lăudate cu sârg în *"România Mare"* de Vadim Tudor. Mai mult, chiar fostul politruc Silviu Brucan, a spus răspicat că ceea ce s'a întâmplat a fost o acţiune în forţă a fostei Securităţi, ceea ce confirmă informaţiile din presă.

Se mai pun însă şi alte întrebări. Ce s'a semnat de fapt, la Cozia, la întâlnirea de taină dela Mânăstire între Radu Vasile şi liderii minerilor, în frunte cu Miron Cozma? De ce nu s'a dat publicităţii înţelegerea semnată? Conţine ea satisfacerea revendicărilor minerilor, plus imunitate pentru Miron Cozma? De ce a semnat Radu Vasile aşa ceva? De frică să nu vină minerii la Bucureşti?

Cum a fost posibil acest lucru? Cum a fost posibil ca, la peste doi ani dela *"Schimbare"*, structurile statului să fie tot în mâinile securiştilor? Răspunsul poate fi dat prin lipsa totală de apetenţă pentru Schimbare a celui care a declamat-o primul, adică Preşedintele Emil Constantinescu. Cu ajutorul direct şi indirect al domniei sale, fiindcă generalii sus-amintiţi au fost aduşi în structurile înalte ale Internelor de către Dl. Emil Constantinescu. În plus, a cincea mineriadă a dovedit, dacă mai era cazul, că serviciile secrete, atât SRI cât şi SIE, habar nu au ce se întâmplă în ţară şi nu au nici un fel de informaţii cât de cât articulate, acest lucru în timp ce ataşatul militar al Ambasadei Federaţiei Ruse se plimba de zor în anturajul minerilor şi transmitea informaţii la Moscova.

Dl. Emil Constantinescu a dovedit, în timpul celei de-a cincea mineriade cât şi prin lipsa promptă de reacţie, că este prizonierul serviciilor secrete şi al structurilor cripto-comuniste care înnăbuşe Schimbarea. Atât el cât şi reprezentanţii CDR s'au lăsat duşi de valul Puterii fără putere şi au acceptat tot ce li s'a cerut pentru rămânerea la Putere, dar fără a deţine însemnele ei, aşa cum spunea chiar Preşedintele Constantinescu în primăvara anului trecut. Deocamdată Preşedintele Constantinescu, ca şi echipa lui, nu sunt decât jucării în mâna fostei Securităţi, care şi-a început iarăşi ofensiva. Aceasta nu se mai mulţumeşte să deţină Puterea din spatele uşilor închise, acum vrea să o şi exercite.

Dan BITU

V'AŢI PLĂTIT ABONAMENTUL LA "CUVÂNTUL ROMÂNESC" ?

ANTEIC ŞI EOLIAN

Viorel PALTIN

Cer scuze bunului cititor, din capul locului, pentru tenta oarecum pretenţioasă şi neconvenţională a titlului acestui articol. Lucrurile se simplifică considerabil dacă ne amintim că Anteu, un semizeu gigant, din mitologia greacă, îşi reînnoia în luptă puterile de câte ori atingea Pământul; Eol era pentru Romani zeul vânturilor. De aici adjectivele anteic şi eolian...

În modul de a percepe realitatea suntem, de multe ori, ajutaţi de simboluri categoriale, care vin din străvechime. Aplicându-le la lumea noastră, înţelegem mai bine ce s'a întâmplat cu noi, sub semnul actualităţii şi eternităţii. Aşadar, în accepţiunea din acest text, omul anteic este legat indestructibil de pământ, din care îşi trage forţa şi existenţa, în timp ce omul eolian îl reprezintă pe cel căruia i-a fost sustras pământul de sub picioare, ajungând să rătăcească în bătaia vânturilor, fără punctul său arhimedic de sprijin.

Simţul proprietăţii este adânc sădit în om şi nu numai. Mai toate fiinţele delimitează şi protejează ce le aparţine de ce este al altora. Omul devine deci stăpân pe casa, pământul şi lucrurile sale dintr'o pornire naturală. Legătura cu pământul, ograda părintească, casa, grădina şi ogorul fixează solid, în spaţiu şi timp, o fiinţă, o familie, un sat sau o comunităte dela oraş. *"Din pământ suntem şi ne întoarcem în pământ"*. Esenţa aceasta pământească a omului - la care se adaugă aburul spiritual insuflat de Dumnezeu - se traduce nu numai prin aceea că pământul ne aparţine, ci că, la rândul nostru, aparţinem pământului. Faptul de a fi un *"boţ de humă"* (Creangă) implică o relaţie intimă a omului cu bunurile pământene, care constituie, în general, temeiul proprietăţii.

Comunismul a tins să altereze însăşi esenţa naturii umane, slăbind în mod artificial tocmai legătura omului cu pământul, prin extirparea simţului de proprietate. Erai stăpân pe casa ta, dar nu şi pe pământul de sub casă! La sate, colectivizarea forţată a deposedat milioane de oameni de averea funciară, ţărănimea fiind transformată într'o clasă de pauperi agricoli. Ca un covor pe care îl smuceşti brusc de sub picioare, pământul a fost smuls de sub talpa ţăranului, făcând să cadă o întreagă clasă socială din poziţie verticală în patru labe... Aşa se face că, dintr'o fiinţă anteică, cu rădăcinile adânc înfipte în pământ, Românul a devenit un fel de pleavă umană în bătaia vânturilor - o fiinţă eoliană. Axa verticală a existenţei sale, care îl fixase de mii de ani în spaţiu şi timp, a fost dintr'o dată retezată. Consecinţele pe plan moral şi comportamental au fost şi continuă să fie incalculabile. Se crease iluzia că toţi suntem, în măsură egală, producători şi proprietari. Dar diferenţa a constat în aceea că nu toţi s'au putut înfrupta în egală măsură, de unde expresia de trist umor că *"unii sunt mai egali ca alţii"*. Egalitarismul a fost lozinca, dar furtul pe apucate - o practică curentă. Numai că puternicul simţ natural de proprietate s'a răzbunat, în dauna unor principii morale întemeiate milenar pe învăţătura creştină, potrivit căreia furtul este unul din păcatele capitale. Sufletul acestui neam a fost atât de grav afectat încât nu puţini sunt aceia care şi astăzi se mai laudă, în gura mare, cât de bine se *"descurcau"* în comunism. Aşa au acumulat avere şi stare activiştii, securiştii, miliţienii, gestionarii, maiştrii, brigadierii, magazinerii, preşedinţii, contabilii, primarii, secretarii... şi aşa a fost ruinată ţara, lăsată ea însăşi în bătaia vânturilor. Omul cinstit a fost considerat prost, neajutorat... Agoniseala uşoară, necinstită, fără muncă proprie, a dus în revers, la un anumit dispreţ faţă de bunuri, la un mod risipitor de a fi şi la satisfacerea plăcerilor vieţii într'un registru minor, în chip neserios şi inconsistent. Au înflorit astfel petrecerile în zile de lucru, la care luau parte tovărăşeşte tot felul de şefi, pe care subalternii din sate se vedeau nevoiţi să-i omenească şi să le cânte... În separeuri, camere de oaspeţi, cabane, la ferme, crescătorii etc... mentalitatea hălcii şi damigenei îşi trăia epoca de glorie.

Mulţi dintre aceşti *"cavaleri ai apocalipsei hămesiţilor"*, linge-blide şi *"muncitori cu gura şi fălcile"* îngroaşă azi, nostalgici, rândurile unor partide de stânga, în care nu cred, dar pe care le aţâţă şi le intoxică cu falsul lor patriotism sau cu un naţionalism scandalos, agresiv, sforăitor, mimetic. În fapt, ei nu fac decât să se lamenteze că s'au dus timpurile când tăiau frunză la câini şi mâncau-beau pe gratis. Dar poate că cea mai gravă consecinţă, ce se prelungeşte departe, dincolo de prezent, este că tinerii români - îndepărtaţi prin modele şi educaţie de aproape tot ce îi lega pe străbunii lor pe pământ - descurajaţi şi umiliţi, fără perspective în propria ţară, lasă meleagul natal şi - urmând roza vânturilor - o iau încotro văd cu ochii. Legătura anteică indelebilă, îşi va lua revanşa abia mai târziu - dar de cele mai multe ori prea târziu! - şi numai atunci când fiecare în parte va înţelege că, fără axa ce izvorăşte din pământul propriu, existenţa e goală, pur biologică.

"Floarea'n risipă unde se duce?" - întreabă vântul!

COMPLOTUL CONDAMNAŢILOR

Urmare din pagina 1

pentru a mărturisi o crimă pe care nu a săvârşit-o. În urma condamnării lui la 25 de ani de muncă silnică şi a presiunilor exercitate de organele de anchetă ale miliţiei din subordinea sa, părinţii lui Samoilescu s'au sinucis, iar după moartea lor adevăratul asasin al studentei Anca a fost descoperit printr'o întâmplare.

Gen. Nicolae Niţu (tata Niţu) implicat într'un scandal de viol ca autor principal, pe când activa încă în MI, cel care a candidat pentru funcţia de primar al Capitalei pe listele PRM.

Gen. (r) Dan Băndilă şi gen. Ion Cârciumaru, ambii membri marcanţi ai PRM.

Gen. Dragu, col. Petre Mitulescu, specialist în efracţii şi instalări de microfoane pentru înregistrări clandestine de convorbiri şi col. Dan, fost secretar al utc al Securităţii comuniste.

Col. Ilie Merce, şeful Serviciului Secret de Informaţii al PRM, Sever Meşca, fost colonel de Securitate, membru al comitetului director şi purtător de cuvânt al PRM, Dumitru Badea, fost colonel de Securitate, senator de Neamţ al PRM.

Nicolae Gavrilescu, membru în colegiul director al PRM, fost prim secretar pcr al jud. Gorj şi ambasador al lui Ceauşescu în Statele Unite şi China. Ilie Duţu, deputat de Bacău, fost mâna dreaptă a *"savantlei de renume mondial"* şi fost şef de cadre al ccpcr, de profesie sondor. Gheorghe Anin, fost deputat, unul dintre cei mai înverşunaţi activişti de partid în slujba dictatorului.

După mineriada din Ianuarie, a ieşit la iveală şi colaborarea gen. Gh. Lupu cu PRM, al cărui simpatizant este. Acest general care a studiat la Moscova şi a condus trupele de jandarmi în Defileul Jiului, i-a abandonat la discreţia bandelor dezlănţuite de mineri care i-au dezarmat şi umilit. Pentru acest act de trădare a fost destituit imediat de noul Ministru de Interne Constantin Dudu Ionescu, cel care l-a înlocuit pe Gavril Dejeu, ce se înconjurase numai de ofiţeri din fostele structuri ale Securităţii comuniste. În anul 1989, generalul Lupu avea doar gradul de lt. major, fiind ulterior avansat la *"excepţional"* în câteva rânduri de Ion Iliescu, pentru reprimarea revoluţionarilor din Piaţa Universităţii, cât şi pentru înnăbuşirea răscoalei din Săpânţa, unde ţăranii se ridicaseră împotriva oligarhiei roşii din comuna lor.

Lista este lungă şi spaţiul tipografic nu ne permite să o publicăm în extenso, deoarece este completată şi cu un număr mare de informatori ai PRM, care activează în structurile superioare ale Statului, precum: Magistratură, Ministerul de Interne, care este cel mai infestat, M.Ap.N. etc. După lectura ei rămâi cu senzaţia că acest partid a adunat toată pleava securiştilor care au anchetat şi torturat bestial oameni nevinovaţi în beciurile miliţiei sau ale Securităţii şi acum au găsit refugiu într'o formaţie extremistă gen *"brigăzile roşii"*, care le asigură adăpost în schimbul misiunilor pe care le îndeplinesc în vederea răsturnării ordinei de Stat.

Se pune o întrebare: Cum de a fost posibil fenomenul de coagulare într'un conglomerat otrăvit a acestor viruşi extrem de periculoşi pentru un organism slăbit după ciuma care a durat 50 de ani? Unde şi în ce condiţii s'a semnat actul de naştere al unui partid antinaţional care urmăreşte lichidarea Statului şi întoarcerea la sclavie?

Unii din cei care îl condamnă astăzi pe Corneliu Vadim Tudor, nu ar trebui să uite că în atmosfera incandescentă postrevoluţionară, când forţele democrate decimate în gulagul comunist încercau să se înfiripe, acesta s'a prezentat la Ion Iliescu şi Petre Roman, care era prim-ministru, solicitându-le ajutorul financiar, ce i-a fost acordat, pentru înfiinţarea unui partid şi editarea unei publicaţii în care să demaşte partidele istorice, într'o campanie pe care a considerat-o *"mai eficientă decât 10 mineriade"*. Iată cum răul se întoarce uneori ca un bumerang, chiar împotriva celor care l-au săvârşit.

Omologul în fărădelegi al lui Vadim Tudor, este Miron Cozma. Acest infractor a scăpat până în prezent de rigorile legii datorită judecătorului Dinu Marin, care i-a schimbat încadrarea juridică şi l-a eliberat din arest la data de 12 Iunie 1998. Cine este în realitate acest judecător corupt moral care activează încă la Tribunalul Municipiului Bucureşti? Este un fost lucrător în miliţia comunistă care a condamnat cu mânie proletară în perioada 13-15 Iunie 1990, pe toţi participanţii la mitingul din Piaţa Universităţii, care au fost aduşi la Măgurele schilodiţi de minerii lui Cozma. Acest judecător fără conştiinţă este autorul moral al celei de a 5-a mineriade, deoarece ortacii lui Cozma erau încredinţaţi că sunt deasupra legilor, fiind ocrotiţi de magistraţi de teapa lui şi de câteva partide de sorginte comunistă.

După consumarea evenimentelor, au ieşit la suprafaţă câteva amănunte deosebit de interesante, datorită reprezentanţilor presei, care au fost în linia întâi şi şi-au făcut datoria faţă de ţară mai bine decât jandarmii. Astfel s'a aflat că acţiunea minerilor a fost condusă dela Bucureşti, de un *"Centru de Comandă"* care ţinea legătura cu şefii minerilor prin staţiile de recepţie-emisie, cu ajutorul cărora ortacii interceptau ordinele date de comandanţii poliţiei şi jandarmeriei. Cu o astfel de staţie, infractorul Cozma a purtat un dialog cu generalul Lupu, dialog care a fost înregistrat şi se află în posesia *"Evenimentului Zilei"*, din care reiese clar poziţia lipsită de demnitate pe care a avut-o un general al M.I. în faţa unui recidivist.

Câţiva martori oculari ai evenimentelor au declarat ziariştilor că bandele răzvrătite ale minerilor au folosit simulatoare electronice, ca cele dela Revoluţia din Decembrie. De altfel, atacurile lor asupra trupelor M.I. au fost efectuate după planuri operaţionale de atac frontal şi de învăluirea flancurilor, după cele mai riguroase scheme ale infanteriei, ceea ce demonstrează că au fost dirijaţi de foşti ofiţeri disponibilizaţi. Se pare că minerilor le-au fost înmânate liste cu adresele celor mai importante personalităţi ale ţării şi ale unor ziarişti, care urmau să fie lichidaţi în cazul reuşitei loviturii de forţă. A fost oare o încercare de lovitură de forţă, sau o tentativă de lovitură de Stat? A reieşit clar că scenariul întocmit pentru înlăturarea regimului democrat ales prin voinţa urnelor, a avut ramificaţii în cercuri din afara ţării.

Astfel, un expert rus în politica universală dela Institutul de Studii Strategice dela Moscova, care este un specialist neînregimentat politic, a atras atenţia încă din anul 1997 că România va fi a doua ţară după Albania care va fi supusă aceloraşi procedee de disoluţie a Statului de Drept, deoarece în luna Noembrie 1996 forţele democrate reuşiseră să preia puterea din mâna unui regim aservit Moscovei, scoţând ţara din zona de influenţă rusă.

În cazuistica evenimentelor care s'au succedat dela instalarea primului Preşedinte al României ales în mod democratic, au fost înregistrate un număr însemnat de acţiuni menite să discrediteze noul regim ce îşi propusese efectuarea unor reforme de anvergură. Vizitele peste hotare ale lui Vadim Tudor la Tripoli, în Libia lui Ghadafi, sau a lui Cozma la Atena, au fost puse în legătură cu sprijinul pe care l-au primit pentru declanşarea evenimentelor la care am asistat. Scopul a fost în mod indubitabil stoparea Reformei, oprirea lichidării *"găurilor negre"* ale economiei şi izolarea ţării pe plan internaţional, pentru a o scoate din cursa pentru aderare la structurile euro-atlantice.

Toate acordurile cu FMI şi Banca Mondială au riscat la un moment dat să fie aruncate în aer, iar investiţiile unor companii străine să fie retrase, aşa cum a procedat AMOCO, ce investise suma de 1 miliard dolari în Valea Jiului.

Tentativa de restaurare a comunismului a eşuat, datorită în primul rând a flexibilităţii politicii Primului ministru Radu Vasile, cât şi a fermităţii Preşedintelui Emil Constantinescu care, în virtutea prerogativelor constituţionale a decretat starea de urgenţă pe întreg teritoriul României.

Este acum rândul Justiţiei să stabilească rolul şi vinovăţia fiecărei părţi participante la conflict şi să lămurească dacă înfrângerile umilitoare din Defileul Jiului şi dela Costeşti s'au datorat unui act de trădare, de laşitate, sau este corolarul unui lanţ al slăbiciunilor M.I., în care mişuna simpatizanţii PRM.

Justiţia română are prilejul să se reabiliteze în faţa naţiunii după multitudinea de hotăriri judecătoreşti care au discreditat-o total, printre care figurează şi sfidarea pe care a aruncat-o cu cinism în faţa întregii omeniri civilizate judecătorul Dinu Marin. Acest aşa-zis judecător, care este o reminiscenţă a uneltelor folosite de comunişti în opera de terorizare a populaţiei, datorită actului de încălcare a celor mai elementare norme ale Dreptului Penal, a aruncat ţara pe marginea unui război civil.

În acelaşi timp Parlamentul, care este la rândul său acoperit de ruşine, trebue să înceapă de urgenţă declanşarea procedurilor legale de scoaterea Partidului România Mare în afara legii. Sper că până la apariţia acestei analize, *"aleşii poporului"* s'au trezit din letargia care îi caracterizează şi au analizat cu spirit de răspundere cazul, oprind ascensiunea unui scelerat al cărui loc este ori după gratii, ori într'o clinică psihiatrică.

G. GEORGESCU

MUZICĂ - VIDEO
CĂRŢI - ZIARE
CEREŢI CATALOAGELE GRATIS:
*DE CARŢI - PESTE 1,000 DE TITLURI
AVENTURI, ISTORIE, CARTI DE BUCATE, DICTIONARE, PARANORMAL, POLITISTE/SPIONAJ, RELIGIE/BIBLII, COPII, MANUALE SCOLARE, FILOZOFIE, COMPUTERE, BELETRISTICA, BEST SELLER, INDREPTARE, MEMORII
*CASETE/CD - PESTE 120 DE TITLURI
CANTARETI CELEBRI DE MUZICA POPULARA ,USOARA, DE PETRECERI SI ANIVERSARI, ROMANTE, COLINDE, BISERICEASCA, CLASICA, COMICI VESTITI, POP, POVESTI PT. COPII (SPUSE DE ACTORI CELEBRI)
* VIDEO - PESTE 40 DE TITLURI
COMICI VESTITI, TEATRU, FILME VESTITE (Dacii etc.) MUZICA SI DANSURI POPULARE, USOARA, COLINDE, POVESTI COPII, PARANORMAL, MANASTIRI, VEDERI, DOCUMENTARE, REVELION '95, REVOLUTIA '89
ABONAMENTE LA ZIARE ŞI REVISTE
CERETI FORMULARUL DE COMANDA:
Ziua, Evenimentul zilei, Romania libera, Rebus, Gazeta Sport, Lumea Magazin, Dosarele Istoriei, Femeia, Expres Magazin, Catavencu
si multe altele - La dvs. acasa prin:
ARTIMMEX INTERNATIONAL
Import-export & distribution of publications and media
3555 Don Mills Rd., Unit 6-530, Willowdale (Toronto) ONT M2H 3N3 CANADA
Tel. 416-493 4096 FAX:416-493 7266
PENTRU CATALOAGE: TELEFONATI SAU TRIMITETI ADRESA!

UN SINDROM PERICULOS PENTRU PREZENTUL ŞI VIITORUL ROMÂNIEI

—Dan COSMULESCU—

Pe acest blagoslovit pământ unde şi-a aşezat temelie şi piatră de hotar din timpuri milenare, poporul român a întâmpinat vifo-roase potrivnicii aflate sub semnul unor nenumărate urgii şi nemăsurate pofte dinafară, dar şi a unor necu-venite sminteli dinăuntru. Toate, însă, au pierit sub tăria unităţii prin credinţă a străbunilor noştri, temeiul vieţii şi perenităţii lor, aici.

Dar, iată că, în vremurile noastre, de peste tot, s'au adunat multe şi noi primej-dii. Poftele străinilor nu s'au potolit, iar sminteala dinăuntru a luat înfăţişări nebuneşti şi absurde.

Aşa se face că încă în pe-rioada sărbătorilor creş-tineşti din iarna aceasta, pentru care tot Românul şi-a deschis sufletul şi inima să le prăznuiască cu bucu-rie şi în linişte, din nou, forţele răului şi-au stârnit cu furie, ca'ntr'un infern dantesc, lămpaşele şi ur-letele sălbatice ivite din întunecate locuri.

Iarăşi, aceleaşi forţe oarbe care şi-au făcut cu prisosinţă *"datoria anti-statală şi antinaţională"* în 1929, 1990 şi 1991 au răs-puns prezent, cu minereas-că şi distrugătoare promptitudine, folosind, în fapt, aceiaşi autori, caracterizaţi printr'o semnificativă labi-litate psihică, susţinută de o rar întâlnită brutalitate şi violenţă, cu scopul ascuns de destabilizare a ordinii de drept în stat.

Pentru informarea citito-rilor amintim că, în anul 1924, după ce eşuase *"pla-nul Kolarov"* (Bulgar de origină, membru al Comi-tetului Executiv al Komin-ternului), care prevedea desmembrarea României, la indicaţiile lui Stalin, în anul 1928 s'a pregătit o nouă ofensivă de destabi-lizare a ţărilor vecine URSS-ului, deci şi a ţării noastre, hotărându-se chiar atunci ca sindicatele muncito-reşti să fie *"infiltrate"* de comunişti cu următoarea misiune precisă: *"transfor-marea conflictelor de muncă (grevele) în conflicte sociale, până la confrun-tarea cu armata şi poliţia, şi vărsare de sânge care să conducă la insurecţie"* (câtă asemănare cu conceptul care a stat la baza recentei mineriade!). Pentru a-şi îndeplini misiunea secretă, Kominternul a înfiinţat *"sindicatele unitare"*, care trebuiau să preia conduce-rea şi manipularea miner-ilor aflaţi în grevă, ceea ce au şi făcut-o pe 5 August 1929, când minerii dela minele *"Ileana"* şi *"Victo-ria"* au fost instigaţi de *"anumiţi specialişti"* să oprească centrala electrică şi muncitorii (deghizaţi) dela minele *"Ştefan"* şi *"Carolina"*, ameninţând cu inundarea minerilor aflaţi în subteran (o diversiune diabolică). În acest moment a izbucnit conflictul, aşa-zişii *"grevişti"* atacând armata cu focuri de revolver (arme oferite cu multă dăr-nicie de tovarăşii *"infiltraţi"* printre *"grevişti"*). În aceas-tă confruntare provocată de agenţii NKVD, strecuraţi în *"sindicatele unitare"* s'a înregistrat un singur miner ucis de un caporal aflat în autoapărare în faţa unui grup de *"grevişti"*, fapt real, dovedit, care contra-zice varianta propagandei roşii.

Dacă acum se cunoaşte precis cine a instigat şi or-ganizat greva dela Lupeni, în 1929, precum şi consec-inţele reale ale acesteia, se poate afirma că, în mare măsură, se cunoaşte scena-riul mineriadelor din 1990 şi 1991, cu participanţi tot din bazinul Gorjului şi iniţiatori de aceeaşi sor-ginte ca în 1929. Eroul acest-or mineriade se numeşte Miron Cozma, *"un personaj deosebit de periculos pen-tru ordinea şi liniştea pu-blică"*, aşa cum este carac-terizat de un distins general al poliţiei române care a instrumentat dosarul penal al sus-numitului personaj.

Pentru ca cititorii să cu-noască mai bine profilul moral al acestui personaj supranumit *"Luceafărul huilei"* - sau mai aproape de adevăr *"Luciferul subte-ranelor"* ori al *"bâtelor"*, vom reproduce mai jos câte-va fapte relatate de acelaşi distins general care, într'o carte voluminoasă con-sacrată *"corupţiei şi crimei organizate în România"*, după evenimentele din Decembrie 1989, se ocupă, cu acribie documentară şi cu înaltă competenţă profe-sională, printre altele, şi de cazul Miron Cozma. În con-tinuare citâm din carte:

"Este un individ care a săvârşit fapte penale de o gravitate extremă, dar care nu numai că nu a fost tras la răspundere penală ci, mai mult, prin comportamentul său sfidează legea, normele morale, bunul simţ şi, în final, sfidează o ţară în-treagă".

Această caracterizare se bazează pe *"faptele dove-dite prin declaraţiile a 278 de martori (existente la dosar), fotografii, filme şi alte mijloace de probă, demonstrându-se clar şi în-dubitabil că faptele numi-tului Cozma Miron de a iniţia, amplifica şi întreţine manifestările violente între-prinse de un număr mare de persoane împotriva prin-cipalelor instituţii ale sta-tului, respectiv Parlament, Preşedinţie, Guvern, de natură să slăbească în mod evident, puterea de stat, întruneşte elementele con-stitutive ale infracţiunii, materialul probator evi-denţiind numeroase ele-mente ale laturii obiective"* (de plidă: *"manifestări agre-sive, folosind, fără nici o motivaţie, violenţa împotri-va unor persoane şi bunuri, vătămarea corporală a unor cetăţeni şi chiar decesul unui ţăran, distrugerea prin incendiere şi devalizare a mai multor unităţi de unde au sustras cantităţi impor-tante de bunuri provocând numai în localităţile Vulcan şi Petroşani pagube de zeci de milioane de lei (la data mineriadei) unor societăţi şi persoane fizice; amenin-ţarea, şantajarea şi lovirea personalului C.F.R., pu-nând în pericol evident circu-laţia pe calea ferată etc.")*

"Grupurile de mineri, conduse permanent şi ne-mijlocit de Cozma Miron, folosind arme improvizate pentru atac, au săvârşit multiple acţiuni violente, îndreptate împotriva princi-palelor instituţii ale statu-lui de drept: Guvernul, ca reprezentant al puterii exe-cutive, Camera Deputaţilor, expresie a puterii legisla-tive şi Preşedinţia, urmărin-du-se clar nu numai slă-birea, ci chiar înlăturarea puterii legitime a statului, fiind realizată, cu priso-sinţă, cerinţa esenţială a legii penale. Între acţiunile desfăşurate de Miron Coz-ma şi urmările produse, respectiv punerea în pericol grav a puterii de stat, există o legătură de cauzalitate, nemijlocită".

"Din confruntările cu minerii au suferit leziuni şi au beneficiat de îngrijiri medicale 238 de ofiţeri şi subofiţeri din cadrul for-ţelor de ordine, 86 fiind internaţi în spitale, iar sol-datul Lazăr Nicolae a dece-dat în chinuri groaznice, fiind incendiat de mineri".

*"Au fost efectuate com-pletări ale urmăririi penale, iar la **28 August 1992, do-sarul compus din 15 volu-me, cu un total de 4.762 file**, a fost trimis Parchetului General, în referatul de ter-minare a urmăririi penale propunându-se emiterea rechizitoriului, **arestarea preventivă şi trimiterea în judecată a învinuiţilor Cozma Miron şi Popescu Silviu-Octavian**, pentru săvârşirea infracţiunii de subminare a puterii de stat, prevăzută şi pedepsită de art.162, al.2 din Codul Penal".*

*"Infumurarea şi lipsa de răspundere a acestui per-sonaj, blindat de **protecţia acordată de personalităţi bine cunoscute**, au ieşit cu pregnanţă la iveală când, la Conferinţa de presă organi-zată în Valea Jiului, la 13 Martie 1996, a ameninţat public cu o nouă deplasare la Bucureşti a minerilor, afirmând că **nu se teme de guvernanţi şi scutierii lor şi că aceştia ar trebui să ia aminte că Valea Jiului e o Zonă Liberă**, adică, pe acest teritoiriu nu se aplică nici o lege, în afara celor dictate de Miron Cozma".*

"Sub oblăduirea şi cu concursul său, Valea Jiului a devenit un teritoriu deo-sebit de propice multor afaceri care au condus la îmbogăţirea rapidă a unor persoane dubioase (ex. le-găturі de afaceri cu socie-tăţile din comerţul timi-şorean pe care le-a luat sub aripa ocrotitoare a ligii Sfânta Varvara").

"De fapt, despre unele persoane importante din Valea Jiului, poliţia deţine date operative de valoare, privind fapte grave de pre-judiciere a avuţiei naţio-nale, inclusiv de spălare a banilor prin unele firme din Geoagiu, Simeria şi Timişoara. Însă, în con-diţiile actuale, în care lui Miron Cozma i s'a atribuit o SUPERIMUNITATE care îl situează practic deasupra legilor, orice intervenţie ar fi inutilă".

*"Această situaţie de fapt **mi-a creat convingerea** că în Valea Jiului s'a constituit prima formă de **mafie sindicală**, liderul acesteia, **Miron Cozma, îndeplinind toate prerogativele con-ducătorilor de acest tip, cunoscute în lume**, respec-tiv: s'a îmbogăţit peste noapte; cheltuieşte sume mari în valută, efectuând deplasări costisitoare în străinătate; sponsorizarea dubioasă a unor activităţi sportive, artistice etc.; lo-cuieşte în vile de lux, iar în Bucureşti ocupă singur Vila nr.6, aparţinând S.C. Sna-gov, unde are datorii de peste 70 milioane lei (în Martie 1996); întreţine, per-sonal, legături şi tratează afaceri în numele sindicatu-lui şi regiei, deşi atribuţiu-nile unui lider sindical sunt cu totul altele".*

În baza tuturor infrac-ţiunilor comise de Miron Cozma, înscrise în dosarul sus-amintit (4.762 de file), retrimis Parchetului Gene-ral, distinsul organ al Poli-ţiei Române a trimis Procu-rorului General un protest în care şi-a *"exprimat foarte dur nemulţumirea faţă de protecţia făţişă de care se bucură acest individ"*, soli-citând *"să se dea curs pro-punerilor făcute de poliţie"*. De asemenea, *"a trimis Mi-nisterului de Interne de atunci un raport detaliat* (înregistrat sub nr.1668 din 19 Martie 1996) *cu propu-nerea ca ministrul respectiv să intervină la Parchetul General şi la Ministerul de Justiţie pentru a se promo-va în instanţă dosarul pri-vind fapta de subminare a puterii de stat etc., de numi-tul Cozma Miron".*

*"Organele însărcinate şi obligate prin lege şi Con-stituţie să facă demersurile legale, pentru a elucida acest caz unic în analele judiciare din România au **tergiversat şi, în final, au abandonat ancheta din dis-poziţii superioare intere-sate"**.*

Asaltul minerilor la Costeşti

Cele relatate mai sus reprezintă doar o mică parte din toate relele, constatate şi consemnate de organele judiciare, pe care le-au comis ortacii sub directa conducere a lui Miron Cozma în cele patru miner-iade desfăşurate în 1990 şi 1991, la sugestia, cererea expresă şi sub înalta oblă-duire şi protecţie a Marelui Maestru al diversiunii din România, Ion Iliescu.

Pentru incalculabilele pagube pe care le-a adus statului, instituţiilor şi cetăţenilor ţării, *"Luciferul subteranelor"* sau al *"bâte-lor"* a primit o condamnare de 18 luni din partea unui judecător care, înainte de a îmbrăca *"roba dreptăţii"* a purtat cu mult zel patriotic uniforma de miliţian, fost PDSR-ist, iar la data proce-sului un fervent simpati-zant al PRM. (ce bine se leagă toate !). Acest amă-nunt are semnificaţia lui, cunoscând că ***un hoţ care a furat trei păsări*** (da, dragă cititorule, trei păsări) a fost condamnat la ***trei ani în-chisoare***. Râd şi curcile de modul cum şi cine împarte dreptate astăzi în România.

Iată că, acum, la înce-putul unui nou an, *"Luciferul bâtelor"* pentrucă el însuşi se numeşte cu emfază şef al ortacilor purtători de bâte (şi alte obiecte contondente, la televizor i-a văzut toată lumea), învăţând din expe-rienţa mineriadelor prece-dente, împreună cu speciali-şti în materie, a iniţiat şi organizat, până în cele mai mici detalii strategico-mi-litare, acţiunea sa. Pornind dela o aşa-zisă *"grevă sindi-cală"*, bazată anume pe absurde revendicări eco-nomice (10.000 de dolari pentru fiecare ortac sau 500 de dolari pe lună fiecăruia până la pensionare, precum şi câte două hectare de pământ), a organizat o mare desfăşurare de forţe în Valea Jiului (cu promisiuni pe care masa amorfă lesne manevrabilă le-a crezut), ca un obsedat, având ca obiec-tiv principal invadarea Capitalei României, Bucu-reşti, pentru schimbarea ordinii de stat, transfor-mând protestul sindical (aşa cum a dorit) într'o certă lovitură de stat. În acest scop, cu ajutorul *"neprec-upeţit şi bineînţeles dezin-teresat"* (SIC) al *"maeştrilor în treburi subterane"* al cărui amic devotat şi, de asemenea, *"dezinteresat"* este, Miron Cozma, a adop-tat o strategie adecvată acţiunilor militare împotri-va organelor de ordine pu-blică, folosind mijloace specifice unui atac terorist, prin utilizarea copiilor (între 10 şi 18 ani) şi a femeilor, metodă de luptă importată (cititorii pot ghici cu uşurinţă cine este impor-tatorul) din aresenalul orga-nizaţiei teroriste libiene *"MATHABA"* (care are prie-teni de nădejde în Parla-mentul nostru) şi a bombe-lor tip *"coktail Molotov"*, potrivit declaraţiilor făcute chiar de ortaci pe care *"orta-cul şef"* îi va pune în mod cert şi cinic la punct, în sti-lul său personal, dictatorial.

De fapt mineriadele, dar mai ales ultima, au îmbrăcat toate elementele constitu-tive ale infracţiunii de te-rorism împotriva statului şi cetăţenilor, urmărindu-se, în final, instaurarea anar-hiei în România şi izbuc-nirea unui război civil.

Pentru edificarea citito-rului, în ceea ce priveşte scopul acestui ultim act de terorism insurecţional con-tra statului şi cetăţenilor săi, redăm mai jos chiar declaraţia lui Miron Cozma din August 1998, la puţin timp după eliberarea sa din detenţia de 18 luni, cât a efectuat pentru gravele infracţiuni comise de-a lun-gul mineriadelor prece-dente: *"minerii au fost într'adevăr manipulaţi. Acum pot să spun că sunt... nu vreau să spun maestru (ca profesiune este - sub-inginer electromecanic teh-nolog -), dar ştiu să conduc masele, ba mai mult, am învăţat, am citit foarte mult despre ştiinţa care se nu-meşte posologie de mase, nu psihologie de mase, pentrucă psihologia e altce-va* (ce mult a pierdut ştiinţa românească pentrucă Miron Cozma nu a urmat studii pe linia acestei vocaţii, mulţu-mindu-se, după cum ne-a demonstrat din plin, numai cu specializarea sa în con-ducerea *"purtătorilor de bâte"*), *arta conducerii ma-selor, şi cunosc foarte multe despre modul în care mase-le trebuesc conduse. Nu am efectiv de gând la ora aceas-ta să mă mai mulţumesc numai cu ceea ce este aici, în Valea Jiului. Într'adevăr, şi Valea are nevoie de mine. E clar că Valea Jiului va fi întotdeauna prima urgenţă. Dar nu vreau să mă opresc aici, pentrucă altfel, cum spuneam m'aş simţi în-vins".*

Aparentul învins dela Cozia, precum rezultă din cele afirmate de el, a de-venit, în mod cert, un sin-drom deosebit de primej-dios pentru prezentul şi viitorul României.

Toate gândurile mărtu-risite de Miron Cozma, apetitul pentru politică şi *"inspiraţia"* sa de a redacta o carte (apanajul tuturor dictatorilor, chiar şi a celor *"luminaţi"*), i s'au năzărit în Celula 17 unde a suferit *"un regim aspru de detenţie"*.

Din afirmaţia lui Cozma se desprinde uşor concluzia că în planurile sale negoci-erile dela Cozia reprezin-tă doar o etapă de compro-mis, o amânare care îi va permite să pregătească mai bine şi mai temeinic o nouă acţiune - bineînţeles şi cu sprijinul efectiv al unor forţe mult mai calificate în acest domeniu, unele lu-crând la *"suprafaţă"*, iar altele, *"mai ruşinoase"* (di-versioniste) specializate *"în lucrul subteran"*, împotriva statului, a instituţiilor sale şi a liniştii publice. În pofta lui aberantă, şi poate chiar patologică, de a ajunge şi a se instala într'un *"jilţ"* cât mai înalt nu se va da înapoi dela nici o nesăbuinţă.

Cozma nu mai reprezintă de mulţi ani doar un sim-plu pericol social ci, după toate antecedentele, mani-festările şi a propriilor sale declaraţii, el se constituie clar într'un permanent şi de necontestat *"pericol naţio-nal"*, care, împreună cu unele forţe politice extre-miste ce-l susţin făţiş, iar altele *"pe ascuns"* cum le-a fost şi le este *"obiceiul"*, pe baza unei strategii *"para-militare"* secrete, urmăresc preluarea puterii în Ro-mânia. În recenta *"miner-iadă"*, vrând, nevrând şi-au demascat această intenţie.

Continuare în pag. 7

GĂURILE NEGRE

George RUICAN

Unul dintre obiectivele politice ale partidului comunist impus României la 6 Martie 1945, a fost, printre altele, încadrarea tuturor persoanelor adulte în aşazisul *"câmp al muncii"*. Pretextul oficial era ca toată populaţia ţării să participe activ la *"opera de construire a socialismului"*, în realitate scopul a fost aplicarea unui procedeu de import, pentru supravegherea şi controlul întregii populaţii, prin întocmirea fişelor personale de evidenţă şi a dosarelor Serviciilor de Cadre.

Pentru punerea în practică a acestei politici ce urmărea transformarea omului în robot fără personalitate, s'au investit sume uriaşe, sustrase dela bugetul familial al fiecărui salariat, dezvoltându-se la scară faraonică industria extractivă, metalurgică, siderurgică, a construcţiilor, a tehniciei de luptă, a bunurilor de consum etc. Astfel au luat fiinţă fabricile şi combinatele gigant, care au absorbit practic toată suflarea omenească aptă de muncă. S'a depus un volum de muncă uriaş, câte 7 zile pe săptămână, ziua de lucru având 14-16 ore, în care au trudit toţi membrii unei familii, deoarece cu un singur salariu nu se putea face faţă standardului de viaţă, printre cele mai scăzute din lume.

Organigrama întreprinderilor de Stat sau cooperatiste (cele private fuseseră naţionalizate) cuprindea o mulţime de servicii şi birouri cvasiinutile, precum: Planificare, Producţie, Tehnic, Organizarea şi Normarea Muncii, Financiar, Contabilitate, Administrativ etc., etc., care aveau în schemă o sumedenie de posturi de pontatori, operatori, normatori, referenţi, şefi de brigadă, de echipă, maiştri etc., ca trăiau practic pe spinarea muncitorilor ce erau obligaţi să suporte o armată de salariaţi ai aparatului TESA. Cu un statut aparte figurau Serviciile de Cadre şi ale organizaţiilor de bază ale partidului comunist, a căror misiune era să culeagă informaţii despre salariaţi, pe care le transmiteau comitetelor raionale de partid, care le trasau sarcini printr'o cohortă de instructori şi activişti.

"Cureaua de transmisie" a partidului o constituiau sindicatele, în care activau o mulţime de muncitori scoşi din producţie, ce aveau misiunea să supravegheze şi impulsioneze realizarea planului de muncă, prin defalcarea şi repartizarea lui pe Secţii, ateliere, echipe şi oameni. Cei care trudeau să întreţină acest gigant aparat tehnico-administrativ-politic, erau copleşiţi de obligaţii de serviciu, de munci aşa-zis *"voluntar-patriotice"* şi de participarea obligatorie, cu tabele convocatorii, la mitingurile şi manifestările omagiale în cinstea tiranului sau a unor evenimente politice comemorative.

Aceste întreprinderi bugetofage primeau în avans sumele necesare plăţii salariilor, impozitelor şi regiei, care era deosebit de ridicată. Datorită muncii istovitoare şi materiei prime de proastă calitate, produsele finite erau livrate cu mari întârzieri, ceea ce atrăgea penalizări financiare care se rezolvau la Tribunal, printr'un aparat de jurisconsulţi încadraţi şi plătiţi pe schemele întreprinderilor. *"Găurile negre"* absorbeau în felul acesta cea mai mare parte a Bugetului ţării, producând în schimb pagube uriaşe. În situaţiile statistice care se înaintau lunar uniunilor intermediare între fabrică şi ministerul de resort, planul de producţie, cât şi cel al livrărilor, erau raportate ca fiind realizate la toţi indicatorii, căci toată lumea fura şi minţea de teama consecinţelor, una dintre ele fiind pierderea primelor lunare sau trimestriale.

Cei instalaţi în fruntea ţării în convulsiunile din Decembrie, au căutat să menţină active aceste întreprinderi nerentabile, din motive pur populiste, care să le mărească, capitalul politic. În felul acesta, neaplicându-se reformele care ar fi redresat economia, s'a netezit calea spre falimentul ei. Datoria Societăţilor Agricole de Stat (fostele IAS-uri) a fost în anul 1998 de 14.000 de miliarde lei, iar cea a întreprinderilor industriale, a fost în primele 6 luni ale anului trecut de 70.000 de miliarde lei. Sumele datorate de industria extractivă a cărbunelui şi huilei reprezintă valori astronomice, ajungându-se la situaţia paradoxală că în timpul încetării lucrului în subteran, Bugetul ţării să fie în câştig.

Evitarea introducerii unor reforme drastice în economie, care să ducă la astuparea acestor găuri de scurgere a banilor din Buget, s'a făcut de către guvernele feseniste din considerente ale politicii etatiste cu care au fost îndoctrinaţi, iar mai apoi prin blocajul practicat de către PD, ceea ce a dus la criza de anvergură în care se găseşte astăzi ţara. Aşa cum a prognozat CPSCA în studiul confidenţial elaborat şi prezentat unor vârfuri ale vieţii politice din România, criza economică a dus la prăbuşirea cursului de schimb al leului în raport cu dolarul american, consecinţa fiind pierderea încrederii în moneda naţională.

Timp de 8 ani de zile lichidarea acestor *"găuri negre"* nu s'a dorit, abia la sfârşitul anului trecut intervenind o adevărată revoluţie în acest domeniu, după semnalele trase de forurile economice internaţionale care au declarat că ne pândeşte colapsul datorită întârzierii reformelor economice. În urma măsurilor luate de Guvernul Radu Vasile, care şi el tergiversase recuperarea timpului pierdut, din dorinţa de a-şi întări mai întâi poziţia pe plan politic, primele semne încurajatoare nu au întârziat să apară. Până la data de 31 Decembrie 1998, FPS a vărsat la Bugetul de Stat o sumă ce va servi în primul rând achitării datoriilor făcute de guvernele feseniste, care au devenit scadente în anul 1999.

După vinderea unui pachet de acţiuni ROMTELECOM, a urmat Societé Générale, care a contractat cu FPS cumpărarea a 51% acţiuni ale Băncii Române de Dezvlotare (BRD). Societatea Rénault a achiziţionat la rândul ei un pachet de 50% acţiuni DACIA-PITEŞTI, în baza cărora va retehnologiza echipamentul fabricii, scoţând în următorii 2 ani un nou model de autoturism competitiv, destinat în special ţărilor în curs de dezvoltare. O sumă în valoare de 19 miliarde lei a fost depusă la Buget de către Primăria Capitalei, datorită vânzării unor spaţii comerciale până acum închiriate.

În viitorul apropiat va continua privatizarea fermelor agricole, a Băncilor de Stat Bankpost, Banca Comercială Română, Banca Agricolă, Bancorex şi a Rafinăriei PETROMIDIA, care va aduce alte câteva miliarde de dolari la Buget. Alte privatizări de anvergură sunt în perspectivă, printre ele fiind Societăţile Turistice din Nordul Dunării, în care sunt interesaţi Austriecii. Banca Morgan Stanley din USA doreşte să se implice în privatizarea sectorului energetic românesc şi să participe la finalizarea programului de dezvoltare a întreprinderilor private mici şi mijlocii, care în Occident sunt foarte eficiente. Banca Americană de Investiţii Merrill Linch a recomandat clienţilor săi să cumpere acţiuni în România, datorită evoluţiei pozitive înregistrate în ultima perioadă.

Compania germană *"Continental A.G."*, al doilea producător de anvelope auto din Europa şi al patrulea din lume, va investi peste 100 milioane de mărci pentru construirea unei fabrici de pneuri la Timişoara. În ziarul *"Die Welt"*, a apărut de curând un articol în care se menţionează că România se află acum pe drumul cel bun.

Se pare că Guvernul Radu Vasile este conştient de importanţa acestor momente decisive pentru viitorul ţării noastre, realizând performanţa ca în numai 2 luni să rezolve ceea ce nu s'a realizat în aproape 9 ani.

În momentul în care se vor îndeplini toate obiectivele reformei, drumul către structurile euro-atlantice va fi redeschis, în acest sens pronunţându-se şi ambasadorul Statelor Unite la Bucureşti, care a declarat că la *summit*-ul NATO din luna Aprilie dela Washington, ţara sa doreşte să adopte măsuri pentru a sprijini România în dorinţa ei de a participa la Alianţa Nord-Atantică. Şi Marea Britanie s'a arătat dispusă să susţină intrarea ţării noastre în NATO, după cum a declarat de curând Secretarul de Stat al Apărării Regatului Unit. Pe de altă parte, UE s'a pronunţat în favoarea reformelor economice preconizate de actualul guvern, iar FMI şi Banca Mondială au anunţat că vor aloca sume de peste un miliard dolari în vederea realizării restructurărilor, prin asturarea aşa-ziselor *"găuri negre"* şi prin relansarea economică a regiunilor defavorizate.

Din păcate, în momentul în care primele măsuri ale politicii de privatizare au dat rezultate pozitive, s'a declanşat o furibundă campanie de subminare a eforturilor depuse de Guvern în vederea normalizării vieţii social-economice, pentru blocarea acestei acţiuni şi întoarcerea ţării la un regim comunist, cu o economie de comandă.

Atâţarea minerilor împotriva guvernului legal şi atragerea lor într'o încercare ce viza răsturnarea regimului democrat ales prin voinţa urnelor, a făcut parte din scenariul întocmit de rămăşiţele vechii Securităţi care s'au aciuit în jurul lui Vadim Tudor, un individ puternic susţinut moral şi material de cercuri antidemocratice din interiorul şi din afara ţării.

A cincea mineriadă care a bulversat ţara dela un capăt la altul prin similitudinile cu cea din luna Iunie 1990, a fost în mod îndubitabil o încercare de lovitură de Stat, în care s'au folosit metode clasice prin care agenţii Moscovei înlăturau pe vremuri dela Putere regimuri democrate. Ceea ce nu pot concepe pescuitorii în ape tulburi ale tranziţiei, este faptul că un Guvern instalat în baza voinţei electoratului, nu poate fi răsturnat cu forţa în anul de graţie 1999, în care punctele roşii de pe planetă pot fi numărate astăzi pe degetele unei singure mâini.

Deşi măsurile care se vor lua în continuare vor fi nepopulare, există premise că ele vor scoate ţara din criza de anvergură în care se zbate la ora actuală. Condiţia *"sine qua non"* este ca pacea să cuprindă toate păturile sociale, iar clasa politică ce a dezamăgit în totalitate, să înţeleagă că interesele României sunt mai presus de veleităţile personale, de grup sau de partid. Vremurile când se hotăra plasarea României în zone de influenţă contrare intereselor ei naţionale, când politica internă şi externă a ţării se stabileau nu la Bucureşti, ci în capitalele unor super-puteri a trecut de mult. Acum suntem deplin stăpâni pe destinele noastre şi avem posibilitatea să optăm pentru un viitor mai bun. În acest scop, trebue însă să lichidăm ultima *"gaură neagră"*, care este naţional-comunismul extremist.

MIRACOLELE ŞI MISTERELE PRIVATIZĂRII

Radu DUNĂREANU

Stând în Ţară timp de 12 zile, cu ocazia participării la Romfest, am căutat să studiez cât mai atent ţara este situaţia trecerii României dela stadiul dictatorial al economiei zisă socialistă la piaţa liberă, numită acolo şi economia de piaţă.

Cum orice student ştie, baza acestei economii libere este ***privatizarea***, mai ales într'o ţară atât de stalinizată, unde fiecare aspect al vieţii era controlat şi supravegheat de activiştii de tristă amintire. Care este situaţia prezentă?

Andrei Pleşu, Ministru de Externe, preocupat în principal în combaterea *primejdiei* de a veni la putere, Doamne fereşte, vreun partid *de dreapta*, orice tendinţă naţional creştină fiind combătută vehement de ministru, s'a plâns că dificultăţile României sunt exagerate în lumea liberă şi că România a fost tratată pe plan internaţional ca un simbol al insuccesului.

Preşedintele ţării, pe de altă parte proclamă succese iluzorii, cum că populaţia are bani şi că s'au construit, la sate, un număr *imens* de case. Am trecut prin nenumărate sate şi, trebue să admit că, în special în zonele de munte, cei care au putut să lucreze ilegal prin Vest, imediat după 1989, s'au reîntors şi au început aşi construi case. La ora actuală însă, ceea ce preşedintele nu menţionează, marea majoritate a acestor case sunt neterminate, iar casele dela sate încă nu au descoperit miracolul apei curente şi al altor instalaţii sanitare.

Noua putere escamotează un alt adevăr de bază, acela că venitul pe locuitor este cel mai jos din toate fostele ţari dominate de Sovietici cu excepţia Rusiei şi a fostei Iugoslavii.

Se uită de asemenea că agricultura este încă circa 50% controlată de stat, iar ea reprezintă 20% din produsul economic naţional, comparând cu 11% în Bulgaria şi 6% în Polonia.

Noul prim-ministru e mândru, pe bună dreptate de abolirea preţurilor controlate şi de drastica reducere a forţei inutile de lucru în industria minieră.

Din nou însă se evită statistica ce arată că produsul economic naţional a scăzut cu 7% în 1997 şi că se va reduce, în continuare, cu încă cel puţin 4% în 1998, la care se adaugă o inflaţie cum numai în Rusia mai vedem azi.

Însă privatizarea decurge în România, cum spunea un economist străin, cu nonşalanţă, adică cu un fel de nepăsare. Aşa se explică faptul că agenţia care se ocupă de privatizare a vândut până la sfârşitul anului 1998, doar 20% din totalul valorii ce trebue privatizat.

Un manager dela o bancă americană, cu subtilă ironie, a făcut comentariul că România este în primejdia de a deveni ţara unui potenţial perpetuu.

O altă iluzie proclamată de preşedinte este aceea că mafia financiară a fost eliminată! În acest caz, România ar fi unicul stat din lume şi din istorie care a realizat acest tur de forţă.

O statistică recentă, bazată pe opinia oamenilor de afaceri internaţionali, emisă de Universitatea din Gottingen plasează cele mai cinstite ţări pe primele 10 locuri (ca Danemarca, Finlanda, Suedia, Canada etc.) pe locurile până la 85 ţări ca Rusia, Indonezia, Venezuela, Camerun etc. - iar după locul 85 în jos, restul lumii.

Continuare în pag. 8

UN SINDROM PERICULOS

Urmare din pag.6

Nu-mi atribui însuşirile Cassandrei dar, aş dori să reamintesc cititorilor că în vara anului trecut, după ce a fost eliberat din prea efemera sa detenţie, comparativ cu gravitatea faptelor comise, potrivit propriilor lui mărturisiri făcute în cadrul unui interviu nocturn transmis pe postul de televiziune ANTENA 1 (moderator Marius Tucă), mi-am îngăduit să afirm (în presă) că *"din unirea forţei bătei"* (Cozma şi ortacii săi) cu *"violenţa cuvântului"* (devotatul său amic şi coleg de partid, Vadim Tudor) nu se va naşte în nici un caz înţelepciune, iar mariajul politic al celor două personaje va constitui pentru spectrul politic românesc, pentru România însăşi, un real motiv de îngrijorare şi nelinişte. Şi, iată că, roadele acestui mariaj politic ni le-a oferit recenta tentativă de lovitură de stat. Avertizam atunci (în luna August 1998): *"atenţie, Români, la relele şi tentaţiile necurate care vă pândesc"*.

Acum, spiritele răului mocnesc ca jarul în spuză, clocotesc *"subteran"*, pregătind prin diversiune noi acţiuni destabilizatoare în ţară. Dovezi evidente ne-a oferit nu numai strada, cele întâmplate la Bumbeşti, Horezu sau Costeşti, dar, şi mai grav, incitarea şi instigarea făţişă ori mai voalată a unor parlamentari (pe care lumea, stupefiată, i-a văzut şi i-a ascultat la televizor), maeştri aflaţi în slujba lui Lucifer.

Faţă de această situaţie, se impune cu mare necesitate şi cu maximă urgenţă ca, începând dela Preşedinţie, Parlament, Guvern şi toate instituţiile să purceadă fără întârziere la elaborarea unor legi (inclusiv o reglementare adecvată activităţii de minerit) care, în spiritul Constituţiei, să asigure măsuri concrete şi energice pentru apărarea statului de drept, a tuturor instituţiillor sale, a valorilor democratice, a liniştii publice etc.

Orice ezitare şi întârziere poate fi fatală pentru existenţa statului nostru. Românii trebue să fie uniţi în credinţă, în cuget şi în faptă, nu numai în momente de grea cumpănă ci, întotdeauna, pentru salvarea ţării şi liniştea fiecărui cetăţean al ei.

D. COSMULESCU

NAŢIUNEA ROMÂNĂ ESTE ÎMPINSĂ PREMEDITAT DE ACTUALII POLITICIENI CĂTRE O EXISTENŢĂ BANANIERĂ

—Florin Oprea SĂLCEANU—

Încotro România? Iată o întrebare care a devenit universală, atât pentru naţiunea română cât şi pentru Românii din cele patru orizonturi ale lumii. O întrebare care nu îşi va găsi în nici un fel răspuns. Motivul: au trecut atâţia ani, în care foştii şi actualii politicieni nu au făcut altceva decât să ducă în derivă naţiunea română, financiar-economic şi istoric. Ei şi-au *"câştigat dreptul"* de a se fofila şi dormi în lojele parlamentului, aşternând *"jegul comunismului"* pe ele, dând cu tifla Democraţiei, lăsând legile de strictă necesitate pentru naţiunea română în voia prafului şi păienjenilor. Se ştie că majoritatea dintre ei au fost activişti de partid, securişti cu funcţii de acoperire, torţionari şi *"deştepţi"* făcători de dosare pline de minciuni, calomnii sodomice, numai pentru a fi un *"brav fiu al partidului"*, să fie intangibili, să profite. Ceea ce au făcut în comunism fac şi acum, numai că sunt acoperiţi de *"rasa"* machiavelismului, cu acoperire în *"valorile democratice"*.

Jocul lor ordinar a pângărit curăţenia morală a naţiunii române. Şi culmea ironiei este că, în jocul lor, s'au folosit de nomadismul violent al miilor de ţigani. Datorită înţelegerii suspecte cu aceştia, au creat o diversiune urât mirositoare împotriva naţiunii române.

Rapaci, stupizi prin inteligenţă, au distrus într'un timp record credibilitatea morală a naţiunii române faţă de civilizaţia, cu adevărat democratică, a Europei. Şi cu aceeaşi fervoare, continuă să creeze falsa credinţă că ei, fiind aleşii naţiunii, se dau de partea adevărului şi că fac orice pentru ca naţiunea să fie *"integrată"* în democraţia europeană.

Obtuzi şi brutalizaţi de *"ideologia comunismului"* în care au fost *"educaţi"* de tăticii lor - activişti de partid - îşi fac propriile jocuri, dau lovituri mafiote în finanţe, economie şi justiţie. Mulţi Români au ajuns să se întrebe de unde au *"răsărit"* aceste ciuperci otrăvitoare. Se dau în vânt să apară în paginile ziarelor şi revistelor controlate tot de *"prietenii securişti"*, apar pe ecranele posturilor TV, bine hrăniţi, bine îmbrăcaţi, plesnind de sănătate şi bunăstare, fără ruşine că milioane de Români au ajuns să se îmbrace cu haine aduse din gropile Occidentului, că pe întuneric caută în ghenele de gunoi resturi alimentare, că nu au pensii onorabile să îşi plătească întreţinerea locuinţei, că mii de copii s'au transformat în cerşetori şi dorm prin subterane, alături de şobolani. Este de neacceptat!

Naţiunea română a suportat decenii după decenii *"umanismul"* foştilor şi actualilor parlamentari, ajunşi peste noapte *"politicieni democraţi"*. Nu s'a uitat momentul când preşedintele PNL, Quintus, fost Ministru al Justiţiei pe vremea când Ilici Iliescu a fost preşedintele naţiunii, a promis că va începe *"procesul comunismului"*. Dar cât a jubilat cu *"justiţia"*, n'a mişcat un deget. S'a prefăcut că *"munceşte"* pentru a da sens *"misiunii"*, adică a făcut *"vizite de lucru"* în China comunistă sau s'a tot *"plimbat"* prin ţări democratice să ia *"lecţii"* despre cum trebue să fie puse în *"practică"* legi. De fapt, a dat sens unui joc: al dominoului iliescist, care continuă şi astăzi.

Datorită lipsei de obiectivitate istorică a politicienilor de acum, naţiunea română a fost jefuită de teritorii ce făceau parte, prin drept istoric, de România Mare. Nu este o ruşine că pe harta lumii există un mare teritoriu românesc şi se numeşte Republica Moldova? Cum de s'a născut o astfel de monstruozitate? Actualii politicieni sunt orbi la strigătele de disperare ale Românilor sub ocupaţia Ucrainei, din Transnistria. Această degringoladă social-istorică a fost sprijinită în tăcere şi prin semnarea unor tratate de către *"politicienii roşii"* iliescişti, apoi au urmat exemplul Preşedintele Constantinescu şi actualii guvernanţi. Nu este drept şi istoria nu iartă.

Naţiunea română este menţinută în continuare în instabilitate chiar de cei care zac în parlament. Lor le este îndeajuns să se gândească numai la binele lor: salarii de milioane de lei, ieşiri în străinătate foarte costisitoare şi fără rezultate, fanfaronada lor miroase a fanariotism.

Dezastrul naţional se extinde ca un cancer pe fiinţa naţiunii române. Prăbuşirea economică, financiară a aruncat naţiunea în lumea a treia şi actualii guvernanţi seamănă slogane cu reforma, cu privatizarea şi că în câteva luni de zile totul se va relansa, că va curge pe toate drumurile un fluviu de lapte şi miere.

De ani de zile, naţiunile europene se întreabă: încotro România? Răspunsul este clar, datorită lipsei de discernământ şi vizionarism istoric, România pe zi ce trece, devine o ţară bananieră, nu o ţară a mileniului trei.

MIRACOLELE ŞI MISTERELE PRIVATIZĂRII

Urmare din pag. 7

Deşi nu sunt amator de statistici aride, concluzia o puteţi trage singuri şi poate o comunicaţi şi faimoasei comisii de combaterea corupţiei şi crimei organizate din România.

Dacă există un succes promiţător în zona financiară, el se datorează mai ales apariţiei unor instituţii bancare solide ca Citicorp, Chase Manhattan, Bank Austria şi alte câteva.

Cu toate acestea, cine înţelege sistemul de *stock market* (bursa de acţiuni) poate aprecia sănătatea iluzorie a economiei româneşti privind BET index în Bucureşti care, din Septembrie 1997 şi până în Septembrie 1998 s'a prăbuşit dela 1.000 de puncte la circa 200 de puncte!

Deci, cum stăm cu privatizarea, motorul principal al unei economii sănătoase?

În primul rând, la nivelul uman, redarea proprietăţilor confiscate încă este foarte departe de reuşită. Mentalitatea comunistă abundă; *că ce-i trebue lu ăla trei case, că doar nu stă în toate trei?* Adică de ce eu, fost profitor al comunismului trebue să plătesc chirie şi să nu stau gratis într'o casă furată de stat?

La scară mai mare, am câteva exemple tipice.

Un American a cumpărat o fabrică de produse chimice în Victoria Conform aranjamentului legal cu Ministerul de Finanţe, primii doi ani investitorii nu vor plăti taxe şi taxe de import.

Datorită haosului legislativ în domeniul financiar, garda financiară a forţat închiderea unităţii pe motiv că nu au plătit taxele de rigoare. Investitorul american - greşeala greşelilor - a dat în judecată garda financiară şi, bineînţeles că asta va duce la moartea pretimpurie a întregii investiţii. Cum zicea cineva dela faimoasa firmă internaţională PriceWaterhouse, problema principală în România rămâne birocraţia. Iar un bancher olandez a observat că România nu e cu nimic diferită faţă de multe ţări din Asia, când e vorba de birocraţie şi o legalitate stranie.

Un al exemplu tipic este acela al unui investitor grec, care a deschis o fabrică de iaurt în zona Brăilei. Conform aranjamentului, statul (iarăşi statul) trebuia să-i asigure 60 de tone de lapte pe zi. Lucrul acesta, bineînţeles nu s'a respectat. Ca să facă faţă contractelor externe, Grecul nostru a început să umble prin saie, până la 200 km de Sudul Brăilei şi să facă aranjamente de livrarea laptelui cu ţăranii particulari. Ceea ce el nu ştia a fost *detaliul* că vacile vestice produc în medie 25 de litri de lapte pe zi, iar una din România doar 5 sau 6 litri pe zi.

Şi atunci Grecul a trebuit să deschidă unităţi de producerea nutreţurilor de înaltă calitate, aceste nutreţuri se vând şi la ţărani, iar aceştia vând laptele. Până la urmă investitorul Grec va trebui să se ocupe şi de creşterea vitelor pentru a avea laptele necesar.

O altă metodă de privatizare este una tipică balcanică.

Să zicem că Dl. Ion e director la o fabrică de confecţii. El aranjează cu cei cei trimit materia primă să nu o mai livreze. Ca rezultat nici contractele de livrare pentru produsele finite nu se onorează. Oamenii merg în şomaj iar Dl. Ion - directorul numit de stat - se duce la agenţia de rigoare şi propune privatizarea, pentrucă afacerea e pe moarte. Fiind o întreprindere falimentară, valoarea ei se estimează la circa 10% din valoarea reală şi e privatizată rapid, cumpărată tot de... fostul director, Dl. Ion, care devine proprietar.

La asta se adaugă mentalitatea chioşcurilor, apărute ca ciupercile, unde se vând fel de fel de produse expirate şi, mai ales, ţuiculiţa de rigoare, *la botul calului*, la colţ de stradă.

În alte domenii, cum e turismul, privatizarea a mers şi mai repede. Acum avem în ţară hotele cu 3 şi 4 stele, adică stelele de pe epoleţii de pe umăr s'au afişat pe clădirea unor hoteluri *privatizate!* Şi nu e doar o glumă.

Nu e de mirare că, în Septembrie, când încă eram în Ţară, cuvântul de ordine, sfatul economiştilor din cadrul Comunităţii Europene, era: nu investiţi un ban în România.

Să ne dea de gândit că numărul de turişti (care aduc dolari) a scăzut dela 2 milioane la 40 de mii anul trecut, ceea ce reflectă reala imagine a României în Vest.

Se poate face ceva? Sigur că se poate.

În primul rând reprezentanţii puterii să se ţină de promisiunile făcute, să acţioneze cu seriozitate şi nu cu nonşalanţă, în aplicarea rapidă a măsurilor necesare pentru o adevărată privatizare, bazată pe principiul inviolabilităţii proprietăţii private.

Apoi, aceiaşi reprezentanţi să nu se mai plângă de ziariştii autohtoni şi străini care, dragă Doamne, ar arunca o lumină nefavorabilă asupra cuceririlor democraţiei neocomuniste.

Obsesia de a fi primiţi în NATO duce la acţiuni rizibile, ca aceea de a cheltui 1.5 bilioane de dolari pentru cumpărarea unor elicoptere de luptă care ar ajuta Ţării cum ajută o injecţie de camfor la un picior de lemn de salcâm.

Dacă vrem investiţii străine, să se înceteze cu aberaţia că noi nu ne vindem ţara şi să se modifice legislaţia economică de aşa manieră încât investitorilor străini, să le lase gura apă la gândul profitului ce s'ar putea obţine.

Dar mai ales, să ne educăm noi înşine că fără muncă intensă, fără acumulare de cunoştinţe economice şi tehnice noi, nimic nu se poate face.

Aş sugera, cu respect, ca aceste cunoştinţe să fie asimilate în primul rând de reprezentanţii noii puteri, dacă vrem să-i credem că au cele mai bune intenţii.

R. DUNĂREANU

UN BILANŢ DE RÂSUL LUMII

—Mihai S. DERDENA—

La conferinţa de presă din ziua de Marţi 15 Decembrie 1998 procurorul general al României, Mircea Criste, a prezentat bilanţul activităţii procurorilor din Secţia Parchetelor Militare privind evenimentele extrem de sângeroase din Decembrie 1989.

Ca să vă cruciţi, ştimaţi cititori, cum ne-am crucit şi noi, nevenindu-ne să credem, vom reproduce, în continuare, mai toate cifrele sintetice din raportul procurorului general, întâi cele care privesc zilele revoluţiei (16-22 Decembie), apoi cele ce se referă la perioada de după 22 Decembrie 1989 (începând cu seara acestei zile de hotar istoric).

Citâm, aşadar, din raport: *"Până în 22 Decembrie, la nivelul întregii ţări, au murit 162 de persoane, au fost rănite 1.529 de persoane şi reţinute ilegal 2.128 de persoane. S'au înregistrat victime numeroase în Timişoara, Bucureşti, Cluj şi Târgu-Mureş. Pentru faptele petrecute în această perioadă, la nivelul întregii ţări, au fost întocmite 942 de dosare, din care în 35 s'au adoptat soluţii de trimitere în judecată, 887 de dosare au fost soluţionate prin netrimitere în judecată, iar 20 sunt înregistrate cu autori nedescoperiţi, efectuându-se în continuare investigaţii (...)*

Din dosarele întocmite în legătură cu morţii şi răniţii începând cu 22 Decembrie 1989, reiese faptul că s'au înregistrat, la nivelul întregii ţări, 942 de morţi şi 2.245 de răniţi. La nivelul întregii ţări au fost întocmite 4.556 de dosare, din care în 61 s'au adoptat soluţii de trimitere în judecată, 4.018 au fost soluţionate prin neurmărire penală, iar în 477 investigaţiile continuă, persoanele care au executat trageri soldate cu morţi şi răniţi nefiind identificate până în prezent".

Dar, pentrucă cei incapabili sunt iscuşiţi în justificarea eşecurilor, iată şi scuzele invocate de procurorul general al României: *"...organismele de anchetă au fost în imposibilitatea obiectivă de efectuare a cercetării la faţa locului; în cazul decedaţilor nu s'a recurs la autopsierea cadavrelor; numărul procurorilor angrenaţi în aceste anchete a fost foarte mic; în multe din dosare, organismele militare - Ministerul de Interne, MApN şi Gărzile Patriotice, implicate în evenimente - nu au pus la dispoziţia Parchetelor Militare o serie de date necesare pentru elucidarea evenimentelor din Decembrie 1989"*.

La 9 ani dela revoluţie să te prezinţi cu un asemenea bilanţ, scriind şi declarând ca n'a fost identificată nici una dintre persoanele care au executat trageri soldate cu morţi şi răniţi, nu poţi fi decât de râsul lumii!!!

Vorbind, în 17 Decembrie 1998, la Timişoara, cu prilejul comemorării revoluţiei furate, actualul Preşedinte al României (care-i eiusdem furfuris cu predecesorul său, amândoi având calitatea de foşti membri ai P.C.R. cu funcţii de conducere), cel care ne-a tot spus că este bun tratatul prin care a făcut enorme concesii teritoriale, s'a lamentat în chipul cel mai penibil că n'a putut să-şi îndeplinească făgăduinţa electorală din 1996, nici într'un an, nici în doi ani, de a se afla adevărul cu privire la cei ce-au tras în revoluţionari cu nouă ani în urmă.

Iar lumea de rând, scârbită tot mai mult de distorsionarea sensului profund anticomunist al revoluţiei din Decembrie 1989, nici nu mai participă dela o vreme, la comemorarea acelei insurecţii. Abia dacă au fost câteva zeci de timişoreni şi cam tot atâţia bucureşteni, în Decembrie 1998, la adunările comemorative ce s'au ţinut în Piaţa Operei din Timişoara şi în Piaţa Universităţii din Bucureşti. Şi nu e vorba doar de lehamite ori de greaţă faţă de toţi politicienii postdecembrişti, ci şi de dezgust (dacă nu chiar de ură) manifestat împotriva revoluţionarilor autentici. Un astfel de revoluţionar, din Timişoara a declarat, în 17 Decembrie 1998, pe postul 1 al televiziunii române, că resimte tot mai mult aversiunea concitadinilor săi, care-l privesc ca pe un răufăcător.

Datorită ciudatei noastre tranziţii, dela comunismul totalitar la comunismul capitalist, proces în care foştii securişti şi activişti se îmbogăţesc continuu, iar cei mulţi au sărăcit deja până la disperare, s'a ajuns până acolo că 51% din populaţia României, conform unui recent sondaj de opinie, regretă regimul Bălbăitului-cu-Gura-Strâmbă.

Astfel stând lucrurile, nu ne-a mai rămas decât aceastâ nădejde: ca să strigm cât mai mulţi Români batjocoriţi, precum odinioară Poetul: Cum nu vii tu, Ţepeş doamne...! Vino, Vlade, cât mai iute ca să faci dreptate şi ordine, nu doar în ţara ta, acum prea jefuită, ci şi în celelate state ale lumii, fiindcă peste tot s'a întins dezmăţul lui Satan. Să faci, Maria ta, procesul mondial al comunismului, fără de care nu vom scăpa, nicicând, de minciună, de hoţie, de corupţi şi de iude, de pieirea omenirii, în cele din urmă ! Îndură-te, Stăpâne Celest, de noi, cei deznădăjduiţi, de lacrimile noastre, care nu se mai usucă, şi trimite-ne un asemenea Izbăvitor, căci altminteri accesul la dosarele întocmite de poliţiile secrete şi procesul comunismului vor rămâne de-a pururi VORBE GOALE !

Înainte de a ne nimici, cum ai distrus Adama, Gomora, Seboim şi Sodoma, mai dă-ne, Doamne o şansă de regenerare morală, creând iarăşi un Vlad Ţepeş sau un Alexandru Lăpuşneanu ori, măcar, un Tudor Vladimirescu pentru pedepsirea, cum se cuvine, a tuturor răufăcătorilor ! Şi nu ne lăsa pe noi, cei care nădăjduim fără încetare în Tine!

Scrisori esenţiale

LEGAL ŞI ILEGAL ÎN ROMÂNIA OBRAZNICILOR IEŞIŢI ÎN FAŢĂ

Insule cu inimă de piatră, Miron Cozma

Teodor BRĂILEANU

Ni te-ai prezentat până acum - în faţa neamului românesc - în trei ipostaze: odată - subinginer (specialist în minerit), a doua oară - profesor de matematică - şi ultima dată (în emisiunea *"dintre sute de ziare"* a postului de televiziune Tele 7 abc) drept - inginer, (ca şi cel pe care *"l-aţi înjunghiat"* - ministrul lucid şi demn Radu Berceanu). Care-i adevărul privind *"omul nou"* Miron Cozma?

Ştim că ai atins vârsta maturităţii - adică anul 40 al vieţii, când omul înţelege perfect ce-i lumea, trecerea îmanentă a timpului şi mai ales *"cine-i el, ce a făcut, ce face şi ce-şi mai propune să facă..."*

Prin comportare, ca şi prin cele ce spui lumii, se vede limpede că ***n'ai înţeles nimic*** din ce s'a petrecut în istoria României în anul 1989, adică necesitatea acelui act teribil de schimbare şi nevoia de a readuce repede ţara la ceea ce a fost ea. Tot timpul ne-ai arătat că ai rămas într'o lume închisă, cantonată în trecut, a celor care au fost *"deranjaţi"* de revoluţie, adică scoşi din binele lor de colaboratori şi pioni de bază ai regimului comunist. (Pentru nimeni nu mai este un secret cu ce te-ai ocupat până în '89. Conştient sau nu - deveniseşi pion important în *"experimentul KGB"* din acel *"laborator 66"* care a lucrat ani de zile pentru a face din mineri armată docilă de manevrat - la nevoie - în plan politic).

Din această poziţie n'ai putut să înţelegi decât invers nevoile neamului românesc dela acest ceas istoric.

Om al petrecerilor, cuprins total de biologism vulgar şi agresiv, al satisfacerii tuturor poftelor fizice, adică *"prins total în caracteristicile **omului nou, socialist**"* - omul pe faţă al domnilor-tovarăşi Iliescu, Păunescu şi Vadim Tudor - dumneata, (ca şi mentorii domniei tale), reprezentaţi *"spiritul lui Ceauşescu"*, care - dacă nu i-aţi fi luat viaţa, de frică pentrucă ştia prea multe despre fiecare - ***exact aşa s'ar fi comportat în democraţie***!

Acest spirit vă face - pe toţi foştii - să vă opuneţi ***cu străşnicie şi mânie proletară***, tuturor schimbărilor, socotindu-le *"stricări"* ale structurilor administrative, economice şi morale ale socialismului. De aceea limbajul vă este dominat de sintagma *"ăştia sunt puşi pe distrugere"*... Ştiind că populaţia a fost educată 50 de ani într'un anumit spirit - al stăpânilor pe nimic şi al sărăciei generalizate, (când toţi eram egali la frig, foame şi frică; cu excepţia domniilor voastre - stâlpi ai societăţii aberante), contraatacaţi revoluţia şi puneţi bete'n roate, făcând din reformă sperietoare. Unii s'au vârît în frunte - în parlament şi senat, în presă şi la unele posturi de televiziune - alţii aţi rămas *"pe teren"* la munca de jos, să continuaţi *"munca dela om la om"* (foarte eficientă în comunism), reamintindu-le oamenilor că tot răul de acum se datorează burgheziei *"care a reînviat"*, moşierimii *"care-şi vrea hectarele înapoi"*, slogane tipice marxiste.

Din această *"gândire"* continuaţi să le spuneţi minerilor că sunt *"detaşament de avangardă"* al clasei muncitoare, singurul conştient şi capabil să aplice legile... acum *"ale economiei de piaţă"*, cică, slogan cu care le-a mulţumit Domnul Iliescu după încheierea cu succes a marei mineriade din 1990. Ei - minerii - în realitate sunt - vai de mama lor - amărîţi, scăldându-se în alcoolismul care i-a redus la biologismul cel mai de jos, făcând din ei nişte *"disperaţi"* gata să ia ranga şi să lovească în oamenii normali, pe care asmuţitorii îi prezintă ca pe boierii din care cauză trăiesc ei atât de rău. Aţi distrus în minerul-om personalitatea şi vă străduiţi din răsputeri să nu ajungă să gândească cu propriul cap, să se întoarcă la Dumnezeu şi la traiul prin forţele şi inteligenţa proprie, evitând să le spuneţi măcar ce a spus Marx *"inteligenţa i-a fost dată omului s'o folosească pentru a trăi din ce în ce mai bine; cine n'o are, o va duce rău şi în comunism"*...

În ceea ce priveşte *"creaţia comunismului"* Miron Cozma, trebue să spună că aşa cum el are *"curajul"* să ne spună exact invers decât este şi gândeşte aşa şi noi spunem ţării că Miron Cozma nu este nimic din ceea ce spune că ar fi. Legile pentru el sunt bune pentru alţii, el e mare, el e tare. De aceea în loc să fie condamnat de justiţie pentru maltratarea organizată a cetăţenilor capitalei, distrugerii şi stricarea imaginii ţării în lume el - cu aroganţa celui care a condus în comunism, îşi permite să ameninţe un ministru cu darea în judecată. Mai mult decât atât, - în mod demonstrativ şi sfidător - se înscrie în cel mai deşănţat partid al revanşei comuniste - încălcând grosolan legea prin care un lider sindical nu poate fi şi membru al vreunui partid - iar recent, scoţând iar securea luptei de clasă pornind spre Bucureşti *"că ortacii - **tovarăşi - i-au cerut-o**"* şi mentorul lui de acum - secleratul numit Vadim Tudor, sperând să câştige prin *"lovitura ortacilor"*, întreaga putere, el fiind cancelarul roşu şi Cozma ministrul de interne, ca să treacă apoi, la aplicarea legilor lor: arestări, loviri, schingiuiri, trimitere afară din viaţă a acelora care *"au îndrăznit"* să-l cheme pe el în justiţie. Zice - sus şi tare - că el, Cozma şi cu Vadim Tudor sunt singurii din ţara asta care nu sunt corupţi... Oare aşa să fie?

Dumnezeu să ne întărească şi să ne lumineze minţile pentru a vedea limpede în ce joc periculos s'au angrenat comuniştii vrând răzbunare şi revanşă prin îngăduinţele noastre de creştini.

ŞAH ETERN

Daniel CHIRULESCU

Am mai asistat la o rebeliune PDSR-isto - KGB-istă şi probabil vom mai asista şi la mototolirea ei ca şi a *"marii revoluţii din Decembrie"*. Ceea ce este mai curios, un fel de a spune, este că majoritatea comentatorilor de până acum nu văd sau nu vor să vadă cauzele şi interesele care au dus la această situaţie. Majoritatea comentariilor s'au rezumat la cauzele şi la urmările economice, care nu sunt deloc de neglijat, dar care nu justifică transformarea unui protest sindical în rebeliune cu vădit caracter politic. De reţinut este comentariul D-lui Patapievici, foarte clar şi concis, care ar putea fi considerat document pe baza căruia să se facă investigaţiile necesare. Important este un lucru şi anume: orice fir de care s'ar trage va duce în primul rând la Iliescu, Roman şi Măgureanu şi apoi la C.V. Tudor şi alţii. Acesta este motivul pentru care şi această cea de-a cincea mineriadă va fi mototolită ca şi *"Marea Revoluţie din Decembrie"*. Se pare că toată lumea cu mintea întreagă a înţeles, mai puţin o bună parte din gazetarii români, care ca şi politicienii, sunt şantajaţi de cei ce deţin dosare compromiţătoare, că România este condusă de o nouă nomenclatură comunistă reformată şi dotată cu o recuzită cvazi democratică. Cu alte cuvinte, o formă democratică cu un conţinut comunist.

Situaţia actuală seamănă foarte bine cu o partidă de şah în care piesele albe sunt înlocuite cu unele cenuşii, reprezentând coaliţia guvernamentală, iar cele negre, opoziţia. Partida dintre cele două forţe este acum la a două rundă, de revanşă, după cea pierdută în 1997 în care cenuşiii au fost învingători. Aşa se zice. Acum ei sunt în situaţia foarte dificilă de şah etern la preşedintele cenuşie. Dar am omis să vă spun că regele şi regina au fost înlocuiţi pe tabla de şah cu preşedintele şi soţia, schimbare impusă de cei doi preşedinţi, cel negru şi cel cenuşiu, ultimul interzicându-ne să mai vorbim de monarhie cât timp va fi el preşedinte... cenuşiu. De fapt nu a recunoscut chiar el că nu poate face nimic (decât gafe) din cauză că nu are putere? Cine să-i fi luat puterea? Şi'apoi nu se vede că atunci când guvernul e cenuşiu, atât de cenuşiu, se repede în reformă, omul negru îi dă şah cu nebunul şi cu minerii în chip de pioni? Dar cine o fi mutând piesele?, este întrebarea.

Hei... tocmai asta nu ne spun comentatorii noştri.

Partida, de fapt, este jucată de o singură mână, care mută şi piesele cenuşii şi pe cele negre.

MINERIADA IERNII ROMÂNEŞTI 1999

Radu NEGRESCU-SUŢU

Urmărind dela Paris posturile străine de televiziune (neavând posibilitatea de a le viziona pe cele naţionale), am aflat că toţi Românii i-au primit pe minerii lui Cozma (oare numai ai lui?), în lungul şi eroicul lor marş către Capitală, cu flori şi încurajări. Poate şi cu bucate şi mai ales cu sticle de ţuică şi vodkă.

În fine, dacă nu toţi Românii, majoritatea lor, sau măcar o bună parte, dacă nu doar unii Români, căci diferenţa pare nesemnificativă.

Oare? Cu *"Luceafărul"* huilei în frunte, radios precum astrul său comparativo-alegoric, bravii mineri au fost încă odată la datorie, în slujba poporului, spre binele întregului popor, dacă nu, măcar pentru binele clanului lor şi al celor care, din umbră sau penumbră, i-au manipulat cu abilitatea de care au mai dat deja dovadă în trecut.

Încât, făcând şi eu parte din totalitatea Românilor, chiar dacă din Exil, chiar dacă potrivnic acestei aberante acţiuni de tip stalinist, mi-am pus justificata întrebare:

- Oare cei care-i primeau pe mineri, cu flori şi ovaţii, pe parcursul trecerii lor prin satele (pe drept) înspăimântate, îi întâmpinau astfel din sinceră solidaritate cu acţiunea lor, sau de teama de a-şi vedea satele rase şi distruse de avalanşa vajnicilor (securisto) mineri?

Căci nici Miliţia (pardon, Poliţia) noastră naţională represivă şi atât de eficace într'un trecut nu prea îndepărtat, nu a reuşit (sau doar a simulat un eşec, cu abandon de arme, camioane şi ostateci cărora nu li s'a întâmplat nimic, înainte de a fi fost atacaţi), să-i oprească.

Nu mă îndoiesc că acţiunea bravilor mineri, soldată cu un total succes, nu va servi de exemplu, în viitor, şi altor nemulţumiţi, amatori de măriri de salarii cu 30%. Mâine vor putea fi siderurgiştii, IMGB-iştii, poimâine ceferiştii, apoi docherii şi, de ce nu, deşi pare incredibil, ţăranii.

Un marş al ţăranilor moldoveni (exceptând bucovinenii, bineînţeles) spre Capitală, în blugi, adidaşi şi înarmaţi nu numai cu coase şi greble dar şi cu bastoane şi cocktailuri Molotov, este de întrevăzut, având în vedere popularitatea (pe care moldoveanul ce sunt nu reuşeşte să şi-o explice) comunistului Iliescu în această binecuvântată regiune.

Confundând sublim cauza cu efectul, forma cu conţinutul, începutul cu sfârşitul sau viceversa, paradoxul paradoxurilor individuale şi colective cu dezamăgirea iniţiativei sau a lipsei de iniţiativă, inconsecvenţa sentimentelor, convingerilor sau măcar a părerilor cu manipularea hotărîtilor şi a nehotărîtilor, totul pare posibil în haosul climatului actual (nu atât de) post-decembrist.

Deci Cozma (sau Cosma) pentru Preşedinţie nu este o opţiune chiar atât de aberantă. Împreună cu Iliescu şi Vadim, iată deci noul triumvirat mioritic actual, după Ana, Luca, Ghiţă Dej şi Iliescu, Roman şi Gelu V. Voiculescu.

Sunt Român şi este dreptul meu de a fi sau a nu fi de acord cu ambiguitatea politică a actualului Preşedinte şi Prim-ministru. Ce aşteaptă atunci PNŢCD şi CD, pentru a-l susţine şi propulsa pe fostul Premier V. Ciorbea, care a lăsat o imagine de integritate morală în tulbura viaţă politică românească?

Aceasta în cazul în care candidatura Senatorului C. Ticu Dumitrescu încă mai provoacă teamă şi reticenţe celor care au motive de a se teme. Nu vom intra în detalii, pentrucă ele sunt arhicunoscute. Sunt însă convins că Dl. Dumitrescu ar fi luat alte măsuri, aşa cum l-am cunoscut.

Ar fi timpul, deci, să ne pregătim anticipat pentru o nouă alternativă de data aceasta credibilă şi serioasă.

Vremea mineriadelor ar trebui depăşită şi înlocuită cu legala şi hotărîta lor represiune, precum şi a celor care le manipulează fără reticenţe şi scrupule.

Cei care astăzi îi susţin, odată lămuriţi, i-ar putea condamna mâine. Altfel avem toate şansele de a ne reîntoarce în haosul din care (credeam noi că) abia reuşisem să ieşim.

Un Român se adresează poporului său, în care crede şi pe care-l iubeşte, chiar dacă nu se mai recunoaşte în totalitatea sa, cerându-i să se deştepte, să se trezească din somnul raţiunii care zămisleşte monştri, căci monştrii de ieri şi de azi îl vor devora mâine, când va fi prea târziu. Aşa să ne ajute Dumnezeu!

TRĂDAREA OFIŢERILOR

R.C.PENA

Victoria minerilor dela Costeşti a fost întoarsă pe toate feţele de presă, însă un singur cotidian bucureştean a relatat despre armele secrete folosite împotriva forţelor de ordine. Potrivit ziarului respectiv, rolul decisiv în spargerea barajului l-au săvârşit nişte maţe, abil aruncate în luptă de către ortaci. Pe scurt, iată cum s'ar fi desfăşurat lucrurile: în noaptea dinaintea asaltului echipe de cercetaşi ale insurgenţilor s'au întors speriate la baza din Costeşti, dând de ştire că în dispozitivul inamicului se află câini lupi, cu grade dela locotenent la general; imediat, moralul ortacilor a fost grav afectat, mulţi gândindu-se să abandoneze lupta, deoarece ei ştiau că dincolo îi aşteaptă doar Lupu, e drept că tot general, dar blând nevoie mare; când situaţia părea definitiv compromisă, un ortac a avut o idee: timid, după cum relatează cronicarul, el a întrebat *"şi dacă am face rost de pisici?"*; adunarea a rămas ca la dentist; în faţa geniului militar, pe care nu-l bănuiau chiar în mijlocul lor, minerii s'au îndoit, pe moment, că nişte ofiţeri atât de bine dresaţi s'ar lăsa păcăliţi de nişte pisici amărâte, însă în lipsă de alte soluţii au zis *"hau, s'o încercăm şi pe asta!"*; a urmat o noapte la vânătoare de maţe, încununată de succes; aşa s'a ajuns ca în clipele decisive ale bătăliei câteva zeci de exemplare să fie slobozite spre câinii poliţişti; or, neavând nimic de împărţit cu minerii şi o ură istorică pe rasa pisicească, câinii au uitat că sunt ofiţeri ai Poliţiei române şi au pornit-o în urmărirea mâţelor, făcând praf barajul gândit de generalul Lupu. De aici încolo, victoria ortacilor a fost o simplă joacă cu vardiştii.

Cred că organizaţiile pentru apărarea animalelor trebue să se autosesizeze de urgenţă şi s'o recheme imediat pe Brigitte Bardot la Bucureşti, dat fiind că autorităţile au anunţat declanşarea unei anchete pentru a-i depista pe ofiţerii vinovaţi de dezastrul dela Costeşti. Numai aşa ofiţerii patrupezi pot avea parte de-o judecată dreaptă pentru aşa trădare nemaiîntâlnită în istoria militară.

Interesantă va fi depoziţia de martor a generalului Lupu.

CITIŢI REGULAT
CUVÂNTUL ROMÂNESC

OAMENI ŞI "OAMENI"

—Mihai GHEORGHIU—

Comunismul, cu toate *binefacerile* lui, a vehiculat intens şi aproape obsedant definiţia umană, căutând să pună accentul pe formarea şi *"reformarea"* omului în sensul şi scopul dorit, spre realizarea şi îndeplinirea unor doctrine aberante, dictate, copiate şi mai ales utopice! Ce s'a întâmplat? S'a văzut şi ar fi inutil să despicăm firul în patru, şi asta, doar pentru a răstălmăci, prelua şi repeta la nesfârşit, ceea ce a fost atât de discutat, atât de judecat, încât a ajuns să frizeze însuşirile unui fapt obişnuit, un fapt banal!

Astăzi, a mai căuta în vreun fel oarecare, fie şi din motive numai pur estetice, să găseşti o explicaţie respectivei ideologii, ar însemna cel puţin un non-sens, dacă nu chiar un semn de suferinţă psihică înaintată... Anacronismul comunismului este dovedit, iar definiţia acestuia s'a concluzionat irevocabil într'un rezultat final - DEZASTRUL!

Acest dezastru s'a întins treptat, treptat, precum o maladie epidemică, care a cuprins şi *afectat* alarmant într'o oarecare măsură, pe fiecare dintre noi, acţionând cu sau împotriva voinţei noastre, asupra *formării* şi mai ales *reformării* noastre *UMANE*! Şi dacă acestei doctrine falitare i se impută, şi pe drept cuvânt, o multitudine de crime, ei bine, după părerea mea, cea mai mare crimă a comunismului, nu este cea a îndoctrinării, nici cea a înfometării, nici cea a deziderateului formării unei aşa-zise egalităţi utopice, ci cea a distrugerii *OMULUI*, de a-l reduce la nivelul unei simple unelte, a unei maşini care trebue neapărat să fie productivă şi care *NU* trebue şi de fapt nici nu are voie să gândească, nici atât, să decidă, ci să preia cu încredere absolută, tot ceea ce i se oferă ba chiar, ceea ce este obligat să primească, şi desigur să mulţumească, indiferent că-i place sau nu, indiferent că-l favorizează, ba mai rău şi de cele mai multe ori, îl defavorizează, şi să se arate mulţumit şi pe deplin recunoscător, ca bunăvoinţa multilateral aplicată a *sultanului* îi oferă de exemplu: privilegiul de a circula cu autoturismul personal la sfârşitul săptămânii, Duminica, alternativ, de a procura *tacâmuri* şi ulei de soia, şi asta spre binele şi sănătatea poporului, care neapărat trebue să mănânce, să circule, să consume şi să se înmulţească numai *raţional*.

Nu! Nu vă speriaţi! Nu am să încep o enumerare sau mai bine zis, o trecere în revistă a faptelor incriminatorii care au dus irevocabil (sper), la dispariţia respectivului sistem demonic. Nu este în intenţia mea şi nici scopul acestui articol de a face acest lucru, ci de a puncta numai, şi a arăta cât şi în ce măsură, efectele acestuia, au influenţat şi chiar format (deformat) *OMUL*, cetăţeanul de rând, din România.

Desigur că nimeni nu contestă că introducerea comunismului în ţară a fost efectuată *artificial* şi împotriva cursului real al evenimentelor, atunci când Monarhia Constituţională a fost abolită prin forţa şi presiunile tancurilor sovietice. Îndepărtarea regelui precum şi celelalte inegalităţi şi abuzuri inimaginabile care s'au petrecut la momentul respectiv, se datorează desigur, în cea mai mare parte, intervenţiei directe a Ruşilor, şi intereselor, precum şi mai ales a nepăsării şi ingratitudinii Marilor Puteri, care au acceptat, ba mai mult, au aderat la *"anumite aranjamente de culise"*, prin care au trădat nu numai interesele României de care de fapt nici nu le păsa, dar şi mai ales, interesele şi principiile pe care se părea că le reprezintă! Nici această problemă nu face obiectul prezentului articol! Ceea ce frapează, ba chiar uimeşte dureros de vizibil, este felul incredibil în care aşazisa naţiune română s'a adaptat, supus şi subordonat, doctrinelor şi obligaţiilor unui sistem despre care se tot spune, că a fost impus cu forţa şi împotriva voinţei...

Cum rămâne însă cu înrolarea unei imense mase de Români în liniile PCR-ului, pe care la un moment dat ajunseseră să-l aduleze şi să-l omagieze până la extaz? Răspunsul nu este aşa de complicat pe cât pare, şi aflăm acest lucru dacă ne întoarcem puţin pe firul istoriei, şi analizăm la rece circumstanţele prin care s'a născut acea *forţă politică a proletariatului*! Şi iată! Deodată observăm că însăşi definiţia respectivă ne *"spune"* cu precizie, cine au fost aceia care au pactizat, ba mai mult, au promovat şi îngroşat *liniile partidului*! Oameni simpli, nevoiaşi şi mai ales nepregătiţi cultural, oameni fără nici un rost, incapabili de a supravieţui şi a se afirma în condiţiile unei reale democraţii care impune competiţia, oportunişti şi dornici de parvenire imediată şi duşmani declaraţi ai tuturor valorilor reale şi umane, ai tuturor principiilor simple şi curate care formează înseşi bazele umanităţii. Ei bine, aceştia au fost cei care au pactizat imediat cu PCR-ul care le oferea neaşteptat, ceea ce doreau şi nu puteau obţine pe o cale normală, a unei competiţii umane, bazate pe clasamentul şi emanciparea morală şi materială pe care ţi-o oferă valoarea unei personalităţi deosebite sau înnăscute, cultura dobândită şi şlefuită prin munca intelectuală pe parcursul multor ani de şcoală, precum, şi de ce să nu o spunem, *originea* şi *arborele genealogic*. Ei bine, în România, comunismul nu a fost altceva decât o revoluţie, dar nu în sensul mult vehiculat de comunişti, ci în bazele celor menţionate mai sus, şi anume, o revoluţie împotriva tuturor valorilor reale care au fost negate şi răsturnate, apoi înlocuite prin intermediul hotărîtor al bătei, comandate de prostie şi impuls primar instinctiv, cu dilettanţi, inculţi care au vrut să dovedească că şi *EI* pot conduce, ba chiar şi mai bine, subordonând întreaga populaţie, prostiei şi snobismului lor înnăscut. Aceştia domnilor, au fost membrii de început ai PCR-ului, membrii atâtor *comitete şi comiţii, reprezentanţi ai dreptului la libertate*, cei mai, cei mai... Aceştia au fost cei care, direct sau indirect i-au permis lui Ceauşescu să-şi dezvolte acel periculos cult al personalităţii, care se pare că l-a transfromat irevocabil pe acesta din urmă, în *"omul"* cel mai *bun*, cel mai *înţelept*, cel mai... cel mai..., care cu siguranţă credea în autenticitatea valorii sale incontestabile şi în *adevărul* declaraţiilor ipocrite, nu numai ale unui partid ce forţa implicit si populatia unei ţări întregi să *"confirme"* minciuna şi parodia interminabilă, cât şi a unui Vest, înşelat copilăreşte, mult prea copilăreşte, de făţărnicia şi iscusinţa unor servicii secrete care-şi rădeau satisfăcute în barbă...

A spune despre *"aceştia"* că sunt proşti, ar însemna comiterea unei enorme erori, o imensă şi inadmisibila carenţă de cunoaştere!

Înzestraţi şi dominaţi cu cele mai josnice însuşiri *umane: gelozia, invidia, egoismul, făţărnicia, dorinţa nestăvilită de parvenire, şi asta cu orice preţ, snobismul şi trufia, ipocrizia, tupeul etc.*, nu se dau înapoi dela nimic, în dorinţa lor egoistă de mărire, cu orice risc!

Aceste reziduuri ale societăţii umane, care nu au precupeţit nimic în îndeplinirea dezastrului lor obsesiv, oportuniştii, de obicei semi-şcoliţi la cursurile numeroaselor şcoli serale sau fără frecvenţă, oferite de către *cei* pe care îi adulau, înglobează toate *însuşirile* mai sus enumerate şi abordează cu nonşalanţă, un aer net de superioritate peste marea majoritate, *cerând*, ba chiar *obligând* direct şi autoritar la un respect *ce li se cuvine*.

Astfel în România, imediat după ce l-au ucis conform regulei *cameleonice*, pe *cel* care teoretic îi *fecundase*, înmulţindu-le numărul *membrilor*, s'au transformat aşa dintr'o dată, în luptători anti-comunişti şi vajnici reprezentanţi ai democraţiei, deplângând cu fermitate ororile comuniste, ba mai mult, cerând imediata pedepsire a *vinovaţilor*, făcând o totală abstracţie de faptul că vinovaţii erau chiar ei...

Şi pentru a nu lăsa nici un fel de dubiu asupra credibilităţii şi intenţiilor deosebite de care sunt animaţi, s'au transformat aşa, peste noapte, din activişti sau secretari PCR cu funcţii privilegiate, ba chiar spioni, în vajnici luptători pentru democraţie, în magnaţi afacerişti, proprietari de întreprinderi dobândite *cinstit*, împărţindu-şi în acelaşi timp, locuinţe, adevărate conace, devenind chiaburi în toată regula, persoane *curate* precum lacrima Fecioarei Maria, la picioarele căreia au căzut fără a sta pe gânduri, loviţi de o pioşenie neaşteptată şi tranformându-se din atei declaraţi în cei mai mari credincioşi convinşi, mai mai că ai înclina să crezi că este *opera Mântuitorului*!

Aici, în exil, diaspora pentru unii, vacanţă pentru alţii, lucrurile se schimbă într'o oarecare măsură dar desigur că şi în situaţia acestei *alternative "specia"* de *"OAMENI"* la care m'am referit, a căror membri activi sau în cele din urmă, *foşti*, s'au acomodat cu o inexplicabilă uşurinţă, probabil, tocmai în bazele excepţionalelor lor capacităţi de adaptare înnăscute, cu care au fost binecuvântaţi de *pronia comunistă*. Şi conform zicalei *"Omul potrivit la locul potrivit"*, iată-i printre noi şi postând cu o convingere inimitabilă în victime, bătute şi abuzate de comuniştii împotriva (în cadrul) căruia au luptat din fragedă vârstă! Şi le merge. Şi încă al naibii de bine! Profitând de credulitatea datorată inexperienţei occidentale asupra acestor *OAMENI*, precum şi de pregătirea ideologică cu care s'au înzestrat din primele clase ale *facultăţii* Ştefan Gheorghiu (în cel mai bun caz) sau mai ştiu eu ce alte şi alte cursuri şcolare de *"cu frecvenţă sau fără"*, aceştia *"reuşesc"*, şi încă atât de bine, încât rămâi perplex şi te întrebi la un moment dat, dacă nu cumva, tu eşti impostorul iar el este merituosul, victima care a luptat în urmă cu mulţi ani, cu autorităţile pentru un nenorocit de papşapaort, în timp ce el, isteţul, a găsit o cale mai accesibilă, de a o şterge afară, în vederea unei vieţi şi mai bune, şi mai prospere, celei oferite de colegii din gaşca de partid, devenind dintr'odată neîndestulătoare înaltelor sale aspiraţii de *libertate* şi *democraţie*!... Ehei! Şi asta încă n'ar fi nimic dacă mangafaua, marţafoiul, parvenitul Caţavencu, şi-ar cunoaşte măcar aici, *lungul nasului* şi ar deveni discret, mulţumindu-se cu faptul că a scăpat *"basma curată"*, în urma crimei sale de aservire unui sistem diabolic ce a exploatat la sânge un întreg popor, fiind desigur într'un fel sau altul, mai mult sau mai puţin, şi el părtaş la enorma crimă săvârşită! Da de unde! Mai curând sau mai târziu îl apucă iarăşi, subit nostalgia acelui sentiment din care s'a hrănit ani şi ani de-a rândul, nostalgia puterii de a domina şi de a impune, de a da directive, de a se găsi din nou, în mijlocul a tot ce se face şi se desface, de a fi întrebat sau consultat, de a fi un factotum de fără de care nu se face nimic. În lipsa unui Partid ce poate face săracul? Şi se adaptează din nou! Îţi bagă sub nas o titulatură, de aşazis ingiener, în baza unor cursuri serale de subinginerie, absolvite sau nu, pe vremea când activa şi completate aici în diaspora, sub incidenţa unor iuţeli de mişcare şi nebăgare de seamă, din partea gazdelor, nedeprinse cu şmecheria acestui fel diferit de om. Şi, iată-l deci, în fruntea comunităţii, dacă locul este liber, sau măcar ca vice-preşedinte, în cadrul vreunei parohii româneşti, proaspăt înfiinţate. Asta nu ca urmare a unor merite de credinţă şi efort comunitar deosebit, în cadrul respectivei parohii, ci doar poate, pentru simplul motiv, că la momentul primirii Sf. Împărtăşanii, se cocârjează pios, aşa, într'un fel anume, şi mult mai diferit decât ceilalţi, aşa datorită înaltei sale Credinţe în cele sfinte!

Merită, nu? Nu dau exemple deoarece nu cadrează. Dar cu siguranţă că acestea nu lipsesc, şi persoane ca acest *"Caţavencu"*, găsim pretutindeni şi la tot pasul! Şi atunci să credem oare că personajul lui Caragiale, mai trăieşte încă, sau asistăm la un travesti perpetuu?

P.S. Orice asemănare cu persoane sau situaţii aparent cunoscute, este desigur pur întâmplătoare!

FARSORUL

—Alex. NEMOIANU—

Farsorul este un personaj a cărui prezenţă s'a îndesit în peisajul social românesc. De farsor te poţi împiedica în multe locuri: cumpărând seminţe, cerând informaţii pe stradă, încercând să străbaţi mlaştini birocratice. Farsorul este în atari locuri căci el nu produce (fiind eminamente incompetent şi incapabil), el îşi dă cu părerea. Farsorul enervează în tot locul şi în toată ipostaza dar, peste măsură de nociv, este în deghizeul de scriitoraş.

Asemenea scârţa-mârţa pe hârtie este nu numai enervant-plictisitor, este direct periculos, trebue arătat cu degetul şi pus la colţ pe veci.

Farsorul scârţa-mârţa pe hârtie este mai des întâlnit în oraşe extra carpatice. Acolo el poate profita de buna cuviinţă solidă a localnicilor, care şovăie mult până a lua la goană cu parul ori cu flit asemenea dihanie antipatică.

Farsorul scârţa-mârţa pe hârtie a mişunat în multe locuri. Ca orice parazit, el nu are stare pe loc şi alungat des se aciuiază în alte sălaşe.

Trimis de mic prin gazde, de părinţi animaţi de nădejdea deşartă că s'ar lipi de el ceva meşteşug de folos, şi-a pierdut vremea degeaba. Nu a învăţat nimic căci este prostănac, dăruit cu talant mic şi pricăjit. Dar, semeţ peste măsură, a tras cu urechea, s'a uitat pe gaura cheii şi s'a învăţat să dea cu gura. Oameni de bine şi rude credule şi binevoitoare au zâmbit în silă şi s'au uitat peste drum în vreme ce îşi depăna gogomăniile dezmăţate. Măgarul s'a închipuit cu umor. În consecvenţă cu judecata-i anapoda a conchis că este slobod să ia fără încuviinţare şi să fugărească slujnice retardate. Fiind parazit prin excelenţă şi ridicând mentalitatea de ploşniţă la rang de virtute, nu se poate închina decât unui zeu: folosul propriu.

Atunci când a simţit că nu-i mai sunt de trebuinţă a aruncat peste bord, tată bătrân, nevastă lucrătoare, copil şi nu a şovăit să ia în râs oameni care i-au făcut bine (din păcate pentru ei).

Amoral, din creştetul capului balonat şi pleşuv până în vârful degetelor dela picioarele-i rău mirositoare, se entuziasmează uşor, aruncă sentinţe, ucide cu truisme. Repetă cu voce tare gesturile cele mai mici ce le face. Hârâitul unei voci răguşite şi fără har îi dă îndemn şi ajunge să îi convingă puţina minte că ar fi util. Este îngrozit de ruina fizică (în al cărei prag de altcum se şi află), este ipohondru fără haz, pute.

Pana acestui scârţa-mârţa, se frânge des, stropeşte, împroaşcă şi se moaie în cerneală care miroase suspect ca şi propria-i respiraţie. Farsorul scârţa-mârţa nu este autentic nici în josnicia lui mediocră, este un simptom al unei gripe sociale. Slavă Domnului, gripele trec şi nu lasă urme!

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL LA "CUVÂNTUL ROMÂNESC"

SUFERINŢE CAMUFLATE ÎN "DEMOCRAŢIA ORIGINALĂ" DIN ROMÂNIA. D.G.S.M.

Aurel S.MARINESCU

La baza existenţei regimului comunist oriunde a fost instalat, au stat doi factori: 1. *"teroarea roşie"* instaurată prin crearea rapidă a unor forţe specializate în a reduce populaţia la o masă amorfă (gen NKVD) şi 2. munca neplătită.

Despre teroarea instaurată în ţară, despre gulagul românesc a apărut o literatură *"concentraţionară"* şi cu toate acestea, nu s'a scris suficient.

Despre munca neplătită, *"voluntar forţată"* nu se scrie nimic. Există o conspiraţie a tăcerii, cum de altfel şi despre multe alte crime ale comunismului.

Nu au existat oare diferite forme mascate ale muncii *"neplătite"*? Ce au fost *"brigăzile tineretului"*, *"munca voluntară"* dela începutul comunismului pe şantierele Salva-Vişeu, Agnita-Botorca şi alte locuri, DGSM, munca forţată a deţinuţilor politici cât şi a acelora de drept comun în fabricile şi lagărele MAI, munca voluntar-forţată a elevilor, studenţilor, funcţionarilor la culesul recoltei, munca *"lagăriştilor"* din 1952 sau a deportaţilor în Bărăgan? Sau munca efectuată de militarii în termen? O parte din aceste munci *"patriotice"* s'au efectuat în locuri dificile, unde datorită condiţiilor de viaţă şi lucru, un cetăţean zis liber ar fi refuzat să muncească, ca de exemplu în Estul Bărăganului, digurile din insula mare a Brăilei, recoltarea stufului în Deltă, minele antice de plumb din Maramureş (Cavnic, Valea Nistrului, Baia Sprie).

Una dintre formele cele mai viclene şi dureroase a fost exploatarea dură, mascată, a unei părţi a tineretului sub pretextul serviciului militar, ceea ce s'a numit DGSM sau Direcţia Generală a Serviciilor Muncii. Prin decretul nr.2 al prezidiului MAN al RPR, la 14 Ianuarie 1950 cât şi prin hotărîrile Consiliului de Miniştri nr.24/1950, modificat prin nr.247 din 24 Ianuarie 1953, cu regim de documente *"STRICT SECRET"*, anexele nr.1-3, s'a dispus înfiinţarea *"Serviciului Muncii"* în cadrul Ministerului Construcţiilor. Acest *"serviciu"* avea scopul declarat, folosirea tinerilor incorporabili, surplus de contingent, drept forţă de lucru, în locul satisfacerii stagiului militar sub arme. În limbjul popular s'au numit *"detaşamente de muncă"* sau *"armata efectuată la lopată"* şi mult timp, datorită faptului că aşa-zişii militari erau echipaţi cu uniforme militare reformate, vechi, ce aparţinuseră diferitelor arme, diferite culori, aceşti militari erau porecliţi *"comintangişti"*, asemănaţi cu armata dezorganizată, în derută a generalului chinez Ciank-Kai-Şek (Komintang), învinsă de armata comunistă a lui Mao-Tze-Dun, doar numai pentru aspectul jalnic al lor.

În realitate, selecţionarea acestui surplus de contingent a fost făcută de organizaţiile de partid locale, împreună cu Securitatea, Miliţia, UTC şi Comisariatele Militare şi numai pe criterii politico-sociale, origine socială *"nesănătoasă"*, lupta de clasă fiind principiul.

Pentru DGSM au fost selecţionaţi fiii de chiaburi, preoţi, intelectuali, ofiţeri activi pe frontul de Est, moşieri şi industriaşi, deţinuţi politici, incompatibilitatea faţă de regimul comunist şi alte criterii asemănătoare. DGSM a funcţionat deci din 1950 până în 1961, când a fost desfiinţat la intervenţia ONU şi a folosit munca tinerilor încorporaţi după criteriile de mai sus, la executarea următoarelor obiective:

1. Construcţii civile, militare şi industriale de mare importanţă naţională (aeroporturi ca Otopeni, poduri ca cel dela Giurgiu-Ruse, cazemate ca cele din Banat etc.;
2. Mine de cărbuni (Valea Jiului) si uraniu (Băiţa, Ciudanoviţa, Gura Berzei ş.a.);
3. Agricultură - fermele de stat;
4. Construcţii culturale (Casa Scînteii, Opera de Stat, Casa de cultură şi stadionul din Constanţa, stadionul 23 August şi multe altele.

Programul de lucru pe şantiere era istovitor, de 10-12 ore pe zi, cu norme de lucru obligatorii, în condiţii de cazare, echipament de lucru, hrană, subumane într'un regim de semidetenţie. Organizat pe sistem militar - grupe, plutoane, companii batalion (detaşament) au fost conduse de foşti ofiţeri ai Armatei Regale, epuraţi din cadrele armate până în 1948 şi reangajati la DGSM.

Scurt timp a fost comandant, ca general MFA pe *"puncte"* celebrul berbec Constantin Doncea, care cu această ocazie şi-a electrificat comuna natală Cocu-Argeş. A urmat apoi colonelul - tot improvizat - Biscan, care a devenit ulterior general. Un oportunist, fost impiegat CFR la o haltă în Basarabia. În timpul războiului, a plecat la băutură în timpul serviciului, lăsând funţionabilă doar *"linia moartă"*. Fără anunţ dinainte, un tren german în regim de urgenţă spre front a deraiat pe linia *"moartă"* în halta care primea doar un tren pe zi. Impiegatul a fugit de frica represaliilor germane şi a apărut după 23 August 1944 ca *"luptător antifascist"* care a *"sabotat maşina de război germană"* şi astfel a devenit general.

Conducerea superioară DGSM a fost formată din trădători veniţi cu diviziile Tudor Vladimirescu şi Horia, Cloşca şi Crişan, ca de exemplu politrucul Mirian, col. Alfred Petreanu. După 1954, comandantul DGSM a fost generalul D. Dămăceanu. Între 1950-1961, 400.000 de tineri români au făcut armata fără nici o instrucţie militară, numai muncind în cadrul acestui DGSM. Azi poate mai trăiesc 20.000 - 30.000 supravieţuitori.

Despre existenţa acestei armate de muncă forţată, azi organele de resort MApN, MI, guvernul, nu cunosc nimic. Supravieţuitorii, nu au nici un drept, nici pensii. Originala democraţie a Românilor le-a dat numai libertatea de a se asocia într'o asociaţie numită AF.S.D.M.F.R. (Asociaţia foştilor soldaţi din detaşamentele de muncă forţată din România), cu sediul central la Cluj. Atât.

În 1951, când Sovromconstrucţia A, construia aeroportul strategic Otopeni numai în folosinţa aviaţiei sovietice, acolo, pe şantier lucrau 2.500 de DGSM-işti, dintre care peste 120 de studenţi eliminaţi din facultăţi pe bază de origine nesănătoasă. Ei lucrau înconjuraţi de sârmă ghimpată şi păzită de santinele sovietice. În unităţile în care se aflau tineri aparţinând sectelor religioase interzise (martorii lui Iehova, penticostali etc.) şi care refuzau să muncească Sâmbăta, erau puşi la corvezi umilitoare ca spălarea W.C.-urilor, lipsa de învoire, permisii etc. Mulţi dintre tinerii din DGSM, la efectuarea a 3 ani de muncă, nu au avut voie să se stabilească în aşezările natale decât după 5 ani, iar alţii niciodată.

Cu toate demersurile făcute după 1992, Asociaţia AFSDMFR nu a putut clarifica încă existenţa acestui organism DGSM, de muncă forţată, pe bază de lupta de clasă în timp ce plăteau cu suferinţe şi sănătate pentru originea lor de care ei nu aveau nici o vină. La intervenţia către MAN, UM 02405 Piteşti printr'o adresă nr.9503/1992 se răspunde că nu deţine evidenţa detaşamentelor de muncă. Iar Direcţia Instanţelor Militare, la indicaţia M.I. răspunde prin adresa nr.A/1276/1992 că nu deţine evidenţe în acest scop. În 1995, Camera Deputaţilor prin adresa nr.267 face cunoscut că a solicitat guvernului, în nenumărate rânduri, punctul său de vedere la care nu s'a dat un răspuns. Şi aşa mai departe: Camera Deputaţilor 1995, preşedintele Iliescu, nici un răspuns.

Trist este că situaţia a rămas aceeaşi şi după trâmbiţata *"Schimbare"*, căci cineva acolo veghează să nu se cunoască crimele comuniştilor. Preşedintele Constantinescu, preşedintele Senatului Român, al Camerei Deputaţilor Diaconescu, Ministerul Muncii şi Protecţiei Sociale, Primministrul Radu Vasile, nimeni nu a dat un răspuns concret.

Singurele documente care demonstrează efectuarea muncii forţate în Detaşamentele de muncă DGSM sunt livretele militare în care este înscris indicativul 165 şi 272 care atestă specialitatea militară de *"combatant neinstruit"*, fără instrucţia cu armament şi fără o pregătire cu specific militar.

Satisfacerea serviciului militar în cadrul DGSM - munca forţată a fost un act inuman de traumatizare psihică şi dezumanizare prin muncă grea fizică şi cu rezultate: morţi şi răniţi. A fost o acţiune de desfiinţarea unui segment promiţător din floarea tineretului român. Regimului comunist i s'au adus imense beneficii pe plan economic şi industrial cu numeroase obiective economice.

DGSM a însemnat o condamnare la muncă forţată dată de PCR nu de justiţie, fără o hotărîre judecătorească, bazată numai pe motive politice, o persecuţie care a durat 11 ani.

În România domneşte încă mentalitatea comunistă de a nu se cunoaşte adevărul, de a se camufla şi ascunde adevărata faţă a comunismului autohton.

DESPRE PREŞEDINŢI

Bogdan COSTEA

1999 e anul în care au loc *"antrenamentele"* oficiale înaintea alegerilor prezidenţiale din 2000. Încep discuţiile pentru alianţe, se leagă prietenii politice ce s'ar vrea finalizate prin sprijin electoral, toată lumea încearcă să vadă pe cine se poate baza la alegeri.

Cu un an înaintea terminării mandatului Preşedintelui Emil Constantinescu au început deja calculele. Paşii greşiţi ai preşedintelui, care a promis multe şi nu a realizat mai nimic, fac mulţi politicieni ai Puterii să se întrebe dacă ar fi o mişcare inspirata ca Domnul Constantinescu să mai candideze şi în anul 2000. E aproape singur că, în cadrul C.D.R., cei care reprezintă PNŢCD îl vor sprijini pe Emil Constantinescu în obţinerea unui nou mandat. Cine se alătură ţărăniştilor? Greu de spus... PNL va încerca, cu siguranţă, să-şi impună un candidat propriu fie şi pentru simplul fapt că, în ultimele luni, liberalii au tot spus că s'au săturat să fie mereu în umbra ţărăniştilor. Fie şi din orgoliu, PNL va dori să aibă propriul candidat. Şi, dacă ne uităm în curtea liberalilor, constatăm că ei au destule personalităţi de primă mărime ce ar putea să râvnească la cea mai înaltă demnitate în stat. Ar mai fi P.S.D.R., dar social-democraţii lui Sergiu Cunescu nu au forţa politică să-şi impună un candidat. Aşa că, în interiorul CDR, lupta se va da între ţărănişti şi liberali pentru a se stabili candidatul unic al coaliţiei majoritare. Lupta deja a început şi ar fi o mare greşeală ca cineva să creadă că Preşedintele Constantinescu, prin poziţia sa actuală, este deja sigur învingător.

Dar cine va fi contra-candidatul opoziţiei? În mod normal, cel care va fi desemnat de PDSR. Până în urmă cu câteva zile toată lumea era sigură că acest candidat se va numi Adrian Năstase. Numai că... surpriză. Domnul Năstase nu vrea să candideze şi spune că *"Ion Iliescu este în continuare cea mai reprezentativă figură a PDSR, aşa că domnia sa e cel mai potrivit candidat"*. Aşadar, aproape sigur, Ion Iliescu va fi din nou în scenă pentru a patra oară consecutiv.

Candidatul surpriză ar putea fi Corneliu Vadim Tudor. Aproape incredibil, acest om care de opt ani aruncă cu noroi în stânga şi dreapta a ajuns acum să aibă aproape 20% din voturile Românilor. Nimeni nu-şi poate da seama ce-i face pe unii cetăţeni să-l sprijine pe Vadim. Oricum, acesta va candida cu siguranţă la alegerile generale din 2000 şi, deşi şansele sale de a ajunge preşedinte nu sunt foarte mari, cu siguranţă că va juca un rol important în alegeri.

In acest moment, cei trei poli importanţi ai scenei politice sunt cei de mai sus. Până în anul 2000, însă, cu siguranţă că vor mai apărea o sumedenie de candidaţi. Teodor Meleşcanu sau o personalitate a partidului său vor apărea şi mai puternic în scenă.

Polul socialist al politicii româneşti, ieşit deocamdată din primul rând al eşichierului, e departe de a-şi fi spus ultimul cuvânt. În anul care urmează socialiştii (P.S.M. şi P.S. fiind cele mai importante partide ale acestui pol) vor reveni pe scena politică şi vor avea un candidat la preşedinţie. Un nume des vehiculat este cel al lui Tudor Mohora, un fost parlamentar care şi-a pierdut fotoliul în 1996, după dezastrul (pentru socialişti) înregistrat la acele alegeri.

Alături de P.R.M, un partid aproape de aceeaşi factură este P.U.N.R. Lipsit de liderul său, Gheorghe Funar, care a fost exclus după un război intern de durată, PUNR nu se poate spune că are o mare personalitate capabilă să candideze cu bune rezultate în alegeri. Poate Valeriu Tabără...

Au început deja calculele. Rămâne să vedem dacă, aşa cum situaţia se prezintă acum, va fi acelaşi duel Emil Constabtinescu - Ion Iliescu, care a avut loc şi în 1992 si în 1996. Probabil că aşa va fi!

CARTEA DE AUR A EXILULUI

Aşa cum s'a anunţat la "ROMFEST '98", Bucureşti, redacţia ziarului *"Cuvântul Românesc"* intenţionează să publice în anul 2000 *"CARTEA DE AUR A EXILULUI"*.

Materialul necesar pentru întocmirea acestei ample lucrări este greu de obţinut fără ajutorul întregului exil. Pentru acest motiv, rugăm pe toţi Românii din exil să trimită datele lor biografice la redacţie, şi de asemenea, în măsura în care dispun de ele, date biografice şi/sau fotografii ale altor exilaţi trecuţi în veşnicie. Fără această acţiune, mulţi dintre cei care au luptat pentru eliberarea ţării de sub comunism vor rămâne în anonimat, o cruce prăfuită într'un cimitir departe de Ţară, departe de Neam.

Vă rugăm să trimiteţi materialul pe adresa redacţiei, prin fax sau e-mail. Textul trebue concentrat la o pagină dactilografiată.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O. Box 78010 Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, L9C 7N5
Fax: (905)388-4651;
E-mail: mmassoc@lara.on.ca

Dorim să mulţumim celor care deja au răspuns, prin trimitere de date biografice, precum şi prin sugestiile trimise, referitoare la redactarea acestei cărţi.

Comitetul de Redacţie:

George Bălaşu **Sergiu Grossu**
Eugen Bârsan **Dumitru Filip**
Radu Enescu **Mihaela Moisin**
Zahu Pană

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil şi din ţară

EXILUL POETIC ŞI NEVOIA DE BILINGVISM

-III-

George BĂJENARU

FLORENTIN SMARANDACHE

De mai mulţi ani mă tot bate gândul să scriu despre Florentin Smarandache, matematician şi poet din exil, a cărui operă capătă, dela un an la altul, proporţii neobişnuite, mai ales prin substanţa vâscoasă ca mierea, a conţinutului de idei şi simboluri. Citindu-l, descopăr de fiecare dată, o minte zbârnâitoare, plină de *"gărgăuni"* (precum într'unul din haiku-urile sale: *"Zbârnâie gărgăunii / mulţi / ai unui gând"*), şi astfel metafora **Smarandache** mi se pare tot atât de provocatoare, ca apa rece aruncată asupra unui om adâncit în visurile lui.

Tenace negustor de idei şi simboluri, Domnul Smarandache şi-a deschis în spaţiul universal al ştiinţelor matematice, o firmă proprie de funcţii, secvenţe şi constante, acceptate de confraţii de breslă, de pretutindeni. (*"Recent a apărut o enciclopedie americană de matematică, în care sunt prezentate şi noţiuni de matematică de-ale mele, recunoscute deja internaţional, pe pagini întregi"* - îmi scrie domnia sa din Gallup, New Mexico, pe 12 Decembrie, 1998).

În spaţiul universal al literaturii, poetul, prozatorul şi dramaturgul Smarandache, e renumit ca fondator al unei tribune paradoxiste, de unde emite spre lumea întreagă, un colosal evantai de mesaje subtile, a căror codificare îţi pune mintea la încercare. Se pare că experienţa exilului din Istambulul anilor *o mie nouă sute optzeci*, a făcut din acest copil al lui Babel, un mare supărat pe neputinţa omului de a-şi stăpâni propriul său univers. Un poem ermetic inedit, intitulat *"Balada lui Ermizeu"*, a cărui analiză o las pe altădată, pare să fie capodopera poetului matematician, subjugat de impotenţa de a stăpâni legile unui univers al cărui împărat este el însuşi. Spre a-şi descărca frustrările în faţa semenilor, copii şi ei ai lui Babel, Smarandache exploră teritorii lingvistice aflate dincolo de graiul mamei, reuşind astfel să comunice, atât prin limba lui Voltaire, cât şi a lui Shakespeare.

Generos cu sine, dar şi cu alţii, poetul traduce *"din nevoie"* şi *"din plăcere"*, poezii proprii, şi ale altora. *"Din nevoie, deoarece mă aflam într'un lagăr de refugiaţi politici în Turcia, şi mi se lungiseră ochii după viza americană de emigrare, viză care se tot lăsa aşteptată până la disperare!..."* *"Şi-atunci eu m'am refugiat în lecturi, în traduceri, şi mai ales în scrierea unui jurnal (pentru care aveau să mă înjure mulţi părliţi, fiindcă descriam realitatea nudă, fără înfloriturі), schimbând astfel universul concentraţionar în care mă simţeam încarcerat. Învăţam engleză cu un profesor bătrân turc, care venea de 2-3 ori pe săptămână în camp. Amestecaţi acolo, toate naţiile, noi studenţii <soartei>... "Şi-mi exersam (ne) cunoştinţele anglofone pe diverse poezii ce-mi cădeau în mână"* (Din prefaţa la *"Afinităţi lirice"* - traduceri -, Editura *"Dorul"*, Danemarca).

Nevoia de a destăinui lumii întregi gândurile sale, îl împingea pe acest prizonier de conştiinţă, să trimită din lagărul de refugiaţi, scrisori, oricui ar putea să-i dea informaţii despre mijloacele de comunicare din Occident. Aşa se face că, în Martie 1989, primesc dela domnia sa o neaşteptată scrisoare, împreună cu un ***curriculum vitae*** şi o fotografie. Citesc: *"Eu sunt un tânăr autor, de 6 luni în Turcia..." "...posed mai multe manuscrise în româneşte şi franţuzeşte: poeme, piese de teatru, proză scurtă, un roman, majoritatea cu tentă antitotalitară, antidictatorială"*. Îmi cerea adrese ale unor reviste literare româneşti din exil.

Acum, când am în faţă volumul de poezii paradoxiste *"Le sens du non-sens"* de Ovidiu Florentin (pseudonim de debut al autorului Smarandache), (Maroc, 1984), realizez o dată mai mult dumnezeiasca motivaţie a poetului, de a găsi o nouă punte lingvistică de comunicare cu lumea largă. O părere cerută lui **Eugen Ionesco** asupra manuscrisului acestei cărţi, primea la 6 Octombrie 1983, următorul răspuns: *"J'ai bien reçu votre travail et je le trouve tres interesant, je vous remerçie de me l'avoir envoyé"*. Faţă de poeziile paradoxiste din acest volum, pendulând *"între vinul roşu şi vinul alb"* al inspiraţiei poetice, în poemul final, *"Cher monsieur Florentin"*, poetul întrezăreşte refuzul posterităţii de a-l saluta, ca apoi, după o scurtă pauză, să audă spunându-i-se: *"Veuillez agreer cher monsieur / nos salutations"*. Un crez estetic bine conturat izbucneşte în *"Poesie du paradoxe"*

(din acelaşi volum), într'o manieră ce mă trimite la sincopele şi contratimpii din compoziţiile muzicale: *"L'homme bléme broie du noir / et vit la nuit / au jour le jour / Dans une eglise il a vu / trente-six chandelles. / Ce quidam ecrit quand il est entre deux vins: /le vin rouge et le vin blanc. / Il n'a pas inventé la poudre, / Il a inventé la POESIE DU PARADOXE. / Pour devenir ecrivain / la pauvre fait sa priére au pied / de la lettre / d'un mot.* Imaginea poeziei care îşi face rugăciunea în piciorul literei din cuvânt, depăşeşte aici prin frumuseţe, orice limită lingvistică-semantică. Metafora din poezia paradoxistului Smarandache îmi pare aidoma unei împuşcături care sfâşie liniştea pădurii la vreme de vânătoare. O asemenea *"împuşcătură"*, mă cutremură şi îmi amplifică gândul.

Din 1989 şi până în prezent, am primit dela Domnul Smarandache mai multe opere. Le-am citit cu deosebit interes.

Recent, am primit din Gallup, New Mexico, un pachet de fotocopii, cu aproape tot ce a scris şi tot ce s'a scris despre matematicianul, paradoxistul poet, prozator şi dramaturg, Florentin Smarandache. O operă impresionantă, ale cărei calităţi şi dimensiuni lingvistice, ieşite din comun, mă obligă la o cercetare atentă. Pentru eseul de faţă m'am oprit însă doar la câteva poeme inspirate de neliniştea provocată de nelibertatea de început a condiţiei emigrantului. În manuscrisul volumului *"Emigrant la infinit"*, Editura *"Macarie"*, Târgovişte, 1996, o permanentă răscolire a unui spirit încărcat de frustrări şi o întrebătoare Weltanschaung, trădează efervescenţa trăirilor poetului din faza de increat a acestor poeme. Ascunsa privire a poetului în tropii săi, mă trimite la superba definiţie dată de George Steiner, într'un eseu din cartea *"After Babel"* şi anume că *"limba este instrumentul principal al refuzului omului de a accepta lumea aşa cum este"*. În incomoda ipostază de *"emigrant la infinit"*, poetul se simte terorizat de solitudine, *"abrutizat"* şi îi fericeşte pe poeţii *"nenorociţi"*, *"fiindcă au starea lirică de a crea"*. Pentru poet, ţara poate fi *"un fluviu cu apele limpezi"*, *"o pasăre cu aripile albe"*, *"un volum cu versuri"*, pe când el, poetul, *"un izvor rece în albia lui"*, *"o stâncă pleşuvă"* în vârful muntelui, *"un vultur crescut în cuibul ei"*, al păsării cu aripile albe, ori *"o poezie eroică la începutul lui"*, al volumului cu versuri. În *"Seva vieţii"*, teama dezrădăcinării izbucneşte într'un monolog al refuzului categoric de a accepta distrugerea de sine. Citez: *"Sunt implântat în pământul acesta / şi-mi trag seva din oasele străbunilor mei / şi dau sevă lăstarilor mei. / Nici o furtună nu-mi poate smulge rădăcinile / adânc înfipte'n cerul părinţilor mei"/ Şi nimeni nu poate distruge mugurii mei"*. Un imens monolog liric e spart de subtitluri metaforice de felul: *"Groapa de cuvinte"*, *"Umbra zimbrilor"*, *"E toamnă în sufletul meu"*, *Trandafir spinos de dragoste"*, *"Oglinda spartă"* etc.

Solitudinea plină de întrebări, generată de tragedia emigrării, îi provoacă poetului o nelinişte metafizică, precum în acest mic poem, numit *"Copac frânt"*: *"copac frânt de lumina solară / îţi cedez sufletul / vreau şi vreau să merg cu tine / înăuntrul meu / prin negura inimii / sub avalanşa de frunze topite / în simţăminte."*

Acuta nevoie de comunicare în limba lui Shakespeare este evidentă în volumele de poezii *"Non Poems"*, *"Dark snow"* şi *"Circles of light"* conţinând transferuri lingvistice realizate de autor din română în engleză, dar şi creaţii metaforice produse direct în engleză. Un poem de numai şase versuri, *"Dincolo de ţară"* apare în engleză, în şapte versuri. Nu ştiu dacă poetul a vrut să sugereze astfel ideea de creaţie a unei noi lumi în poezia lui, amintind de cele şapte zile de solitudine în care ne-a creat Dumnezeu pe noi, dar oricum, versurile sunt aşezate frumos, în cuvinte simple, încărcate de sensuri: *"A darkness that one can't / See his soul / And the more you go away / Towards the night / You get near / To the world's tomb / Called oblivion."* În versiunea românească: *"Un întuneric de nu-ţi vezi / Sufletul în preajma poeziei / Şi cu cât te depărtezi înspre noapte / ajungi mai aproape / de mormântul lumii / numit uitare"*. (Un frumos ecou metafizic, de esenţă blagiană - subl. mea.)

Şi tot în limba lui Shakespeare doreşte poetul Smarandache să se adreseze lumii întregi, atunci când e revoltat că poezia a capitulat metru cu metru, fiindcă *"măgari cu diplomă / înrobesc cuvintele / în lanţurile unei ideologii / zidind un piedestal măreţ prostiei"*.... Îl las pe poet să se exprime el însuşi, aşa cum doreşte, iar Dumneavoastră, stimaţi cititori, să reflectaţi asupra acestui poem: *"Literary War"*: *"The years of light / Have darkened my verses / The poetry capitulates meter by meter / The spirit rises to the edge of the profoundness / As the sickening oil from the soup / Donkeys with diplomas / Are enslaving the words / In the chains of an ideology / Building a magnificent pedestal / To the stupidity / And then I withdraw from the non-artist life / Of the union of impure creation / Obsessed by letters and their lack of sense / The literature is unrooted / Like the radish from the tale / Pulling of it both - the old man / And the old woman and... / The poetical struggle of the partisans / Hunted by unrealistic theories / Continued in the clean souls."*

P.S. Poeţii bilingvi din exil, care doresc să fie comentaţi, mă pot contacta la tel: 617.484.7389 (USA).

MATEMATICIENI ROMÂNI ÎNTR'O ENCICLOPEDIE AMERICANĂ

În prestigioasa editură americană CRC Press, Boca Raton, Florida, a apărut, în Decembrie 1998, enciclopedia de 2.000 pagini "CRC Concise Encyclopedia of Mathematics", de Eric W. Weisstein, ISBN 0-8493-9640-9, distribuită la nivel internaţional.

Printre noţiunile catalogate în această enciclopedie matematică se află şi unele de proveniență românească:

- "funcţii Smaradache" - şi anume: Funcţia Pseudo-smarandache (p.1659), Funcţia Plafon Smarandache (p.1659), Funcţia Smarandache (p.1660) - cea mai cunoscută Funcţia Smarandache-Kurepa (p.1661), Funcţia Aproape-Primordială Smarandache (p.1661), Funcţia Smarandache-Wagstaff (p.1663);

- "secvenţe Smarandache" - sunt listate 41 astfel de secvenţe (pp.1661-1663), plus alte 7 secvenţe concatenate Smarandache (pp.310-311);

-"constante Smarandache" - sunt listate 11 astfel de constante (pp.1659-1660;

-"paradoxul Smarandache" (p.1661). Cinci pagini largi din enciclopedie sunt dedicate acestor noţiuni.

Alţi matematicieni români citaţi: M. Bencze, E. Burton, C. Corduneanu, C. Dumitrescu, I. Radu, J. Sandor, V. Seleacu, L. Tuţescu etc.

De asemenea, în revista "Bulletin of Pure and Applied Sciences" din India, vol.17E, No.1, 1998, au apărut câteva articole dedicate "geometriilor neeuclidiene Smarandache", (pp.103-114, 115-116,117-118, 123-124).

În duh şi adevăr

COMUNISMUL ŞI DREPTURILE OMULUI

—Sergiu GROSSU—

Nimeni nu ignoră astăzi, importanţa care se acordă problemei inviolabilităţii drepturilor omului - ***inviolabilitate*** devenită, în mod imperativ, normativă pentru toate naţiunile, cu excepţia ţărilor cu regim comunist. Se poate vorbi, ca atare, de ***internaţionalizarea*** acestei probleme politice fundamentale, precum reiese dintr'o serie de tratate şi pacte internaţionale, începând cu *"Declaraţia universală a Drepturilor Omului"*, adoptată de Adunarea Generală a Naţiunilor Unite, acum 50 de ani, la 10 Decembrie 1948, a cărei comemorare a fost sărbătorită la Paris cu o zgomotoasă fervoare. Nu trebue să omitem, bineînţeles, nici Actul final al Conferinţei despre Securitate şi Cooperare în Europa, semnat la 1 August 1975, la Helsinki, de către şefii a 35 de ţări, între care şi România lui Nicolae Ceauşescu.

Într'un document, primit din ţară şi pe care l-am publicat în revista ***Catacombes***, în cursul anului 1977, un grup de credincioşi români, raporta cu amărăciune: *"Numeroşi sunt aceia care aşteptau o schimbare radicală a situaţiei lor, acum când guvernul a ratificat şi semnat actele prin care se obligă să acorde cetăţenilor drepturi şi libertăţi cât mai mari şi mai minunate. Speranţele noastre, din păcate, au rămas profund dezamăgite, căci situaţia nu s'a ameliorat, ba chiar s'a agravat în ultima vreme..."*

Această ***înrăutăţire*** a acţiunii represive, care putea fi remarcată pretutindeni unde flutura steagul roşu al totalitarismului marxist-leninist, n'avea decât o singură explicaţie: legile, care contraziceau pactele internaţionale, n'au fost anulate, iar puterea comunistă - antiumană şi ateistă - continua să ia măsuri administrative contrare spiritului şi literii acestor pacte, călcând în picioare, în chip flagrant, drepturile creştinilor la exercitarea liberă a credinţei lor.

Deşi articolul 18 al *"Declaraţiei"* sus amintite stipulează dreptul oricărei persoane la libertatea de gândire, de conştiinţă şi de religie, precum şi libertatea de a-şi manifesta religia sau convingerile, atât public cât şi'n particular, prin învăţământ, prin cult şi prin îndeplinirea riturilor religioase; deşi părinţii, în conformitate cu punctul 3 al articolului 26, au ca prioritate dreptul să aleagă felul de educaţie pentru copiii lor, noi ştim, noi cunoaştem prea bine (deoarece am publicat la Paris, în 1979, cartea *"Les enfants du Goulag"*) care a fost ***realitatea politică*** în ţara de unde, după Mihail Sadoveanu, ne venea *"lumina"* călăuzitoare.

Iată cum vedea respectarea drepturilor omului în universul concentraţionar de pe o parte şi alta a Uralilor, celebrul ideolog sovietic Leonid Iliicev, la 25 Noembrie 1963: *"Noi nu putem şi nici nu trebue să rămânem indiferenţi la soarta copiilor, asupra cărora părinţii - credincioşi fanatici - fac uz de violenţă spirituală. Noi nu putem admite ca oameni orbi şi inculţi să-şi crească odraslele după propria lor imagine, deformându-i astfel"*. Un an mai târziu, ziarul ***Pravda din Lvov*** (18 August 1964), probabil tot în spiritul opticei comuniste, referitor la *"educaţia copiilor"*, scria despre nenorocita Feodosia Kuzminicina (care, înaintea Tribunalului de onoare a părinţilor, îşi dădea sufletul să demonstreze că educaţia religioasă a fiicelor sale nu este numai o datorie, ci ***un drept garantat de legea sovietică***): *"Acest drept ea nu-l are, deoarece copiii din Uniunea Sovietică sunt educaţi, de către întreaga societate socialistă, în spirit comunist..."*

Din clipa instalării noastre la Paris, ca foşti deţinuţi politici, şi până la sfârşitul lunii Decembrie 1992, respectiv timp de 21 de ani de luptă aprigă în Exilul dezmembrat şi, oarecum, insensibil la urgenţa spiritualităţii creştine, doi părliţi de Români, care eram eu şi regretata mea soţie, n'am încetat să denunţăm, prin toate mijloacele posibile - radio, TV, cărţi, reviste, conferinţe -, persecuţiile religioase, fiindcă ele reprezentau dovada cea mai puternică a violării drepturilor omului. Sau, ca să fac apel la acuzaţia academicianului Andrei Saharov, *"o ingerinţă intolerabilă a Statului în convingerile personale ale cetăţeanilor"*. Dar una din formele *"cele mai barbare a acestei represiuni"*, sublinia el, se dovedeşte a fi, în mod neîndoielnic, persecuţia copiilor din familii creştine, a cărei culme este *"smulgerea lor din sânul familiei"*.

Atitudinea ***antireligioasă*** a caracterizat, şi mai caracterizează încă, toate - dar absolut toate - regimurile comuniste. Incompatibil cu viziunea cristică, fiind clădit pe temelia urii de Dumnezeu, comunismul se dovedeşte, de asemenea, incompatibil cu adevărata libertate religioasă autentică, spre care tinde orice suflet, fie el în Occidentul liber, fie aflându-se captiv în spatele cortinei de fier şi de bambus. Însă o libertate religioasă autentică, totală, ca expresie evidentă a aşazisei *"inviolabilităţi a drepturilor omului"*, pentru ca un creştin să-şi poată trăi credinţa şi, totodată, să poată apăra ***drepturile lui Dumnezeu***, ca nişte viteji ostaşi ai lui Hristos, sub cerul ateismului vindicativ.

Circumstanţele politice internaţionale, mai cu seamă după adeziunea ţărilor comuniste la Carta universală a Drepturilor Omului, n'au permis acestor călcători de drepturi şi de legi democratice să ajungă la distrugerea ***declarată*** a Bisericilor creştine, deoarece în Constituţia acestor ţări ateiste, dreptul la libertatea practicării cultului religios este *"asigurată pe deplin"*. S'a ajuns, cumva, la o schimbare a strategiei comuniste faţă de religie? Nicidecum. A fost schimbată doar ***tactica***, prin fabricarea unei ierarhii şi-a unor şefi de culte, gata să trădeze cauza lui Iisus, făcând un compromis ruşinos cu ateismul la putere, întocmai prelaţilor ortodocşi de pe plaiurile României, aserviţi 100% dictatului moscovit şi incapabili să contracareze propaganda comunistă.

Chiar dacă mai marii B.O.R. au ales calea colaborării cu mai marii P.C.R. şi-au făcut jocul politicii lor anticreştine, fără să le pese de ceea ce scrie în *"Declaraţia universală a Drepturilor omului"*, luând drept exemplu pe îndrumătorii lor compromişi dela Patriarhatul Moscovei; chiar dacă au uitat de respectarea drepturilor lui Dumnezeu într'o gubernie sovietică, aşa cum arăta România sub dictatura comunistă a lui Gheorghiu-Dej şi Nicolae Ceauşescu; chiar dacă aceşti *"lucrători înşelători"* (sintagma aparţine Sfântului Pavel) nu se sfiesc să rămână mai departe în fruntea Bisericii, contând pe harababura politică actuală şi pe lipsa de spiritualitate a *"turmei"* ortodoxe pe care o conduc şi de ignoranţa căreia profită din belşug, - noi, laicii rămaşi fideli Duhului Sfânt primit la botez, să nu neglijăm niciodată ***drepturile lui Dumnezeu***, fără de care drepturile omului, mult trâmbiţate, nu vor fi niciodecum sau, numai, parţial realizabile.

Să reţinem acest adevăr infailibil, care ne vorbeşte de dreptul de a crede în Dumnezeu şi de a face voia Lui; dreptul de a-I proclama învăţătura împotriva oricărui obstacol şi'n perioada oricărei vicisitudini; dreptul de a ne osteni, în vederea coborîrii Împărăţiei lui Dumnezeu pe pământul românesc. Şi, mai presus de toate, dreptul de a-L iubi, în persoana lui Iisus Hristos, şi de a-L adora, din toată inima şi din tot cugetul, conform comandamentelor Evangheliei.

"Căci mâinile vă sunt mânjite de sânge şi degetele de nelegiuiri; buzele voastre spun minciuni şi limba voastră vorbeşte nelegiuiri. Nici unuia nu-i place dreptatea, nici unul nu se judecă cu dreptate; ei se bizuiesc pe lucruri deşarte şi spun neadevăruri, zămislesc rău şi nasc nelegiuirea (...). Picioarele lor aleargă spre rău şi se grăbesc să verse sânge nevinovat; gândurile lor sunt gânduri nelegiuite, prăpădul şi nimicirea sunt pe drumul lor. Ei nu cunosc calea păcii şi în căile lor nu este dreptate; apucă pe cărări sucite; oricine umblă pe ele, nu cunoaşte pacea. De aceea, hotărîrea de izbăvire este departe de noi şi mântuirea nu ne ajunge. Aşteptăm lumina şi iată întunericul, lucirea şi umblăm în negură!"

(ISAIA, 59.3-4, 7-9)

MEMORIALUL VICTIMELOR COMUNISMULUI

-WASHINGTON, D.C.-

În conjuncţie cu datele despre despre *"Crucea cu numele de familie a celor ce au fost omoriţi de comunişti în satul Boian - Bucovina"* şi în vederea completării şi precizării datelor necesare pentru Memorialul Victimelor Comunismului din Washington D.C., RUGĂM pe cei ce cunosc detalii asupra morţii sau existenţei în diverse închisori, lagăre etc., a persoanelor amintite sau a altora în conecţie cu ei, să ne trimită cât mai multe date (nume complete, adresa la arestare sau pe parcurs, etc.).

VICTIMELE REGIMULUI COMUNIST

Crucea este înălţată în memoria cetăţenilor din Boian, Lehuceni, Cotul Hotin şi Arboreni ucişi de comunişti. La iniţiativa Societăţii Culturale Române "Mihai Eminescu" în anul 1992 a fost ridicat acest monument, în mijlocul satului Boian. Pe monument sunt scrise cu litere de aur numele celor dispăruţi, însă fără numele copiilor. În total este vorba de circa 500 de suflete care şi-au lăsat oasele şi sufletul în Siberia plină de sânge. Numai în luna Iunie 1941, au fost ridicate din Boian 93 de familii.

Perioada 1940 -1941

Antoniuc Ioana V.
Avrumuţoaie Ilie I.
Botă Dumitru I.
Bodnariuc Gheorghe V.
Bosovici Dumitru S.
Cuciuruvschi Ştefan A.
Crihan Aglaia D.
Cuciureanu Maria Gh.
Cuciureanu Dumitru M.
Cuciureanu Ion V.
Ciobanu Ana D.
Ciobanu Alexandra I.
Ciobanu Maria I.
Croitoru Gheorghe N.
Damian Ion
Damian Elena
Fedoreac Nicolai Gh.
Fedoreac Nicolai C.
Giza Ion Gh.
Giza Viorica I.
Giza Gheorghe I.
Giza Vasillica A.
Glodeanu Vasilca N.
Hostiuc Gherasim F.
Hostiuc Agripina V.
Hostiuc Florea Gh.
Istrati Gheorghe
Juc Florea T.
Mihalceanu Vasile S.
Mihalceanu Mihai D.
Mihalceanu Raifta P.
Mihalceanu Zamfira D.
Melnic Domnica N.
Mariuţac Ion S.
Nicoriuc Lazăr A.
Nicoriuc Saveta F.
Nicoriuc Gheorghe I.
Nicoriuc Maria D.
Nicoriuc Dumitru I.
Nicoriuc Elena F.
Pavel Eudochia A.
Poclitaru Petru Gh.
Pavel Maria D.
Prodanciuc Adriana C.
Pinzaru Gheorghe I.
Pinzaru Ana Gh.
Romescu Ion Gh.
Sfecla Ion D.
Striencu Ion N.
Suprovici Ilie V.
Slănină Ion I.
Şuhani Ion P.
Ştefăneşti Constantin
Torod Constantin I.
Toacă Ion S.
Vaipan Gheorghe I.
Vaipan Florea I.
Vaipan Petru I.
Vaipan Andrei I.

Perioada 1944 - 1945

Basaraba Ion V.
Basaraba Simion I.
Basaraba Vasile N.
Basaraba Mihai I.
Bizovii Gheorghe I.
Bizovii Nicolai S.
Boiciuc Ion O.
Bulihorschi Ilie
Bescorovni Vladimir N.
Bodnariuc Vasile Gh.
Bosovici Nicolai Gh.
Babii Gheorghe T.
Budnic Eusebie T.
Botă Lazăr T.
Ceahlic Victor T.
Chichiriţa Vasile I.
Capcec Vasile M.
Codreanu Dumitru A.
Chibac Ion N.
Cuciureanu Ion V.
Cuciureanu Dumitru I.
Cobasca Dionisie Gh.
Ciubotarencu Gheorghe I.
Coba Toader I.
Dolhan Vasile T.
Dirda Mihai A.
Dirda Florea M.
Dirda Dumitru N.
Dirda Constantin I.
Dirda Ion C.
Dirda Nicolai Gh.
Demenciuc Florea I.
Fedoreac Dumitru A.
Fedoreac Vasile C.
Fedic Florea N.
Gorda Ilie N.
Griga Mihai I.
Grenic Vasile S.
Hauca Petru I.
Hauca Gheorghe T.
Hlib Andrei I.
Hauca Nicolai V.
Hauca Vasile P.
Hostiuc Vasile L.
Hauca Ştefan I.
Huţcol Ştefan A.
Hauca Ştefan D.
Hauca Ştefan If.
Hauca Nicolai Gh.
Iurcu Vasile C.
Iurcu Mihai C.
Iurcu Vasile S.
Iurcu Mihai T.
Iacob Gheorghe D.
Iacoban Dumitru I.
Irimescu Gheorghe N.
Iliese Vasile Gh.
Jue Dumitru V.
Luceac Toader I.
Lercu Toader V
Mihaluş Gheorghe N.
Mihalceanu Vasile Gr.
Moldovan Constantin M.
Matei Vasile N.
Morgoci Dumitru Gh.
Morgoci Nicolai Gh.
Mihalceanu Gheorghe V.
Mihaluş Ştefan I.
Nistor Vasile N.
Nicoriuc Gheorghe M.
Nicoriuc Toader I.
Nazarie Toader
Porojni Gheorghe C.
Puiu Nicolai
Pohomi Toader M.
Perjan Ioan D.
Pavel Alexandru D.
Puţintelnic Toader I.
Rusoi Gheorghe F.
Slănină Gheorghe T.
Şuhani Ion P.
Şuhani Gheorghe I.
Ştefăneţ Dumitru Gh.
Ştefăneţ Ion Gh.
Ştefăneţ Dumitru Gh.
Şurubari Dumitru M.
Toma Florea Gr.
Toma Florea Gh.
Timinschi Petru A.
Toma Toader I.
Verainet Nicolae N.
Vintu Toader M.
Vaipan Ştefan V.
Zorea Mihai T.

Perioada 1945 - 1953

Andruseac Ion Gh.
Botă Ion T.
Cucureanu Mihai A.
Chibac Gheorghe I.
Dirda Gheorghe Gr.
Daniliuc Toader L.
Filimon Anton
Hauca Ion S.
Iurcu Vasile A.
Mighirean George I.
Niscoromni Simion N.
Rusu Viorica P.
Scrumeda Anton N.
Strugaru Toader N.
Şugani Ştefan P.

Vom continua ANCHETA în numerele viitoare RUGÂNDU-VĂ a transmite toate datele în completare sau nume noi, pe adresa: Dan Novacovici, pentru Memorialul Victimele Comunismului - Washington D.C., 354 Franklin Ave, Princeton, New Jersey, 08540 - 3929. Tel: (609) 924 2684 sau tel/fax (609) 683 7907.

Pentru persoanele care sunt în România şi le este dificil să plătească transportul acestora, le pot expedia pe adresa: Prof. Dr. Nicolau Sebastian, Str. Dumitrache Banu nr.10, sect.2 Bucureşti. Tel: 619 8200 România.

Lucrare prezentată la "ROMFEST" în Bucureşti

STATUTUL REZISTENŢEI ARMATE ANTICOMUNISTE DIN ROMÂNIA

Ion GAVRILĂ

"Suntem singura ţară din Estul Europei, care a avut o rezistenţă armată anticomunistă, ce a durat 10 ani".

Sunt cuvintele Preşedintelui României, rostite în plenul Congresului American. Cine a auzit sau a citit această afirmaţie e îndreptăţit să creadă că în România această pagină de istorie se bucură de aprecierea societăţii româneşti.

Nu voi face aici o istorie a rezistenţei anticomuniste. Spun doar atât că Fundaţia *"Luptătorii din Rezistenţa Armată Anticomunistă"* a inventariat circa 100 de grupuri înarmate şi vreo 20 de grupuri de paraşutaţi cu sprijinul puterilor apusene, şi inventarul nu este complet. Când spun grup, înseamnă un număr de luptători morţi în luptă, alţii ucişi la Securitate, alţii condamnaţi la moarte şi executaţi, o mulţime condamnaţi la închisoare, familii alungate din vatra părintească, copii marginalizaţi.

Să luăm pe rând sectoarele vieţii româneşti, care ar fi trebuit să se preocupe de această problemă:

1. Asociaţia Foştilor Deţinuţi politici.

Vă rog citiţi statutul din 1990 cu adăugirile ulterioare. În nici un paragraf nu se aminteşte în vreun fel de rezistenţa armată. Dar oare mai era nevoie, de vreme ce asociaţia cuprinde pe cei care au făcut închisoare, canal? Da, pentrucă nu toţi cei implicaţi în rezistenţă au făcut închisoare. În cazul grupului nostru făgărăşean sunt zeci, dacă nu sute de oameni care au rămas nearestaţi, necunoscuţi de securişti. Iată o fată, pe atunci de 18 ani, Anica Iftim, care ne-a sprijinit ani de-a rândul. Dacă s'ar fi aflat, ar fi costat-o viaţa, cum s'a întâmplat în alte cazuri. Ea ştia la ce risc se expune şi totuşi şi l-a asumat. N'a cerut şi nu va cere vreo recompensă nici materială, nici morală. Dar mă gândesc eu, nu era cazul ca măcar numele să-i fie amintit într'un rând, într'o pagină a istoriei patriei? Acelaşi lucru se poate spune despre soţiile, părinţii, fraţii şi copiii celor ce au luptat şi au murit.

Iată cazul a două văduve de luptători din grupul nostru. Au divorţat încă de pe timpul când soţii lor se aflau la munte, la îndemnul lor, dar nu s'au recăsătorit. După statutele AFDPR-ului şi Decretul 118 ele nu pot avea calitatea de văduve de deţinut politic. Problema rămâne şi în cazul soţiilor care s'au căsătorit, după moartea soţilor lor. Le-au crescut copiii luptătorilor. Nu-i nevoie de o recunoştinţă, cât de târzie, pentru devotamentul şi implicarea lor de atunci?

Nici în Ordonanţa din 10 Iulie 1997 nu există. Sunt consideraţi persecutaţi din motive politice următoarele categorii de persoane:

- care au făcut detenţie;
- deportaţi în străinătate şi prizonierat;
- internaţi abuziv în spitale psihiatrice;
- cei cu domiciliu obligatoriu.

Despre luptătorii din rezistenţă nici măcar nu se aminteşte.

Cât poate greşi o astfel de lege, se poate vedea din următorul caz: Ion Ilioi, elev de liceu, după şase ani şi jumătate în luptă în munţi cade rănit grav în mâinile Securităţii. Scapă de execuţie printr'o minune şi face şase ani şi jumătate de detenţie. Anii de detenţie sunt luaţi în considerare, dar cei din munţi sunt pe nicăieri.

Personal, deşi am la activ condamnări de zeci de ani închisoare şi două condamnări la moarte, mă aflu după statute, ilegal în AFDPR, obţinând calitatea în urma unei umilitoare acţiuni de constatare în justiţie.

De altfel, cred, AFDPR-ul a început cu stângul când a acceptat postura de victimă a regimului comunist. Noi nu am fost victime, ci luptători. Dacă reprezentăm ceva, e pentru ce am făcut împotriva regimului comunist şi nu pentrucă am suferit.

Cu sprijinul puterii s'a creat imaginea *"bunului deţinut politic"*. Mai întâi el nu trebuia să fi făcut nimic. Ba, dacă era şi de stânga, era o notă bună în plus. Cu toate acestea a fost arestat, chinuit şi condamnat la mulţi ani închisoare. Fie că el moare acolo, fie că iese, el îi iartă pe toţi câţi i-au făcut rău, se retrage şi stă cuminte în băncuţa lui.

Pentru toate cele de mai sus, noi, puţinii supravieţuitori ai Rezistenţei Armate, am înfiinţat Fundaţia Luptătorilor din Rezistenţa Armată Anticomunistă, cu scopul de a face cunoscută ţării această pagină din Istoria României.

2. Cum ne privesc istoricii.

Personal, nu cunosc un studiu istoric măcar, care să se ocupe de aceste evenimente. Revistele istorice nu scriu aşa ceva, parcă nici n'ar fi existat.

În istoria Românilor, manual pentru clasa a XII-a de Mihai Manea şi Bogdan Teodorescu, problema este condensată în trei rânduri: *"Au fost lichidate cu brutalitate încercările de rezistenţă armată din zona munţilor Bucegi, Făgăraş. S'a manifestat, deşi firav, o rezistenţă militară la instaurarea regimului comunist. Au acţionat astfel grupuri înarmate, ca de exemplu în Banat - Tănase, Ionescu, Blănaru, Spiru; în Oltenia - Dumitriu; în Argeş - Traian Marinescu; în Făgăraş - General Arsănescu şi fraţii Arnăuţoi".* Atât. Deci nume fictive, necunoscute: Tănase, Ionescu, Dimitriu... Din Spiru Blănaru face doi: Spiru şi Blănaru, iar Colonelul Arsenescu devine General Arsănescu. Nu s'au ostenit nici măcar să le treacă numele de botez. Scăpare din vedere? Nici vorbă. E vorba de batjocură curată.

Să ne mângâiem că nici altă rezistenţă nu a fost tratată mai cu respect? Iată: *Între 1947 - 1952 au fost înscenate numeroase procese politice ca cel al Partidului Naţional Ţărănesc, Iuliu Maniu şi Ion Mihalache, care s'a soldat cu pedepse grele la închisoare sau lagăre de muncă, unde au pierit mulţi adversari ai comuniştilor".* Din astfel de manuale învaţă încă elevii din clasa a XII-a. Să ne mirăm că participanţii la olimpiada de istorie din 1998 erau preocupaţi de probleme ca: *"deosebirile dintre marxismul clasic al lui Marx de cel al lui Lenin, Kautzchi, Trotzki şi Stalin"*, că o tânără cercetătoare îşi ia ca obiect de studiu: *"Împărţirea după categorii sociale a deputaţilor din Marea Adunare Naţională din 1948 ajungând la concluzia că ea a fost foarte justă".*

3. Cum ne priveşte massmedia.

Pentru Televiziunea Română, în afara *Memorialului Durerii*, şi el marginalizat şi sabotat, noi nu existăm. O singură televiziune particulară Tele7 ABC ne-a chemat odată într'o emisiune pentru a răspunde unor ofiţeri de Securitate, care au defăimat rezistenţa. Serialul s'a desfiinţat, iar moderatorul îndepărtat.

Pentru ziarele mari, lupta noastră nu este o preocupare. În Decembrie trecut fundaţia noastră a avut adunarea pe ţară la Muzeul Ţăranului Român. Am invitat toate ziarele centrale. Un singur ziar a pierdut o informare printre ştiri din piaţele Bucureştiului. Altul l-a sfădit pe Preşedintele ţării că a fost prezent la adunarea noastră şi alt ziarist se întreba retoric: *"oare pentru democraţie au luptat cei din munţi?"*, ca şi când atunci, când erau ucişi oameni şi expuşi la marginea drumului, când un întreg popor era batjocorit şi terorizat, când nu mai erai sigur pe viaţa ta, când nu ştiam dacă vom mai avea ţară, noi între două lupte, ne întrebam de cum se va face privatizarea după victorie, după metoda MEBO sau vindere pentru un dolar? Şi totuşi, pentru democraţie am luptat. Nici prin cel mai ascuns gând nu ne-a trecut, că atunci când comunismul va pieri, ne vom întoarce la situaţia ţării când a fost alungat Regele, la Constituţia de atunci.

Dar poate au apărut cărţi, care să vorbească despre rezistenţă. Au apărut câteva, memorii tipărite în tiraje mici, din lipsa banilor. Şi aici un amănunt trist. Deşi fundaţia noastră a apelat la sponsori, până în prezent cifra înscrisă în acest cont este tot 0 lei. Cărţile noastre nu au ajuns în librării ale căror proprietari sunt foştii beneficiari ai regimului comunist.

În principalele reviste literare se laudă unii pe alţii, tot vechii scriitori comunişti.

O altă piedică mare e încă zăvorîrea pentru noi a arhivelor Securităţii, unde se află cele mai multe izvoare istorice. Nu avem încă o lege de scoatere la lumină a dosarelor Securităţii, pentrucă cei în drept să o facă nu vor să o avem. Noi, foştii luptători cerem scoaterea la lumină publică a tuturor arhivelor Securităţii şi nu numai a *"dosărelor personale"* ale celor care nu am fost membri de partid. Trebue ştiut cine dădea ordinele de arestare a miilor de oameni, de uciderea în masă, ca bunăoară a celor luaţi din închisori în trenurile morţii. Vrem să aflăm din arhiva Securităţii care au fost expediţiile făcute în munţi pentru distrugerea noastră, unităţile armate securiste. Pentru a aprecia amploarea rezistenţei anticomuniste trebuesc cunoscute forţele care au activat pentru distrugerea ei.

4. Cum suntem priviţi de armată.

Noi, luptătorii, ne-am considerat totdeauna că suntem adevărata armată română şi nu cea silită să cânte pe străzi: *"O Moscovă, patria mea"*. Aşa ne şi iscăleam: Armata Naţională Română. Era de aşteptat ca, imediat după Revoluţie, cei ce au luptat în rezistenţă, între care mulţi ofiţeri, să fie reintegraţi în Corpul Armatei Române, fiecare după meritele lui, să li se recunoască gradul, decoraţiile şi statutul avut. Lucrul nu s'a făcut. Iată un caz:

Cele două văduve amintite, ale căror soţi au fost condamnaţi la moarte şi executaţi, au cerut să fie socotite văduve de veterani de război, deoarece soţii lor luptaseră pe front şi fuseseră răniţi şi decoraţi. Li s'a răspuns că lucrul nu este posibil deoarece soţii lor au fost scoşi din evidenţa militară în baza condamnărilor avute.

5. Din punct de vedere juridic.

Noi, luptătorii ne aflăm în aceeaşi situaţie ca în regimul comunist. Condamnările date de instanţele juridice de atunci sunt toate trecute în cazierul nostru. Iată cazierul meu. Pe lângă condamnările la închisoare, în condamnarea la moarte este trecut calificativul: *"alcătuire de bandă teroristă"*.

Doamnelor şi domnilor, de nouă ani societatea românească doreşte să cunoască un terorist în carne şi oase. Iată, îl aveţi în faţa Dumneavoastră, atestat cu acte oficiale.

Fundaţia noastră a cerut Ministerului Justiţiei să iniţieze o lege, prin care să anuleze sentinţele date în baza legilor regimului comunist. Ni s'a răspuns că nu este posibil şi că fiecare să-şi facă reabilitarea pe cont propriu. Dar a fost o revoluţie, şi o revoluţie se justifică prin sine însăşi. Ar fi nu numai o umilire, dar şi o imposibilitate să poţi dovedi că am fost condamnaţi pe nedrept după legile de atunci. Noi am făptuit actele, de care am fost acuzaţi. Ne-am constituit în grup înarmat, am instigat, ne-am împotrivit forţei comuniste cu arma, n'am fost condamnaţi degeaba! Dacă se vrea să fim absolviţi de condamnările avute, e nevoie de o lege prin care să se recunoască, că acţiunile noastre au fost benefice pentru naţiunea română, pentru demnitatea ei.

Încă un lucru. Toate condamnările noastre au fost urmate de confiscarea averii. Cei mai mulţi dintre noi n'am avut aşa ceva, cum nu avem nici până astăzi, dar au fost sute de oameni în munţi, cărora li s'au confiscat gospodăriile. Într'un sat din Apuseni, 140 de oameni au fost în situaţia aceasta. Bărbaţii au fost ucişi sau închişi, iar femeile şi copiii strămutaţi în bărăgan. Casele au fost confiscate şi date celor ce au ajutat Securitatea. După legile votate acum, de curând, confiscarea a rămas legală şi definitivă. Am în faţă o sentinţă dată de Curtea de Apel din Alba Iulia prin care o casă făcută de soţ şi soţie, soţul condamnat la moarte, a rămas confiscată şi partea care s'ar fi cuvenit soţiei cu toate că ea nu a fost condamnată la confiscarea averii.

Trebue ştiut şi spus că o gospodărie în Munţii Apuseni nu este o valoare comercială ca o casă în Bucureşti, ci e cu totul altceva: o valoare morală. În grădina casei sunt îngropaţi părinţii şi moşii. Un astfel de om îmi arăta de curând o gospodărie.

- Vedeţi casa aceea? Pietrele care sunt puse ca fundament la coteţul porcilor sunt crucile pe care le-au avut la cap părinţii şi moşii mei.

E posibil ca în casa învăţătorului Arnăuţoi, din Nucşoara, să rămână în continuare legal Postul de Poliţie?

Câteva cuvinte despre organele de anchetă. Am dori şi noi să fie anchetaţi foştii torţionari şi ucigaşi ai fraţilor noştri şi ai familiilor noastre. Nu pentru răzbunare, nici pentru dreptate. Voim doar să aflăm unde i-au aruncat pe fraţii noştri ucişi. Unde zac oasele celor din trenurile morţii? Ce-au făcut cu ei?

Ce-a făcut cu copilul, smuls dela pieptul Alexandrinei Teglaru, ofiţerul ce i l-a luat? Unde l-a dus? Acestea nu-s persoane necunoscute. Le dăm noi numele şi adresa exactă. Este vorba numai de buna credinţă a persoanelor abilitate de a întreprinde o anchetă în acest sens.

6. Cum suntem văzuţi de organele de stat.

Comuniştii cu state vechi în bolşevizarea ţării sunt înmormântaţi cu funeraliile naţionale, iar un Udrea Slătinaru, care s'a luptat ani de zile cu Securitatea, a fost îngropat acum de curând într'un sat izolat, neştiut de nimeni ca pe oricare tete *"Gheorghiuţ"*.

7. Cum suntem văzuţi de Biserica noastră naţională.

Am lăsat la urmă acest subiect. Nu mai amintesc de cum sunau afurisenііle la adresa noastră atunci. E vorba de cum ne priveşte astăzi Biserica, ca instituţie. Nu ştiu să fi luat o atitudine limpede de condamnare a comunismului. Cât despre o apreciere favorabilă a celor ce s'au opus comunismului, în nici într'un caz. Măcar faţă de sutele de preoţi care au fost alături de noi în munţi şi au fost ucişi acolo sau condamnaţi la moarte şi executaţi, sau au umplut închisorile şi colniile de muncă. Şi doar noi am avut conştiinţa că am apărat acolo nu numai fiinţa şi demnitatea neamului, dar şi Credinţa în Iisus Hristos. Au fost dintre noi tineri care prin viaţa lor s'au ridicat la nivelul Sfinţilor.

Am ridicat la Mănăstirea Brâncoveanu dela Sâmbăta, Făgăraş, o cruce - monument pentru cei căzuţi în acei munţi. N'a trecut o lună şi Crucea a fost profanată, tăindu-se cu dalta numele părintelui Arsenie Boca de către starea Mănăstirii Prislop şi confesorul acelei mănăstiri sub motiv că numele părintelui nu poate sta alături de al unor *"bandiţi"*. Într'o postfaţă a unei cărţi, o maică Julieta, autoarea morală a profanării sus amintitei cruci, susţine negru pe alb: *"Comunismul a fost dela Dumnezeu"*. Atunci ne întrebăm noi care ne-am împotrivit, pe semne am fost ai dracului, şi să ne mai miram că suntem trataţi aşa.

8. Noi şi Parlamentul.

Fundaţia noastră a iniţiat în primăvara acestui an şi a prezentat Parlamentului un proiect de lege cu privire la statutul din rezistenţa armată anticomunistă. Cerem în principiu:

- să se recunoască lupta noastră ca luptă legală pentru fiinţa şi demnitatea poporului român;
- să fie reintegraţi luptătorii în corpul armatei române;
- să fim recunoscuţi în nume propriu ca persecutaţi politic, alături de cei care au făcut închisoare din motive politice;
- organele de stat să găsească osemintele celor ucişi dintre noi.

Iată cum suntem trataţi azi de către lumea românească. Poate ar trebui o explicaţie, de ce se întâmplă acest lucru. Una ar fi că între luptătorii din rezistenţă au fost şi legionari şi legionarii sunt o poveste, despre care nu trebue să se vorbească în istoria României, decât cel mult ca să fie prezentaţi ca o sperietoare. Şi cum cei ce au privit rezistenţa şi au constatat că în ea au fost mulţi legionari, şi-au zis că este mai bine să nu se mai vorbească deloc despre rezistenţă.

Dar nu cumva ar fi posibil să despărţim rezistenţa în cea rea legionară şi cea bună a celorlaţi, aşa cum s'a şi încercat de altfel? Ei bine, acest lucru nu este posibil. Grupurile de rezistenţă, indiferent de cine au fost iniţiate, au avut în componenţa lor şi ofiţeri, şi legionari şi ţărănişti şi cei care nu au avut vreo activitate politică. Rezistenţa nu a fost numai a unei categorii politice, e a avut un caracter naţional. Drapelul sub care s'a acţionat a fost tricolorul şi idealurile, pentru care s'a luptat, au fost ale neamului românesc în întregime.

Iată o analogie. În 1940 în Mişcarea Legionară erau înscrişi 1 milion de tineri între 16 şi 30 ani. Dintre aceştia cel puţin 400-500 mii au luptat în cei cinci ani de război pe front. Poate cineva să spună că nu au fost eroi fiinndcă erau legionari? Acelaşi lucru este şi cu luptătorii din rezistenţa anticomunistă. Iată un caz. Într'o groapă comună la Sibiu au fost găsite osemintele a 7 luptători între care şi maiorul Dabija. Trei dintre ei au fost legionari, unul naţional ţărănist, şi doi nu ştim dacă au avut vreo orientare politică. Aceştia au luptat împreună. Au căzut răniţi împreună, anchetaţi, condamnaţi la moarte şi executaţi împreună. Au stat 40 de ani în aceeaşi groapă, amestecându-li-se oasele, de nu eşti sigur că în cei 7

Continuare în pag. 15

MISLEA - O LACRIMĂ DIN CALVARUL NEAMULUI ROMÂNESC

-III-

Motto:
"Nu eşti înfrânt atunci când sângeri,
Nici ochii când în lacrimi ţi-s.
Adevăratele înfrângeri
Sunt renunţările la vis...

Erast CĂLINESCU

Faptele şi întâmplările relatate în episodele anterioare ar crea, poate, impresia că tratamentul aplicat femeilor, în închisoare, ar fi fost mai *"dulce"*, mai uman, că închizitorii ar fi ţinut seama de fragilitatea lor fizică, de specificul lor feminin. Din păcate, însă, în închisorile de femei, ca şi în cele de bărbaţi, au existat şi canalii care şi-au torturat şi ucis cu cruzime victimele.

Simion Ghinea, care a cunoscut-o personal pe Nicoleta Nicolescu, şefa Cetăţuilor - organizaţia femeilor legionare - mărturiseşte: *"Pe Nicoleta, după ce au schingiuit-o până la epuizarea forţelor fizice, la limita dintre viaţă şi moarte, au transportat-o la crematoriu. În trupul ei zdrobit mai pâlpâia viaţa. Din pieptul ei se mai auzeau slabe gemete, când au împins-o în cuptor"*. Un anonim, un om de bine care a asistat la această oribilă crimă, i-a strâns şi i-a păstrat cenuşa, care a fost, mai târziu, identificată după obiectele pe care Nicoleta le păstra la ea: o iconiţă a Maicii Domnului, în formă de inimă şi mărţişorul *"Majadahonda"*, primit dela Căpitan.

În 1948, Titi Gâţă, care o înlocuise pe Nicoleta la conducerea Cetăţuilor, se spune că a fost anchetată de Ana Pauker personal. I s'au mutilat sânii cu cleştele, dar nu şi-a denunţat camarazii, încă nearestaţi, care continuau lupta împotriva bolşevismului instalat în ţară. Fratele ei a fost chemat şi dus în celula unde se afla spânzurată Titi, cu propriul ei cordon. Pe gât avea vânătăi, urme de degete... Cine a pomenit ca unui arestat să i se lase cordonul ? (Alexandrina Teglariu Voinea).

Au fost şi cazuri în care limitele rezistenţei fizice fiind depăşite, victimele aveau de ales, între trădare şi moarte. Lucia Constanţa Grecu, violată în beciurile poliţiei, arsă la tălpi, bătută zi de zi până la sânge, supusă la supliciul *"scobitorilor"*, timp de luni întregi, ca să mărturisească, ajunsă la limita rezistenţei fizice, pentru a nu-şi trăda camarazii, s'a aruncat în gol, dela al patrulea etaj.

Aspazia Oţel Petrescu descrie unele torturi pe care le-a suferit. *"Eram cu picioarele vârîte în două găuri, practicate în spătarul celui de-al doilea scaun. Imobilizată în acest fel, primeam toate loviturile în plin. Bătaia la tălpi este de neimaginat. Simţi că te despici în sute de bucăţi şi felii, până îţi pierzi controlul. Fiecare lovitură răzbate în altă parte, în ficat, în rinichi, în creier. În tot acest timp, un alt anchetator se aşează pe genunchii tăi, sporind imobilizarea şi chinul interogatoriului... (În închisoare) nimic nu era întâmplător. Cu o ştiinţă kaghebistă a torturii, studentele erau izolate de două ori: de restul deţinutelor şi de ele însele. Orice încălcare a regulamentului era taxată ca revoltă, conspiraţie, organizare subversivă. Urmau imediat pedepsele: izolarea, camera neagră, trei zile fără hrană, bătăile cu <chişcăul> (o curea lată şi groasă), muncile umilitoare... Dacă aş reuşi să adun toate zilele de pedeapsă, aş face ani buni, cât o condamnare. Zece luni am stat la <marele secret>, experimentând toate limitele rezistenţei umane, dela foamea animalică şi până la moartea prin îngheţ. Într'o celulă neîncălzită, am dormit direct pe ciment, când erau geruri de minus 20 de grade. Era atât de frig încât, într'o noapte, am surprins şoarecii că se încălzeau la respiraţia mea. Am stat apoi, la carceră, zidită pur şi simplu în perete, într'un spaţiu în care nu te puteai lăsa nici măcar în genunchi. Am fost bătută cu chişcăul, apoi închisă cu o deţinută nebună."*

•••

Marile sărbători nu erau uitate şi erau serbate cu ardoare de către deţinutele politice. *"La Mislea, de Crăciun"* povesteşte Aspazia Oţel, *"fetele au făcut un tort uriaş, din pâine şi sirop de tuse, iar mătura a devenit un brad împodobit cu globuri din oase şi cocoloaşe de pâine, cu beteală de hârtie şi cârpe colorate"*. Iar Viorica Pârnac Stănescu povesteşte despre un Crăciun, în închisoarea dela Suceava. *"În dimineaţa Ajunului ne-au scos, ca de obicei, la program... Fetele erau un grup compact. Cum au ieşit pe uşă, au început să cânte <Bună dimineaţa la Moş Ajun> şi alte colinde. Mergeau încet, ca să poată cânta mai mult. Cântau pentru toate sufletele din spatele uşilor mute. Gardianul (Încă nu deveniseră miliţeni), stătea la masa lui, măgulit că-l colindăm pe el... După masă, când ne-au adus lemnele, soţul uneia dintre noi, închis şi el, ne-a adus o pungă cu <covrigi pentru colindători>, bucăţele de zahăr, economisite cu sacrificii. Ne-a spus că ei s'au trezit în cântecul colindului, venit parcă din altă lume, nu de pe pământ. S'au cântat colinde şi la geamul celulei, pentru cei de afară, pentru cei de acasă"*.

"În închisoare, lucrurile mari se fac din gesturi mici: o vorbă, o alinare, o singură privire, chiar" spune Aspazia Oţel. Orice ocazie era sărbătorită *"...ne făceam daruri una alteia, de onomastică: o frunză, o poezie, un vers, măcar... Eram unite, citeam împreună, ne rugam în cor sau ne povesteam din cărţile citite... Între noi nu putea intra nimic, nici trădare nici suspiciune. Peste toate, aveam în jur doar caractere excepţionale. Aveam modele şi biografii exemplare, cum era cea a Nanei (Sofica Cristescu), care făcuse toată viaţa ei numai închisoare, sub Carol, sub Antonescu, sub comunişti, până în 1964; pe Lenuţa Ilie, condamnată de pe timpul lui Carol, la 14 ani, pentrucă a cântat un cântec legionar. Nana Sofica a învăţat-o să se închine la Dumnezeu, să aibă încredere în propriul ei destin. Au mai stat închise sub toate regimurile elevele dintr'un grup din Dobrogea, precum şi Doamnele Lilica Codreanu, Iridenta Moţa, Bobi Marin, închise pentrucă îşi purtau numele, fără să li se poată face proces"*.

Acestea erau *"Doamnele"* din închisoare, cărora li se purta un respect deosebit, datorită personalităţii, culturii, vârstei şi devotamentului lor. Doamna Lilica era profesoară de franceză şi se perfecţionase, însoţindu-l pe soţul ei, la studii, la Grenoble. Le dădea celorlalte lecţii de franceză şi se distrau traducând proverbe româneşti, unele în stilul coanei Chiriţa. Aspazia Oţel: *"Cel care ne-a distrat mai mult a fost <Izmene pe călător>, tradus <Caleçon sur voyageur>. La un moment dat, doamna Lilica făcuse o boală ciudată, căreia nu i se găsea diagnostic. Febră mare şi frisoane, timp de săptămâni. Nu mai mânca aproape nimic. Comunicând prin Morse în celulele celelalte, am hotărît să facem o rugăciune continuă de zi şi noapte. Nana Sofica a organizat-o în aşa fel ca fiecare să ştie, doar, dela cine o primeşte şi cui o transmite. Asta, ca măsură de prevedere, în eventualitatea unei anchete. Doamna Lilica era atât de epuizată că o duceam la medic, câte două, pe <scăunelul> făcut din patru mâini. În a 40-a zi de rugăciune, Doamna Lilica n'a mai făcut febră şi frison şi a început să mănânce. După două săptămâni, căra cu mine paturi de fier, la etajele superioare, atât de mult se întremase."*

"Doamna Bobi Marin nea învăţat întreg Acatistul mântuitorului, pe care îl ştia pe dinafară. La un control dela M.A.I. ne aliniasem în front. Doamna Marin era în spatele Doamnei Moţa. Ajuns în faţa ei, a raportat: <Mă numesc Iridenta Moţa şi sunt condamnată administrativ pentrucă port numele pe care îl port>. <Adică ce nume porţi?>, a întrebat-o ofiţerul dela M.A.I. <Mă numesc Moţa>. A intervenit ofiţerul închisorii: <Cum, nu ştiţi? Soţia lui Moţa Marin>. La care, Doamna Moţa a răspuns, foarte calm: <NU. Eu sunt numai soţia lui Moţa. A lui Marin e în spatele meu.> Nana Sofica a pufnit în râs şi a primit şapte zile de regim sever>".

"Cineva adusese în închisoare <Duhovniceasca> lui Arghezi", ne spune mai departe Aspazia Oţel. *"Să intre o poezie nouă, orice, ceva nou, era o mană cerească, în secţiile <închise>. Eu făceam de planton noaptea în celulă şi ca să nu adorm, mă plimbam printre paturi şi învăţam poezia, cu glas, tare. În dreptul uşii am spus: <Cine eşti, răspunde? / De unde-ai venit şi-ai intrat pe unde?> Ofiţerul de serviciu, care tocmai ne spiona prin vizetă, surprins, a lovit cu piciorul în uşă şi a plecat. A doua zi, m'a chemat. <Oţel! Pe unde ai văzut tu că eu sunt la uşă>? <N'am văzut D-le locotenent>. <Cum n'ai văzut, când ai strigat: Cine eşti, răspunde, şi-ai intrat pe unde?>"*

Am comite o nedreptate dacă n'am pomeni, în aceste rânduri, despre un personaj, pe care fostele deţinute politice dela Mislea îl păstrează cu admiraţie şi cu recunoştinţă, în amintire, directoarea închisorii, Elena Tudor, poreclită Dirineni sau Diri.

Diri era căpitan M.A.I., deputată în M.A.N., înfocată luptătoare comunistă din ilegalitate. Era o intelectuală, licenţiată în filosofie şi le întreba pe noile venite, cu emfază: *"Ce aţi gândit voi, cu logica voastră burgheză? Unde vroiaţi voi să ajungeţi?"* Fondul ei era, însă altul, un suflet nobil, pe care îl masca sub expresii dure şi triviale, de coloratură tipic proletară, îşi folosea vocea joasă şi puternică, în mod teatral, în faţa frontului deţinutelor, le bestelea şi uneori împărţea şi palme.

Printre mai vechile deţinute, circula însă zvonul că Diri nu era aşa cum vroia să pară şi că dădea uneori, chiar şi bani pentru cumpărarea de medicamente, pe ascuns. (Elena Brătăşeanu) Demonstraţiile ei nu erau pornite din nevoia vulgară de a se îmbăta de puterea pe care o avea şi nici din sadism, ci îi camufla, poate, decepţia crunţă faţă de propriul ideal. În contact cu deţinutele politice, dezamăgirea ei s'a accentuat până la situaţia de a nu putea urî, ceea ce a fost remarcat şi de superiorii sai şi putea sa o aducă chiar în detenţie.

În atitudinea ei se putea descifra aprecierea pentru caracterele tari şi pentru ţinuta verticală, precum şi un dispreţ visceral pentru informatoare şi caractere urâte.

Diri a rezolvat situaţii grave şi a salvat vieţi. Aspazia Oţel, în alocuţiunea ei, ţinută la sfinţirea Paraclisului dela Mislea, spunea: *"Datorită ei a fost posibil să ne înfrumuseţăm viaţa întru atât, încât unele dintre noi, care am cunoscut apoi urgia Jilavei, a Miercurei Ciuc, a Botoşanilor şi chiar a Mislei, după Diri, am considerat epoca ei ca pe o romanţă a închisorilor comuniste. Mă gândesc, de pildă, cu strângere de inimă şi cu un sentiment de ruşine că, în timp ce la Mislea puteam cânta răspunsurile la Sfânta Liturghie, cu întreaga temniţă, la Piteşti, tinerii erau siliţi prin tortură fizică şi psihică să se preteze la cele mai degradatoare practici şi blasfemii. Şi în timp ce noi puteam să ne întrecem în poezie şi cântec, să ne completăm cunoştinţele şi să ne trăim din plin spiritualitatea, la Aiud, la Sighet şi la Gherla, erau topite în neant floarea intelectualităţii româneşti şi gloria armatei române"*.

Dar cea mai grea lovitură pe care a suferit-o Aspazia Oţel a fost la sfârşitul celor 10 ani de detenţie când, la poarta închisorii, i s'a pus într'o mână foaia de eliberare, iar în alta decizia de prelungire a detenţiei cu încă patru ani. *"A fost un şoc! Câteva săptămâni nu am putut mânca. Asta înseamna refuz de hrană, deci răzvrătire. Am fost pedepsită şi dusă la celular. Izolarea e dincolo de orice închipuire. Simţi, cu fiecare zi, cum te transformi într'un animal. După un timp ajungi să te sperii de propiria ta voce, să nu-ţi mai aminteşti nici măcar numele, iar fizic, devii neom. Într'un moment de răgaz, în celula dela Mislea, ne-am pus întrebarea ce se suportă mai greu în puşcărie: bătaia, frigul, trădarea, lipsa de speranţă? Madi Mariţica, înţeleapta celulei a spus un singur cuvânt: singurătatea. Toată lumea a amuţit. În închisoare nu există spaimă mai mare decât cea a singurătăţii"*.

"La eliberarea din 1962, cea adevărată, am intrat în prima Poştă, ca să dau un telefon şi am întrebat cât costă o fisă. Telefonista m'a privit ca pe o nebună..."

Mislea - o lacrimă din calvarul Neamului românesc...

BIBLIOGRAFIE

- Aspazia Oţel Petrescu, *Interviu*, Roman, 9 Septembrie, 1998.
- Aspazia Oţel Petrescu, *Cuvânt la sfinţirea Paraclisului <Naşterea Maicii Domnului> dela Mislea*, 1994.
- Aspazia Oţel Petrescu, *Cuvânt la Hramul Paraclisului dela Mislea*, 8 Septembrie, 1998.
- Ghinea Simion, *Apocalips înainte de Apocalips*, Ed. Buna Vestire, 1955.
- *Lacrima prigoanei*, vol. I, Ed. Gordian, Timişoara, 1994.
- *Lacrima Prigoanei*, vol. II, ed. Gama, 1997.

STATUTUL REZISTENŢEI ARMATE ANTICOMUNISTE DIN ROMÂNIA

Urmare din pag. 14

saci de plastic sunt oasele celui scris pe etichetă.

Ce mână sacrilegă ar putea să-i despartă acum între legionari şi nelegionari, între buni şi răi. Luptătorii din rezistenţă nu pot fi luaţi decât împreună. Şi la urma urmei, munţii României erau şi atunci tot acolo unde sunt şi astăzi, în mod egal pentru toţi tinerii României. Dacă numai unii dintre tineri au îndrăznit să se urce în ei şi să lupte, istoria va trebui să se mulţumească cu aceştia, buni sau răi, aşa cum au fost. Nu existenţa luptătorilor legionari face să fie marginalizată rezistenţa. Adevărul este că sunt forţe interne şi externe care, din diferite motive, nu iubesc nici un fel de rezistenţă împotriva comunismului, forţe care fac şi desfac multe în ţara noastră.

Se vor schimba lucrurile în viitor? Sunt sigur că da. Istoria Românilor se trezeşte târziu, dar se trezeşte. Mi-e teamă numai să nu apară şi cu numele nostru ceva întreprinderi de băuturi spirtoase, cum există pe la Alba Iulia o asemenea cu numele de Avram Iancu. Trebue spus, dacă e nevoie, că cerem schimbarea atitudinii faţă de noi a societăţii româneşti. Nu pentru noi, luptătorii vrem acest lucru, Pe cei morţi, acolo unde sunt, nu-i pot atinge nici laudele, nici hula duşmanilor. Pe foarte puţinii ce mai trăim, după ce am trecut prin ce am trecut, nu ne mai încântă deşertăciunile acestei lumi.

De recunoaşterea luptei noastre au nevoie tinerii, de a se simţi mândri că au avut astfel de înaintaşi. De recunoaşterea luptei noastre are nevoie Istoria României.

Ion GAVRILA

BASARABIA SI BUCOVINA

Blestemaţi să fie acei care dintr'o ţară au făcut şi mai fac două!

Colocviu

Fraţii Hurmuzachi

—Nicolae LUPAN—

CONSTANTIN (1811 - 1869). Fiul cel mare al lui Doxachi. După ce a făcut liceul la Cernăuţi şi Facultatea de Drept la Viena, unde a ţinut două *"ispitiri grele numite rigoroase"*, câţiva boieri din Moldova l-au chemat la Iaşi ca să le ia apărarea în *"nişte procese dintre cele mai grele cu fiscul moscăcesc"* pentru câteva moşii din Basarabia după ce aceasta fusese ocupată de Ruşi.

Procesele puteau fi *"purtate"* numai la Petersburg şi numai în limba rusă. Limbă pe care tânărul avocat Constantin Hurmuzachi a învăţat-o în 8 luni *"deodată cu legile moscăceşti"*. Procese ce le-a câştigat *"pe toate pân' la unul"*.

Lucru de neînchipuit pe *"vremea ceea"* de dezmăţ rusesc din cele două principate române. De unde şi popularitatea lui de tânăr avocat în toate păturile sociale de pe cele două maluri ale Milcovului.

De aceea, anume lui, Constantin Hurmuzachi, *"i-a picat sorocul"* să fie primul în Divanul ad-hoc dela Iaşi din 1857 care *" a rostit cuvântul ca să se împreune Moldova cu Valahia într'un singur stat numit România"*. Iar odată cu unirea Principatelor Române devine cel dintâi preşedinte al Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, apoi Ministru al Justiţiei, precum şi *"titular al Camerelor de Deputaţi şi cu slujbe mari în stat"*. Slujbe ce nu l-au împiedicat să se manifeste şi în domeniul literaturii de drept internaţional.

Avocatul Constantin Hurmuzachi moare la 15 Februarie 1869 la Viena, unde fusese dus pentru tratament cardiac. A fost înmormântat în satul Dulceşti, judeţul Roman unde sora sa mai mare Săftica avea moşie.

EUDOXIU (1812 - 1874). Cel de al doilea fiu al boierului Doxachi Hurmuzachi. Ca şi fratele său Constantin, a făcut liceul la Cernăuţi şi Dreptul la Viena. Sociabil ca toţi Hurmuzăcheştii, încă de pe băncile facultăţii, şi-a făcut *"mulţime de prieteni şi camarazi"* ajungi mai apoi *"mari diregători în treburi împărăteşti"*. Inclusiv în Bucovina. Lucru ce l-a uşurat în mare măsură realizarea multor gânduri *"de folos ţerii sale"*.

Printre acei *"prieteni şi camarazi"* s'a aflat şi Ministrul de Justiţie de mai târziu, Alexander Bach. Calitate în care l-a şi chemat pe Eudoxiu la Kremsier în Moravia, cerându-i *"prietenește"* sfatul în privinţa decretelor împărăteşti *"pentru regularea trebilor în Bucovina"*. Cu acel prilej, *"ministrul l-a pus"* pe Eudoxiu să traducă *"în limba românească legile cetăţeniei sau <codul civil> şi legile de pedepse împărăteşti sau <codul penal>"*.

Odată aceste misiuni îndeplinite cu brio, un alt ministru de justiţie, pe nume Şmerling, *"la sfatul lui Bach"*, îl numeşte pe Eudoxiu membru în comisia *"ce avea să lucreze un lexicon de terminologie juridică"* în limba română. Prinzând curaj şi urmând aceeaşi linie conservatoare a românismului trasată de Doxachi şi Constantin, cel de al doilea jurist din neamul Hurmuzăcheştilor a consacrat ani în şir revizuirii manualelor pentru şcolile româneşti şi *"tălmăcirii"* în limba sa maternă a *"edictelor şi legilor împărăteşti"*.

Vocaţia lui cea mare însă era Istoria. Istoria neamului ca ştiinţă. Om practic, cum s'a dovedit a fi întreaga-i viaţă, după ce-şi perfecţionă cunoştinţele în drept internaţional, Eudoxiu nu se grăbi să revină acasă, ci rămase la Viena, unde obţinuse cu mare greu aprobarea ca să lucreze la arhivele împărăteşti. Anume aici, *"i s'a îngăduit să intre înainte de anul 1848"* dându-i-se posibilitatea *"să scoată mulţime de documente şi hârţi vechi despre istoria Românilor"*. Documente, toate în favoarea dreptului nostru istoric asupra teritoriilor *"dacoromane"* ce ne fuseseră luate de Austria şi Rusia, ce erau reproduse şi comentate la Academia Română decenii în şir. Documente ce-i dădură posibilitatea lui Eudoxiu Hurmuzachi să scrie acea *"Istorie nedeplină a Românilor"*.

Graţie lui Eudoxiu, care în 1849 reuşi să-i înmâneze personal Împăratului o cerere cu toate doleanţele de ordin naţional ale Bucovinei, *"Majestatea Sa Împăratul s'a îndurat şi a ascultat cererea aceea şi a deslipit Bucovina de Galiţia"*. Deslipită, ridicată la rangul de Ducat şi *"înzăstrată"* cu dietă (parlament). Dietă al cărei preşedinte a şi fost numit prin decret împărătesc. După care, dieta, la rândul său, l-a trimis şi *"în cea împărătească"*.

Posturi, mai mult sau mai puţin onorifice, pe care Eudoxiu Hurmuzachi *"le-a ţinut până la moartea sa"*. Iar *"pentru faptele cele bune şi frumoase ce le-a făcut ţerii sale"* câmpulungenii, ale căror interese *"pământeşti"* le-a apărat toată viaţa sa de avocat, *"s'au arătat mulţumitori"*, ridicându-i o movilă mare pe care au numit-o *"Movila lui Hurmuzachi"*.

Timp de 30 de ani, pe lângă nenumăratele-i ocupaţii de ordin *"naţional şi împărătesc"*, Eudoxiu *"a lucrat în sciinţa istoriei"*, adunând 3.000 de documente care îi şi dădură cele 5 volume ce stăteau la baza *"Istoriei nedepline a Românilor"*. O muncă titanică de care nu s'a ştiut până când lucrarea n'a fost depusă la Academia Română. Lucrare ce începu să vadă lumina tiparului abia după moartea autorului.

A murit Eudoxiu neînsurat şi a fost înmormântat la cimitirul din Cernauca. O cruce masivă de stejar arată decenii în şir că acolo *"odihnesce bărbatul care a muncit atât de mult pentru binele neamului său"*.

> Nenorocul nostru al Românilor a făcut ca nici dela 1996 încoace să nu avem un guvern cu adevărat naţional, care să pună deschis în faţa lumii problema reîntregirii teritoriale româneşti.
>
> Un lucru e cert: în Europa nu va fi dreptate şi pace atâta timp cât Moscova şi Kievul nu vor restitui tot ce ne-a fost furat prin pactul Ribbentrop-Molotov.
>
> Românii sunt dintotdeauna un popor paşnic. Un popor care n'a atacat pe nimeni. Dar tot dintotdeauna a ştiut să apere ceea ce ne aparţine de când lumea.
>
> E timpul să ni se redea ceea ce este al nostru din moşi-strămoşi!
>
> Nu putem întoarce la infinit spatele istoriei noastre celei adevărate!...

GEORGE (1817 - 1882). Urmând exemplul fraţilor săi mai mari, a făcut liceul la Cernăuţi şi Dreptul la Viena. Apoi a intrat şi el cu *"slujba la 'mparatul"*, unde ar fi putut rămâne mult şi bine, dar, după doi ani, *"a eşit din slujba aceea şi s'a apucat cu toate puterile să lucreze pentru binele Românilor din Bucovina"*.

Împreună cu fratele său Alexandru a scos din 1848 până la 1850 cea dintâi gazetă în limba română - *"Bucovina"*. Un săptămânal cu supliment în germană, ce apăra nu numai drepturile bucovinenilor, ci şi pe cele ale moldovenilor şi muntenilor. Şi nu în ultimul rând pe ale *"celor trei milioane de Români din Transilvania şi din ţeara ungurească"*.

Din păcate, *"Bucovina"* Hurmuzăcheştilor n'a apărut decât doi ani de zile! *"Consulii moscăceşti"* dela Bucureşti şi Iaşi care *"ţineau în frâu Moldova şi Ţeara Muntenească"* au interzis circulaţia ei. La rândul lor, autorităţile habsburgice din Ardeal şi Banat *"au dat poruncă că nici un diregător împărătesc să nu cuteze a ceti gazeta <Bucovina>"*.

Lipsit de posibilitatea de a face gazetărie, George Hurmuzachi se lansează în literatură, înfiinţând la 1862 *"Societatea pentru cultura şi literatura română în Bucovina"* al cărei preşedinte a fost până la moarte. Tot el a lansat şi *"Foaia societăţii"* în care îşi tipărea lucrările antihabsburgice şi antiruseşti.

În 1870 a fost ales membru *"în dieta ţerii"*. În această calitate a prezidat şi adunartea pentru drepturile Bisericii Ortodoxe din Bucovina. Adunare ce s'a ţinut în grădina publică din Cernăuţi şi la care au participat 4.000 de ţărani, 180 de preoţi, sute de funcţionari, învăţători şi deputaţi de pe tot cuprinsul Bucovinei.

Cuvântările şi intervenţiile lui George Hurmuzachi de pe tot parcursul acelei mari adunari populare a bucovinenilor au fost publicate într'o broşură de 76 de pagini cu titlul: *"Prima adunare poporală în cauza autonomiei bisericei dreptcredincioase din Bucovina, ţinută în 11/23 Iuni 1870"*.

George Hurmuzachi moare în 1882 şi este înmormântat la cimitirul Horecea din Cernăuţi.

ALEXANDRU - ALECU (1825 - 1871). *"A călcat pe urma"* celor trei fraţi ai săi, făcând liceul la Cernăuţi şi Dreptul la Viena. Contemporanii săi *"îl ţineau de foarte înţelept, drept şi bun de inimă"*. Poate şi de aceea că în 1849, când trebuia să fie numit un profesor de limbă, literatură şi istorie română la liceul din Cernăuţi, lucrările candidaţilor la concurs i-au fost încredinţate lui Alecu Hurmuzachi. Şi dintre toţi, mulţi la număr, l-a ales pe Aron Pumnul. Şi, după cum se ştie, nu s'a înşelat în alegerea sa. Şi aceiaşi contemporani de-ai lui ziceau că *"nu-i pasă de sine când era vorba de durerea obştească"*, dând ca exemplu anul 1861, anul alegerilor pentru dieta dela Viena. Cu acel prilej Alecu Hurmuzachi îi scria unui prieten al său:

"Pentru numele Domnului, pentru nefericita soartă a acestei biete ţeri, nu staţi de acum cu mânile în sân, ci eşiţi în larg, mişcaţi-vă, lucraţi, căutaţi să nu aleagă poporul duşmani sau neînţelepţi sau păpuşe, ci să aleagă pe cei mai vrednici din voi, să aleagă pe ori cine va fi cinstit şi cu cap şi hotărît de a nu gândi la alta ceva decât la binele nostru obştesc... Faceţi ce puteţi, adunaţi-vă, trimiteţi oameni, scrieţi ori unde aveţi cunoscuţi şi popor bun şi oameni de treabă; nu te mărgini, iubite prietene, numai la ţinutul dumitale, ci caută şi cearcă a lucra în toate şi prin toate. Dumnedzeu se va mânia şi ne va blăstăma şi va trimite fulgerele asupra noastră şi asupra voastră, de nu veţi isbuti a trimite pe cei mai buni şi cei mai voinici deputaţi în dietă... Aşi ave a'ţi spune multe, şi nu am nici ochi, nici sănătate, nici linişce, nici timp".

Ca autor al unei broşuri de 11 pagini intitulate *"Cuvânt de deschidere rostit în întâia adunare generală din 19 Aprilie (1 Maiu) 1862 a Reuniunii române din Cernăuţi"* şi ca redactor *"îndezirabil"* al săptămânalului *"Bucovina"*, Alecu Hurmuzachi a fost condamnat la *"cinci zile de arest militar"*. Pedeapsă ce *"l-a mângâiat"* prin faptul că, astfel Viena *"a fost silită să (re)cunoască puterea acelei vestite gazete"*.

În anul 1871, *"de atâta muncă şi încordare, Alecu cade tare bolnav şi pleacă la Neapole ca să-şi caute de sănătate"*. Se dusese însă prea târziu. La doar câteva săptămâni de aflare în Italia moare departe de tot ce fusese şi clădise *"în draga lui Bucovină"*. A fost adus la moşia Dulceşti din judeţul Roman şi înmormântat *"fără de prihană"* alături de fratele lui cel mare Constantin.

Inainte de moarte, Alecu Hurmuzachi a făcut *"din averea sa personală un dar de o mie de galbeni"* Societăţii pentru cultură şi literatură din Cernăuţi al cărei preşedinte fusese întreaga-i viaţă.

La trecerea în eternitate a acestui de-al patrulea fiu al lui Doxachi Hurmuzachi, Constantin Morariu, administratorul parohial la Biserica Sfânta Paraschiva din Cernăuţi, scria în ceea ce avea să devină *"Părţi din Istoria Românilor Bucovineni"*:

"Boerul Doxachi şi soţia sa şi-au crescut copiii de mici, învăţându-i să aibă frică de Dumnezeu şi să-şi iubească naţia. Eudoxiu, George şi Alecu sunt până acuma cele mai frumoase podoabe ale neamului nostru românesc din Bucovina. Mai cu seamă lor avem să le mulţămim că la anul 1848 ţeara noastră a fost scoasă din gura balaurului Galiţiei... Să ne luăm aşa-dară pildă dela boerul Doxachi şi soţia sa Elena !"...

Mă numesc ROTARU GHEORGHE, domiciliat în Timişoara, un pătimit al soartei vitrege ce s'a abătut asupra României în 1940 şi 1944. Am venit pe lume acum 77 de ani în Târnauca Herţei Dorohoiului, astăzi dincolo de hotarul samavolniciei. Nostalgia locurilor natale m'a făcut să aştern aceste versuri cu rugămintea de a fi publicate în "Cuvântul Românesc".

DORUL

Păsările cântă'n cor
De Târnauca-mi este dor,
Dor de satul meu iubit
Unde am copilărit.

Dor de glia mea străbună
Unde doarme a mea mumă,
Doarme somnul veşniciei
Şi nu vrea'napoi să vie.

Păsările cântă'n cor
De Târnauca-mi este dor,
De Târnauca mea iubită
Şi de mine părăsită.

Fraţi români de peste Prut,
Os din osul ţării rupt,
Hai veniţi la-aceeaşi masă
Ca s'avem aceeaşi casă!

Mama noastră-i România
Pân'la Nistru ne e glia,
Glia noastră cea străbună,
Să fim iarăşi împreună.

Gh. ROTARU
Timişoara, 21 Mai 1982

ÎN LOCUL UNUI PARTENERIAT CINSTIT CU ROMÂNIA, UCRAINA APLICĂ PRINCIPIILE SOVIETICE ALE DEZNAŢIONALIZĂRII

Aurel BĂDĂIAN

Românii din Ucraina se simt abandonaţi. *• În regiunea Odessa existau 62 de şcoli româneşti la sfârşitul războiului, iar acum sunt doar 13. • În Maramureşul istoric, populaţia românească a scăzut dela 300.000 la 45.000. 1999 este anul unui recensământ periculos pentru viitorul comunităţilor româneşti. • Comunicaţiile sunt la pământ.*

Românii din teritoriile ocupate de Sovietici după al Doilea Război Mondial se confruntă cu un proces de deznaţionalizare treptată, care, chiar dacă s'a atenuat în statul numit Republica Moldova, este din ce în ce mai evident în zonele deţinute de Ucraina. Cu tot tratatul de bază româno-ucrainean semnat de Emil Constantinescu în speranţa intrării României în NATO, autorităţile locale din Ucraina găsesc tot felul de tertipuri pentru a îngrădi treptat accesul etnicilor români la propria limbă, cultură şi chiar religie, sub oblăduirea atentă a autorităţilor dela Kiev. În locul unui parteneriat onest între cele două state scăpate de sub tutela Moscovei, Ucraina preferă să dezvolte o campanie de ucrainizare a celorlalte naţionalităţi, aşa cum au făcut-o Ruşii şi Sovieticii la vremea lor.

Iar spre disperarea bucovinenilor şi basarabenilor, autorităţile române se organizează prea greoi şi sunt luate deseori prin surprindere de şiretlicurile Ucrainenilor. Cel mai recent exemplu este anularea de către Kiev a vizitei unei delegaţii a Parlamentului român cu doar trei zile înaintea plecării spre Sudul Basarabiei. De cealaltă parte, delegaţii asociaţiilor româneşti care caută înfrigurate sprijin la Bucureşti, sunt ţinute la uşă din ce în ce mai mult şi sunt primite de demnitari din ce în ce mai puţin importanţi.

Cea mai mare manipulare practicată de vecinii noştri, invenţia aşa-numitei naţiuni moldovene, este susţinută de nostalgicii fostei URSS mai ales în Transnistria şi în teritoriile ajunse la Ucraina: Nordul Bucovinei, Ţinutul Herţei şi Sudul Basarabiei. Singurul loc unde aceastã invenţie nu are succes este Mramureşul istoric, regiunea ucraineană numită Transcarpatia, unde, deşi nu a fost niciodată teritoriu românesc, există o conştiinţă naţională română unanimă şi fără echivoc. Dar efectele deznaţionalizării, dublată de depopulare, se resimt dramatic şi aici: din 300.000 de Români, câţi trăiau înaintea ultimului război mondial pe Tisa, acum au rămas doar 45.000, după datele asociaţiilor româneşti.

Transformarea cea mai tragică a avut loc în Sudul Basarabiei, inclusiv Odessa, unde ultimul recensământ sovietic, din anul 1989, contabiliza 145.000 de Români. Autorităţile ucrainene oferă acum date care atestă prezenţa a 142.000 de moldoveni şi a 700 de Români.

Iar asociaţiile româneşti din zonă avertizează că recensământul pregătit pentru acest an se va desfăşura după regula transformării Românilor în *"moldoveni"*, iar a acestora în *"Ucraineni"* ori chiar în *"Ruşi"*. Frica lor cea mare este mai ales pentru zonele rurale, unde operatorii de recensământ pot aplica aceste modificări mult mai uşor ca în oraşe.

Manualele româneşti şi chiar cele dela Chişinău sunt interzise.

În regiunea Odessa existau în 1944 un număr de 62 de şcoli româneşti. Acum sunt doar 13. Alte patru sunt mixte, iar în patru şcoli româneşti se predau şi ore în limba română. La Institutul Pedagogic din Ismail au fost înfiinţate în 1995 două grupe cu predare în limba română, dar recent una dintre grupe s'a desfiinţat. Şi şcoala românească din localitatea Cervonii s'a desfiinţat, iar autorităţile au avut grijă să fie acoperite din punct de vedere legal: şcoala s'a închis *"la cererea părinţilor"*. Nu contează că a fost vorba de o coadă de topor, prilejul a fost imediat fructificat.

Elevii din Ucraina se zbat într'o lipsă cruntă de manuale şi cărţi şcolare. Într'o ţară unde salariul mediu este de 30-40 de dolari americani, iar lefurile întârzie cu lunile, autorităţile pot invoca oricând că nu e vorba de politică antiromânească. Dar dacă până în 1995 basarabenii din Sud aveau voie să primească manualele trimise de Chişinău ori cele tipărite la Cernăuţi, acum le sunt permise doar cele elaborate la Odessa. Aici, la Odessa, este centrul Asociaţiei Moldovenilor din Ucraina, născută şi crescută cu sprijinul masiv al autorităţilor locale.

Nevasta preşedintelui Asociaţiei este chiar una din coordonatoarele învăţământului din regiune, cu specializarea limba română (sic!).

Manualele de istorie, geografie, sau pentru alte obiecte, editate în România, au fost interzise de Inspectoratele şcolare şi de Ministerul Învăţământului dela Kiev încă din 1994, iar dacă manualele de limba şi literatura română mai sunt acceptate la Cernăuţi sau în Maramureşul istoric, la Odessa sunt interzise cu desăvârşire.

Ucraina nu semnează tratatul de recunoaştere a diplomelor şi tratatul cultural.

Una din carenţele majore ale politicii externe cu Ucraina este lipsa tratatului cultural şi a celui de recunoaştere a diplomelor de studii. Chiar dacă autorităţile dela Bucureşti acordă burse de studii anual, absolvenţii se întorc într'un mediu ostil, în care doar bunăvoinţa unora le poate aduce un loc de muncă. Chiar şi selecţia lor pentru bursă se face de o comisie exclusiv ucraineană. Mai mult, nu se poate pleca la studii în România pe cont propriu.

În ultimul timp, tot mai multe semnale arată că la Kiev se pregăteşte un proiect de lege care să deroge politica învăţământului către regiuni, ceea ce ar complica şi mai mult lucrurile, pentrucă autorităţile centrale s'ar putea disculpa şi mai uşor faţă de abuzurile locale. Confruntaţi cu sistemul sovietic de învăţământ pe care îl folosesc în continuare Ucrainenii - în loc de şcoală şi liceu, ei fac doar 11 clase de şcoală generală - Românii din Sudul Basarabiei şi cei din Transcarpatia cer să aibă licee în limba lor, unul la Reni sau la Ismail, şi unul la Slatina, pe Tisa. Speranţa lor este că aceste licee vor fi sprijinite de statul român, iar până când vor creşte bursierii de acum, vor preda aici profesori detaşaţi dela Galaţi, Tulcea sau Baia Mare, care să treacă graniţa să predea, după un model interbelic.

Prin desfiinţarea unor relee, practic TVR a interzis accesul la emisiunile sale.

Ei ar fi ajutaţi dacă s'ar semna un acord cultural cu Ucraina, dacă ar permite desfăşurarea de turnee ale trupelor de teatru, dansatori sau cântăreţi, şi poate şi problema ziarelor ar fi uşurată. Trimise cu poşta, publicaţiile româneşti ajung după o lună, dar de cele mai multe ori nu ajung deloc. Dacă în loc să fie date la topit, returnate dela Tulcea, Galaţi, Suceava, Botoşani, Baia Mare sau Sighet, oraşe aflate la doar câţiva kilometri de comunităţi româneşti importante, ar fi trimise peste graniţă, saptămânal, o legătură importantă cu patriamamă ar fi restabilită. Transportul ar putea fi făcut cu trenul, în Sud-Est, dacă autorităţile ar înfiinţa o cursă Galaţi-Reni, ceea ce ar uşura viaţa tuturor celor siliţi să treacă acum prin trei vămi într'un kilometru (ucraineană, moldoveană şi română). Sau, în Nord, cu maşina, dacă s'ar construi podul peste Tisa între Sighet şi Biserica Albă şi s'ar mai deschide alte două puncte de frontieră în afara celui feroviar existent în prezent.

Iar informaţiile ar circula şi mai uşor dacă MobilRom sau Mobifon ar mări puterea antenelor din oraşele de lângă graniţă, iar televiziunea română ar reinstala releele pe care le-a desfiinţat, în Maramureş şi în Deltă, lăsându-i pe aceşti oameni doar cu televiziunea ucraineană şi cea rusă.

ROMÂNII DIN ŢINUTUL HERŢA ŞI NORDUL BUCOVINEI TRĂIESC CU NĂDEJDEA ÎN CREDINŢA LOR STRĂMOŞEASCĂ

Prof.Dr.doc. Ion GHERMAN

Ţinutul Herţa, la care ne referim în primul rând, situat dincoace de Prut, în Nord-Estul Moldovei din România Veche, n'a cunoscut nici stăpânirea rusotaristă, de care a avut pe nedrept parte Basarabia între 1812-1918 şi nici pe cea austro-habsburgică, de care, pe tot atât de nedrept, a avut parte Bucovina, între 1775-1918.

In cazul Ţinutului Herţa, este în realitate vorba de un teritoriu de aproximativ 350-400 km2, care a aparţinut întotdeauna de România Veche (Vechiul Regat) şi care numai datorită unei nedreptăţi şi nefericite istorii a ajuns să facă astăzi parte din Ucraina, ca raion (raionul Herţa) al regiunii Cernăuţi.

De forma unui triunghi, prin baza lui la Nord-Est atinge cursul Prutului, iar prin vârf, la Sud-Est se apropie de râul Siret.

Solul de cernoziom al acestui teritoriu, de o bună fertilitate naturală, l-au făcut să beneficieze, pe lângă un bogat fond forestier (aici se întind faimoşii codri ai Herţei) şi de pe urma unui valoros fond agricol. Aşa se explică, că locuitorii celor 26 localităţi rurale din acest ţinut al Herţei, toţi Români, şi în majoritate lucrători agricoli, şi-au muncit cu pricepere şi cu multă tragere de inimă pământul, mai ales că este vorba de un pământ, pe care, ca urmaşi ai răzeşilor lui Ştefan cel Mare şi Petru Rareş, ei l-au moştenit din neam în neam sau pe care mai încoace, l-au dobândit prin împroprietărirea de după Primul Război Mondial.

Singura aşezare urbană din acest teritoriu este oraşul Herţa, care datorită poziţiei sale la jumătatea drumului ce făcea legătura între Cernăuţi şi Dorohoi, devenise în perioada interbelică un centru comercial înfloritor. Aşa se explică faptul că înainte de 1940, data primei anexări, Herţa ajunsese să numere peste 17.000 locuitori.

Dacă în toate cele 26 localităţi sătesti, proporţia Românilor a fost şi este şi astăzi de aproape 100%, în Herţa, înainte de 1940, pe lângă foarte puţini cetăţeni de diferite naţionalităţi - care, împreună, nu treceau de proporţia de 4-5%, trăiau alături de Români şi o proporţie de peste 40-45% Evrei. Aceştia, datorită spiritului lor comercial practic, şi-au adus o importantă contribuţie la dezvoltarea ce o luase oraşul.

În prezent, însă, Herţa, după istoria tragică pe care a trăit-o în ultimile decenii sub ocupaţia sovietică şi mai încoace sub Ucraineni, nu mai numără decât ceva mai mult de 2.000 de locuitori şi este, după cum o vede un ziarist, o *"paragină"* (V. Beldeanu), înfundată în *"sărăcie şi uitare"* sau aşa după cum îl vede un deputat din Consiliul regional *"unicul oraş din Ucraina, care nu are apeduct, reţea de canalizare sau gazo-duct"*.

De altfel, impresia generală este că oraşul Herţa, în care după plecarea Evreilor, proporţia Românilor a devenit şi mai ridicată, ***este în mod artificial întreţinut într'o stare de degradare şi de subdezvoltare***, în care se găseşte de aproape şase decenii. Martori ai unei asemenea situaţii, am ajuns la trista presupunere că ***pe lângă un genocid cultural, populaţia românească a oraşului Herţa, este expusă acum, în pragul mileniului trei, chiar unui genocid etnic.***

Eforturile Ucrainenilor, tot mai asidue, după încheierea tratatului, suntem siguri vă vor fi însă zădărnicite, atâta vreme cât aici a existat *"o continuitate de locuire"* (Prof. Dr. C. Şerban, 1997), care a început în mileniul al V-lea în. Chr. şi atâta vreme cât în această zonă din care face parte şi Ţinutul Herţa ***"suntem în faţa celor mai vechi urme de viaţă omenească din ţara noastră"*** aşa cum susţine şi Victor Tufescu (1977), şi aşa cum o dovedeşte şi faptul că destul de aproape, ***este reprezentat aici chiar neoliticul, prin ceramica dela Cucuteni (Botoşani).***

Dovada existenţei la adăpostul Codrilor Herţei a unei populaţii româneşti stabile, o putem vedea în limba curat românească (subdialectul moldovean este vorbit de toţi moldovenii, bucovinenii şi basarabenii) pe care o vorbesc cu toţii aici şi o putem vedea cu deosebire în marii şi numeroşii oameni de cultură pe care i-a dat acest mic colţ de ţară românească, din care citâm doar pe Gh. Asachi, George Sion şi Vasile Bogrea.

O dovadă asemănătoare o putem vedea şi în numeroasele cetăţi de apărare (Cetatea dela Frunza, Cetatea dela Horbova, etc.), care străbat ca *"o salbă"* întreg Ţinutul Herţa.

Date ca acestea au permis unui istoric ca C.C. Giurescu (1971), să susţină că în această zonă a Nordului Moldovei *"a existat o străveche populaţie formată din Români, încă înaintea înfiinţării statului român"*, iar pe un alt istoric, Ioan Murariu (1990) să susţină şi el că *"după retragerea Romanilor procesul de etnogeneză a continuat şi pe teritoriul Ţinutului Herţa"*.

Acelaşi istoric, într'o lucrare mai recentă (1997) afirmă categoric că *"după 1359, Ţinutul Herţa a făcut parte, neîntrerupt, din Ţara Moldovei până în anul 1859"* şi apoi *"după Unirea Principatelor şi după marea Unire din România până în anul 1940"*.

Localităţile acestui ţinut sunt, totuşi, atestate destul de târziu. Astfel, dacă Molniţa situată la 3 km. de Herţa este atestată prima dată de cancelariile domneşti ale lui Alexandru cel Bun la 29 Iunie 1400, Herţa este atestată pentru prima dată numai la 20 Decembrie 1437, adică cu aproape 600 de ani în urmă.

Pentru locul firesc al Ţinutului Herţa între graniţele genetice ale ţării noastre pledează şi faptul că locuitorii acestor meleaguri au luat parte activă la toate evenimentele mai deosebite din istoria poporului român, participând la Unirea Principatelor din 1859, la Războiul de Independenţă din 1877, la Războiul de Reîntregire al Ţării 1916-1918, ca şi la cel de recuperare a teritoriilor româneşti ce ne-au fost răpite în anul 1940.

Toate acestea sunt argumente la fel de puternice, atât împotriva cotropirii şi anexării lor de către Sovietici în 1940 (şi apoi în 1944), cât şi împotriva înstrăinării acestor vechi teritorii româneşti, prin nedreptul şi ruşinosul tratat încheiat de România cu Ucraina în 1997.

Părăsiţi şi lăsaţi în afara graniţelor de drept ale patriei noastre, fraţii noştri herţeni şi bucovineni, sunt departe de a se lăsa descurajaţi. Ca păstrători ai dârzeniei strămoşilor lor Daci şi Romani, herţenii ca şi bucovinenii, luptă din răsputeri ***pentru a-şi conserva neatinse identitatea de neam, de limbă, de credinţă şi de tradiţie.***

Acum, când din nefericire, învăţământul în limba maternă şi şcoala, le sunt zdruncinate din temelii, *"profund religioşi"* aşa cum îi găseşte şi Dimitrie Cantemir, ei apelează în prezent tot mai mult la credinţa lor strămoşească şi la biserică, acest al doilea bastion al românismului.

Aşa se explică numărul mare de credincioşi care umplu bisericile din zonă în zilele de Duminică şi sărbători şi aşa se explică numărul mare de troiţe, cruci-monumente, capele şi noi biserici pe care şi le înalţă în satele lor, în totalitate româneşti.

O mărturie a credinţei şi nădejdei lor în Dumnezeu o reprezintă şi frumoasa mânăstire, pe care herţenii au ridicat-o la câţiva kilometri de Herţa şi care a devenit repede un lăcaş de rugăciune şi închinăciune căutat şi frecventat de toţi etnicii români din regiune.

Arhitectura deosebită, pictura reuşită şi zestrea bogată de care se bucură, ne fac să credem că toate acestea îi asigură deja un loc de frunte printre istoricele mânăstiri ale Bucovinei.

Pentru orice schimbare de adresă, anunţaţi redacţia ziarului "Cuvântul Românesc" cu cel putin 4 săptămâni înainte.

FARA ARMÂNEASCĂ

"ROMÂNII DELA SUD DE DUNĂRE"

Documente, Bucureşti 1997

——Stelian BREZEANU - Gheorghe ZBUCHEA——

Urmare din numărul trecut

Aşezările vlahe apar în surse, cel mai frecvent, cu numele de cătune, dar şi cu cel de sate şi comune (*opcine*). Ele aveau statutul de sate libere (*gr. Kephalochoria*) sau dependente. Organizate pe *"fraţii"* (*srb. bratsvo)* şi pe *"triburi"* (*sl. plemena*), satele vlahe aveau în frunte căpetenii ce apar sub diferite denumiri (*cătunar, sud, cnez, celnik, comes, primikjur*) şi care aveau atribuţii juridice şi erau însărcinaţi cu strângerea dărilor faţă de stat şi mânăstiri. Răsfirate pe întreaga întindere a peninsulei, comunităţile vlahe apar ca pânze de populaţie în mijlocul lumii greceşti şi sud-slave. Sursele medievale menţionează peste zece *"Vlahii"* în spaţiul balcanic, care erau *"confederaţii de obşti ţărăneşti"* (*communitas Valachorum*), dotate cu largi autonomii juridice şi fiscale, cel puţin în spaţiul bizantin, a căror atingere provoacă reacţii violente din partea Vlahilor, cum a fost cea din Thessalia din 1066 ori cea din Haemus, din 1185, care a stat la originea ţaratului Aşăneştilor. O asemenea *"Vlahie"* din Imperiul Bizantin îi aparţinea lui Benjamin de Tudela în veacul al XII-lea deplin autonomă, deoarece pe Vlahii locali *"nici un principe nu-i stăpâneşte"*.

Secolele XI-XIV constituie perioada de afirmare pe scena politică balcanică unor *"Vlahii"* în spaţiul bizantin. Una dintre acestea este *"Marea Vlahie"* (*Megali Vlachia)* din Nordul Greciei, condusă de *"arhonţi"* proprii în secolele XIII-XIV. Învingători asupra mercenarilor catalani în veacul al XIV-lea, Megalo-Vlahii au stârnit admiraţia Latinilor, care-i priveau ca *"urmaşi ai oştenilor lui Achile"*. O carieră şi mai strălucită, chiar dacă mai scurtă, au avut-o Românii din Haemus care, sub conducerea fraţilor Petru Asan şi Ioniţă şi în alianţă cu Bulgarii, au pus bazele ţaratului din Târnovo. Imperiul româno-bulgar al Aşăneştilor a jucat un rol de prim rang pe scena politică sud-est europeană la cumpăna secolelor XII-XIII, de unde atenţia particulară acordată de sursele greceşti şi latine Românilor din regiune. Dar organizarea politică a Vlahilor balcanici, ce nu a depăşit de regulă nivelul unor comunităţi de obşti libere, s'a dovedit foarte fragilă, fapt ce decurge din studiul dezvoltării Vlahilor. *"Ţările româneşti"* sud-dunărene au fost treptat absorbite de cadrele politico-statale superioare ale Bizantinilor şi Sud-Slavilor şi, în cele din urmă, aveau să primească o lovitură de moarte din partea cuceritorilor otomani. Pretudindeni, chiar şi în cazul celor două mari reuşite amintite, au acţionat factorii care aveau să covârşească populaţia vlahă, ce a sfârşit în cele din urmă prin a fi asimilată: superioritatea numerică a Slavilor şi Grecilor, trăinicia cadrelor social-politice în care aceştia îşi duceau existenţa, folosirea de către Vlahi a limbii greceşti şi a celei slave în biserică şi în cultură, caracterul disparat al aşezărilor vlahe în peninsulă.

5. Formează Valhii sud-dunăreni o *"naţiune"* medievală? Conceptul medieval de *natio* apare definit prima oară la Isidor de Sevilla, în zorii evului mediu. Potrivit enciclopedistului iberic, de formaţie romană, *"naţiunea"* este o colectivitate umană ce se defineşte prin aceeaşi *"origine"*, prin *"limbă şi trăsături morale"* comune (*lingua et moribus).* Sursele latine medievale menţionează zeci de *"naţiuni"* în Occident, urmând criteriile lui Isidor. În literatura politică bizantină conceptul occidental are drept echivalent termenii *genos* şi *ethnos*, prin care sunt definite toate etniile din afara imperiului, iar prin cel dintâi chiar şi populaţia Noii Rome.

În lumina acestor lămuriri, Vlahii sud-dunăreni se constituie în evul mediu într'o naţiune, asemenea zecilor de comunităţi similare din Europa vremii. Prin chiar numele de Romani, aproape universal în spaţiul latinităţii orientale, prin care descendenţii acesteia se autodefinesc, Vlahii balcanici fac dovada unei conştiinţe asupra originii lor comune. *"Rumeri"* la Vlahii vestici, *"Rumuni"* sau *"Armâni"* la ramura sudică şi probabil *"Rumâni"* la ramura dispărută din Haemus, nume prezent şi la Românii nord-dunăreni, numele lor este acelaşi cu cel al cetăţenilor vechii Rome din care coborau, transformat însă prin intrarea acestora din urmă în Barbaricum, dintr'o categorie politico-juridică într'una gentilică. Numele de *"Roman"* defineşte de acum înainte, în Europa sud-estică, dar şi în Occident, originea sau neamul, pierzându-şi vechea accepţiune politico-juridică. Cum vecinii lor îi numesc aproape pretutindeni Vlahi, faptul că ei se autodefinesc *"Romani"* apare foarte rar în sursele medievale. În schimb, conştiinţa originii lor romane este consemnată în termeni fără echivoc în numeroase surse medievale dela autorii bizantini (Constantin Porphyrogenetos, Ioan Kinnamos ori Demetrios Apokaukos, mitropolit de Naupaktos), la cei dalmatini (Prezbiterul de Diocleea) şi dela cronicarii maghiari (Anonymus şi Simon de Kéza) la autori occidentali (Anonimul dominican). Mulţi dintre aceşti autori medievali ne lasă chiar să înţelegem că sursa informaţiei lor erau Vlahii înşişi. Această idee este întărită de unicul izvor ieşit din lumea vlahă balcanică medievală. Este vorba de corespondenţa ţarului Ioniţă cu papa Innocenţiu III, care are printre temele sale centrale originea romană a suveranului din Târnovo şi a poporului său vlah.

Şi faptul că Vlahii sud-dunăreni vorbesc o limbă distinctă în raport cu vecinii lor apare - e drept, mai rar - în sursele medievale. Printrea acestea figurează, între cele bizantine, Nichita Choniates, cu referire la Assan, unul dintre fondatorii ţaratului din Târnovo, şi mai ales Laonic Chalcocondyl, care defineşte caracterul identic al limbii Românilor nord-dunăreni şi balcanici, înrudită cu cea a Italienilior. Ca şi istoricul atenian, Domenico Negri şi alţi autori din afara spaţiului bizantin au lăsat mărturii explicite asupra caracterului roman al limbii Vlahilor din Serbia şi Croaţia.

Tabloul trăsăturilor fizice şi morale ale Vlahilor din Balcani diferă în funcţie de observator. Autorii latini, mai cu seamă italieni şi dalmatini, au lăsat în ansamblu un tablou pozitiv al trăsăturilor Vlahilor, subliniind, cu deosebire, calităţile lor războinice şi înfăţişarea fizică plăcută, puse în legătură la unii dintre ei cu originea romană a acestora. Dimpotrivă, în viziunea vecinilor lor balcanici, acest tablou este precumpănitor negativ. Faptul nu trebue să surprindă: pentru Bizantini şi Sud-Slavi, dotaţi cu state şi culturi proprii, Valhul este *"celălalt"*, un străin care refuză integrarea prin afirmarea propriei identităţi şi adesea - ceea ce este mult mai grav - prin încercarea de a-şi crea un stat propriu în spaţiul revendicat de ei. Nu este o întâmplare că cele două surse bizantine care ne-au lăsat forma clasică a imaginii *"bărbatului"* vlah (Kekaumenos şi Nichita Choniates) sunt principalele mărturii asupra celor două mari răscoale ale Românilor sud-dunăreni - una în Thessalia, cealaltă în Haemus - împotriva ordinii legitime a Constantinopolului. Pe de altă parte, trăsăturile negative ale Vlahului din anumite surse, mai ales dalmatine, se explică şi prin diferenţele existente între modul de viaţă precumpănitor pastoral al Vlahilor şi cel al vecinilor lor, la care domină agricultura şi, la unii dintre ei, chiar viaţa urbană. Or, opoziţia păstor-agricultor şi păstor-orăşean nu este un fapt singular la nivelul Europei sud-estice. Fernand Braudel a semnalat-o, cu toate implicaţiile ei, la nivelul întregului spaţiu mediteranean şi ea nu lipseşte nici din istoria premodernă a altor continente.

DELA "NAŢIUNEA" MEDIEVALĂ SPRE NAŢIUNEA MODERNĂ

(sec.XVI-începutul sec. XVIII)

1. Cucerirea otomană a peninsulei în secolele XIV - XV este privită de mulţi istorici ca un moment de răscruce în evoluţia romanităţii balcanice, prin marile mişcări de populaţie care au subminat structurile tradiţionale ale societăţii Vlahilor şi au accelerat procesul asimilării lor de către vecini. Realitatea pare a fi însă mult mai puţin dramatică şi, în orice caz, mult mai nuanţată dela o regiune la alta.

Otomanii reuşesc să cucerească jumătatea de Sud a peninsulei încă din a doua parte a secolului al XIV-lea, fără a întâmpina o rezistenţă serioasă din partea factorilor politici locali. În veacul următor intră sub stăpânirea Porţii şi regiunile vestice ale peninsulei, cu excepţia părţii nordice rămasă sub controlul regatului maghiar şi, după prăbuşirea acestuia la 1526, sub cea a Habsburgilor. Turcii instalează în regiunile cucerite o administraţie proprie, dar păstrează privilegiile Bisericii Ortodoxe şi autonomia unor oraşe şi colectivităţi umane.

În teritoriile cucerite de Poartă au intrat şi regiuni populate dela începuturile evului mediu de comunităţi vlahe. Atitudinea Vlahilor faţă de cuceritori a fost diferită dela o regiune la alta. În Thessalia şi, parţial, în Macedonia, luate în stăpânire de Otomani în primele decenii ale expansiunii lor, cuceritorii au garantat şi chiar a extins autonomiile vlahe încă dela început. De acceea, cei mai mulţi dintre aceştia au rămas pe loc, chiar dacă o parte a lor s'a deplasat spre Sudul Greciei, urmând curente mai vechi, iar alţii s'au refugiat spre Nord şi Nord-Est, cum par să ateste unele toponime de origine aromână. Mai puţin cunoscută este situaţia Românilor din Bulgaria. Toponimia vlahă din regiune, mult mai redusă ca amploare în raport cu cea a ramurilor sudice şi vestice, ne face să credem că Otomanii au provocat o deplasare masivă a Vlahilor spre Vestul peninsulei sau chiar la Nord de Dunăre; în urma lor Slavii au eliminat o mare parte a vechii toponimii latine din regiunile de unde pornise cu două secole în urmă mişcarea de eliberare a Aşăneştilor. Dar şi în acest caz proporţiile acestor dislocări nu trebue dramatizate, deoarece, după secole de obscuritate, populaţia românească din Haemus revine în atenţia surselor în veacul al XIX-lea. Proporţiile mişcărilor de populaţie provocate de cuceritorii otomani nu au fost mai importante în Serbia. Vlahii din regiunea Kossovo şi de pe valea Vardarului s'au refugiat spre Nord şi Nord-Vest încă dela sfârşitul secolului al XIV-lea, dar la mişcare participă şi Sârbii. Deplasarea maselor de Vlahi din Bulgaria şi Serbia poate explica densitatea deosebită a acestora în Bosnia şi Croaţia pe care o semnalează documentele din secolele XVI - XVII.

Care au fost consecinţele acestor deplasări de populaţie provocate de Otomani în secolele XIV - XV? Cercetătorii moderni au pus în seama lor încheierea procesului asimilării în masa populaţiei slave, mai ales în regiunile vestice ale peninsulei. Am atins, cu aceasta, una dintre problemele cele mai importante ale istoriei Aromânilor sud-dunăreni la sfârşitul evului mediu. Savanţii sârbo-croaţi, cărora li s'au alăturat şi unii istorici români, consideră că procesul absorbirii Vlahilor de către Sârbo-Croaţi este foarte avansat încă din secolele XIII - XV, pentru a intra în fază finală în veacul al XVI-lea, sub impactul expansiunii turceşti. Ei pornesc dela studiul antroponimiei Vlahilor din regiunile vestice, unde constată o slavizare rapidă a onomasticii vlahe în lumina diplomelor sârbo-croate din secolele XIII - XV. Să observăm însă că procesul slavizării onomasticii Vlahilor este foarte avansat la nivelul vârfurilor societăţii vlahe, care apar cel mai fecvent în surse, în vreme ce antroponimia românească dovedeşte o mai mare rezistenţă în straturile mai adânci ale populaţiei romanice, despre care ştirile noastre sunt puţine. Dar, faptul capital, argumentul antroponimic are relevanţă minoră pentru studiul asimilării Vlahilor. În evoluţia antroponimiei din regatele barbare din Occident, Lucien Musset constată existenţa unui transfer de antroponimie dela cuceritorii germanici la populaţia romanică sub imboldul modei, al prestigiului social şi al loialismului faţă de regimul politic, fără ca acesta să însemneze asimilarea cuceritilor de către cuceritori. Dimpotrivă, în regatele occidentale, în pofida masivităţii antroponimiei germanice, cuceritorii au fost romanizaţi de cuceriţi, după cum, în vechea Dacie, Românii i-au absorbit pe Slavi nu înainte ca aceştia din urmă să lase puternica lor amprentă asupra onomatisticii medievale româneşti. Va urma

Mânăstirea Sfânta Vinere din Aminciu, după o gravură din 1614, în posesia unui Amincean din Viena. A fost pentru prima dată publicată de D.Platari şi suntem inclinaţi a crede că ne aflăm în faţa primei inscripţii aromâneşti cu caractere latine

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

GEORGE ŞTEFAN DONEV

1909 - 1998

Wriettr, Editor, Inventor, Printer & Telegrapher

Most of you knew my father, George Donev, as an editor and writer. Aside form his newspaper work in Romania, he edited and wrote for *America*, from 1945 to 1950, as well as other publications. At the time of his death he was writing for *Cuvantul Romanesc*, published in Hamilotn, Ont., Canada.

I knew him as a writer, too. More important, I also know him as a son. He was the man who helped me shape my own career as a writer, continuing a family tradition that started long before him, and might even continue long after me.

So as a fellow journalist and writer I also know and appreciate some of the forces that both shaped and defined his own writing career. I know the attitudes and mind set that a writer needs in order to survive. They do not make writers popular, but writing is not about popularity. It is abaut truth. My father taught me:

Always question authority.

Doble-check every answer.

Look for the real reasons.

Truly honest and spritual people do not, as a rule, feel required to tell you how honest and spiritual they are.

Never take people as seriously as they insist being taken - especially yourself.

My father was also shaped by technology. He lived and worked as a writer during the period of the greatest technological change in world history. He saw the filed of mass communications evolve from copper wires to satellite feeds, from dots and dashes to bits and bytes.

My father's first job, as a teenager in Romania, was as a telegraph operator. Back then, in the early years of the 20th century, the Information Super Highway was a carryover from the 19th century. It was a thin copper wire that carried information as a stream of letters, each one individually tapped out by an operator - a telegrapher- as a series of dots and dashes in Morse code.

He came to America in 1941. The official reason was to buy movies - words and pictures trapped on film - that would be dubbed into Romanian and shipped back home.

The real reason was much simpler. As a journalist and writer he realized what was really going on. He understood what all the politicians words really meant. Words were his business. He knew war was coming. He wanted out.

In 1942 he met and married my mother, Helen Hulea Donev, of Youngstown, Ohio.

While he enjoyed editing *America*, after a few years he realized that with a family to support - my mother and me - he had to find a better paying career. Thanks to my uncle, Jack Gaspar, my mother's brother-in-law, he became a printer. He stayed with the business, finally retiring from the *Detroit Free Press*. He saw the trade evolve from linotype machines, handset headlines an hot lead to the computerized typesetting we use today.

During these years he continued to write for the Romanian press, moving from a manual typewriter to an electric and, finally, to a computer. Along the way he regularly beat almost everyone he played at chess. He was also granted two different patens, one for a new type of parking meter and the second for an educational game.

After he bought his first computer, when he was 80, it was only a matter of time before he bought his second. That's when he found his way on to the Internet, the 20th century's Information Super Highway in which words and pictures are moved not in the dots and dashes of Morse code, but in the bits and bytes of computer code.

It took a lot of *"team teaching"* by my wife Mary, our children Jason, Luke and Amanda, and me, but he did manage to figure it out, and started regularly communicating with all of us by e-mail and *"surfing"* the net.

My father saw the world change from Morse code to computer code, from hot type to computerized typesetting. He saw the end of 18th century communications technology and was eagerly waiting to see how it would evolve into the 21st.

He just missed it.

He is survived by his wife, Jean, my family and me, and his many friends.

We all miss him. We all love him.

He was 89.

Ştef DONEV

Am primit spre publicare

CONSULATUL GENERAL AL ROMÂNIEI

-COMUNICAT DE PRESĂ-

1. În legătură cu cererile de eliberare a paşaportului pentru cetăţenii români care îşi stabilesc domiciliul în străinătate, autorităţile consulare române din Canada precizează următoarele:

În conformitate cu prevederile art.25 din Ordonanţa Guvernului României nr.65/28.08.1997, *"Cetăţenii români cu domiciliul în străinătate, ori cei aflaţi temporar, cărora autorităţile statului respectiv le-au aprobat stabilirea, pot depune cereri pentru eliberarea paşapoartelor simple, în care se menţionează ţara de domiciliu, la misiunile diplomatice sau oficiile consulare ale României, iar când se află temporar în ţară, la serviciile teritoriale din subordinea Direcţiei de paşapoarte pe raza cărora au avut ultimul domiciliu"*. Termenul de eliberare a paşaportului este de cel mult 90 de zile.

Cererile vor fi însoţite de 4 fotografii color, tip paşaport (3,5 - 4,5 cm), copii xerox după paşapoartele expirate şi actele de stare civilă şi după *"Landed Immigrant"*, paşaport canadian sau dovada de cetăţenie canadiană.

Cetăţenii români pot anexa, în lipsa documentelor canadiene susmenţionate şi dovezi care atestă că autorităţile statului de reşedinţă au acordat drept de şedere solicitanţilor pe perioade mai mari de un an şi cu drept de prelungire. Pot fi prezentate xerocopii vizate de reprezentanţa diplomatică sau oficiile consulare române după cărţile de identitate pentru străini, legitimaţii provizorii sau alte documente emise de autorităţile statului de reşedinţă străinilor (Social Insurance, Federal Health-Certificate of Eligibility, vize de şedere acordate de autorităţile canadiene, documente emise de Biroul de cetăţenie şi emigrare care atestă depunerea dosarelor de acceptarea şederii în Canada.

2. Ambasada României din Ottawa şi Consulatele Generale din Toronto şi Montreal reamintesc cetăţenilor români că în conformitate cu prevederile acestei Ordonanţe paşapoartele consulare vor fi eliberate numai cetăţenilor români aflaţi temporar în străinătate, şi care, din diferite motive nu mai posedă documente valabile, în scopul continuării călătoriei pentru deplasarea în România.

3. Autorităţile consulare sugerează persoanelor al căror paşaport românesc expiră în curând să facă cerere din timp la unul din oficiile consulare amintite pentru eliberarea noilor paşapoarte.

4. În conformitate cu prevederile Legii notarilor publici şi a activităţii notariale nr.36/1995, misiunile diplomatice şi oficiile consulare desfăşoară activitatea notarială. Identitatea cetăţenilor români se dovedeşte numai prin paşaportul român valabil sau dovada de cetăţenie emise de autorităţile române.

MIHAI EMINESCU - ANIVERSARE

În seara zilei de 24 Ianuarie 1999 în sala de festivităţi a Bisericii *Naşterea Domnului* din Chicago, a avut loc sărbătorirea a 149 de ani dela naşterea lui Mihai Eminescu, cel mai mare poet al Neamului Românesc. Festivitatea a fost organizată de Cercul Cultural *Mihai Eminescu* din localitate.

Sala a fost arhiplină, dintre care mulţi tineri care şi-au adus aportul lor la reuşita aniversării comemorate. O mare bucurie a fost participarea Prof. Univ. Dr. Gheorghe Rădulescu, preşedintele şi întemeietorul Cercului Cultural (dânsul a fost operat şi mult timp bolnav).

Programul a început cu rugăciunea Tatăl Nostru rostit de întreaga asistenţă.

Cuvântul introductiv cu prezentarea vieţii poetului a fost făcută de directorul tehnic al cercului Ing. John Pop, care a anunţat şi programul.

După melodia *"Mai am un singur dor"*, cântată de părintele Simion Pavel a urmat conferinţa *"Eminescu în actualitate"* a secretarului Cercului, Jean Bukiu, care a prezentat lacunele politicianismului dâmboviţean atât în vremea vieţii poetului, cât mai ales în prezentul pe care îl vedem atât de bine zugrăvit de poet.

Doamna Cecilia Oancea a încântat asistenţa cu cântecul *"Pe lângă plopii fără soţ"*, acompaniată la chitară de Ştefan Cristoltean şi la baterie de Florin Mândruţ.

Conferinţa *"Poeţi şi critici"* a Doamnei prof. univ. dr. Stella Rădulescu a fost o prezentare la un înlat nivel: Eminescu în viziunea unor poeţi şi critici români şi străini (N. Balota, Ion Cara Ion, Roza del Conte şi Alain Guillermou). Cu această ocazie a fost citit şi poemul lui Marin Sorescu închinat lui Eminescu.

Doamna Mariana Nicolae a recitat cu mult suflet fragmente din poemele *"Şi dacă"* şi *"Împărat şi Proletar"*.

Conferinţa preşedintelui Cercului Dl. prof. univ. dr. Gheorghe Rădulescu *"Eminescu şi problema naţională"* a fost interesantă şi la obiect.

Doamna Elena Mihăilescu a emoţionat toată sala cântând romanţa *"Teiul lui Eminescu"*.

Conferinţa preşedintelui de onoare a Cercului, Dl. Eugen Bârsan *"Eminescu şi Dumbrăveni, Eminescu şi Cernăuţi, noi şi Eminescu"* a fost urmărită cu atenţie.

Recitarea fragmentului din Scrisoarea II-a de către Jean Bukiu a punctat demnitatea Domnitorului Mircea cel Bătrân, atât de necesară acum.

Serbarea s'a încheiat cu poezia *"Iisus"* scrisă de profesorul Gheorghe Rădulescu şi pusă pe note şi cântată de Doamna Cornelia Rusu.

Corespondent

CENTRUL CULTURAL
"NAE IONESCU"
CÂMPUL ROMÂNESC DIN HAMILTON
Aranjaţi să fiţi la
"CÂMPUL ROMÂNESC"
-HAMILTON, ONTARIO CANADA-
În săptămâna
TABEREI DE VARĂ
ASOCIAŢIA CULTURALĂ ROMÂNĂ
HAMILTON, ONTARIO, CANADA
Vă invită să petreceţi anul acesta vacanţa de vară la
CÂMPUL ROMÂNESC
18 IULIE - 25 IULIE, 1999
Aduceţi cu Dvs. corturi sau treilere pentru dormit
Pentru informaţii suplimentare, telefonaţi la:
(905) 389-0644; (905) 648-4821; (905) 387-0637

ANUNŢ

"ADU-ŢI AMINTE DE ZIUA DOMNULUI ŞI VINO S'O CINSTIM ÎMPREUNĂ"

Uşile Misiunii (Bisericii) Greco-Catolice sunt larg deschise tuturor creştinilor Greco-Catolici, şi tuturor Românilor din Chicago şi împrejurimi, care nu şi-au găsit încă un lăcaş de rugăciune.

Acestora le facem invitaţia de a veni Duminica, între orele 11.30 şi 13.00, la MISIUNEA GRECO-CATOLICĂ, SFINŢII APOSTOLI PETRU ŞI PAVEL, 3107 W. Fullerton Ave., Chicago. Prin rugăciune, vom căuta cale orânduită de Mătuitorul nostru Iisus Cristos, fiindcă cu toţii suntem botezaţi în numele Lui.

Vom auzi mesajul Evangheliei, în limba română, prin glasul părintelui Sergiu Cornea, mesaj prin care vom învăţa să ne iubim unul pe altul, fiindcă Iubirea este Virtutea Divină. Astfel, ne vom întări credinţa în Dumnezeu şi în dragostea Sa, dragoste pentru aproapele tău, respectul pentru părinţi şi persoanele în vârstă, milă pentru cei nevoiaşi, setea pentru adevăr şi dreptate.

Să nu uităm: *"Poporul român este mândru că s'a născut creştin şi că nu a putut fi descreştinat în cei 45 de ani de satanică stăpânire comunistă"*.

În numele Consiliului Parohial
Vicepreşedinte, Florian BUCHIU

ŞTIRI, ŞTIRI, ŞTIRI

UN AN CENUŞIU PENTRU ROMÂNIA

Acesta este titlul comentariului din revista *"The Economist"*. Nimic nu pare să meargă bine, până acum, pentru România: anul 1998 a fost caracterizat de tensiuni politice în sânul coaliţiei dela guvernare, iar ultimele săptămâni au fost deosebit de agitate, în condiţiile protestelor minerilor, se arată în comentariul sus menţionat.

Nu este deci, de mirare că reformele economice au stagnat, iar economia se apropie vertiginos de colaps. Produsul Intern Brut (PIB) a scăzut cu 6,6% în 1997 şi, potrivit previziunilor, va mai scădea cu încă 6% în 1998. Aproape 60% din creditele acordate de băncile româneşti în 1997 au fost neperformate, conform Băncii Europene pentru Reconstrucţie şi Dezvoltare (BERD). De două ori în 1998 guvernul a trebuit să reducă cheltuielile bugetare, din cauza nivelului scăzut al veniturilor. În acest an, România trebue să ramburseze 2,8 miliarde de dolari aferente datoriei externe. Oficial, rezervele valutare ale ţării sunt de 1,85 miliarde de dolari. Prin urmare, trebue să găsească 2,5 - 3 miliarde de dolari pentru a finanţa deficitul contului curent prevăzut pentru acest an.

Principala şansă pe care o are România de a evita incapacitatea de plată a datoriei externe este de a încheia un nou acord cu Fondul Monetar Internaţional (MI).

Dacă România va ajunge în incapacitatea de plată, moneda se va prăbuşi, importurile vor consemna o creştere spectaculoasă, creşterea economică se va reduce şi mai rapid, iar o populaţie deja sărăcită îşi va vedea nivelul de trai scăzând şi mai mult, conchide *"The Economist"*.

Minerii demonstrând la Petroşani

PD-UL SOLICITĂ O ANCHETĂ PARLAMENTARĂ

Deputatul PD, George Şerban solicită o anchetă parlamentară asupra modului în care instituţiile specializate ale statului şi-au îndeplinit atribuţiile în conflictul cu minerii. El a arătat în solicitarea sa că, pe întreaga perioadă a derulării evenimentelor, începând dela nivelul superior, până la nivelul comenzii operative a unităţilor de ordine publică a existat *"o succesiune de acţiuni confuze, incoerente, care au avut ca rezultat eşecul lamentabil al forţelor de ordine"*. În plus, George Şerban consideră că acţiunile nereuşite ale poliţiei şi unităţilor de jandarmi, în timpul cărora s'au luat ostatici, au fost capturate subunităţi întregi de jandarmi şi s'a sustras material defensiv de luptă, au avut ca rezultat umilirea instituţiilor menite să asigure ordinea publică şi siguranţa naţională. El apreciază că un astfel de comportament instalează suspiciunea asupra capacităţii acestor instituţii de a apăra democraţia.

Solicitarea deputatului PD va fi supusă aprobării Biroului Comisiei de apărare şi în cazul acceptării ei, propunerea va fi trimisă Biroului Permanent care va solicita apoi încuviinţarea plenului Camerei Deputaţilor.

PNŢCD SE DESOLIDARIZEAZĂ DE CRITICILE ADUSE DE P.D. INSTITUŢIEI PREZIDENŢIALE

PNŢCD se desolidarizează de *"acuzaţiile"* pe care Consiliul Politic al Partidului Democrat (Roman) le-a adus instituţiei prezidenţiale, privind insuficienta implicare a acesteia în soluţionarea crizei provocate de protestul minerilor, a declarat purtătorul de cuvânt al PNŢCD, Remus Opriş, care a adăugat, însă, că PNŢCD poate fi de acord cu *"alte aserţiuni "* ale PD din comunicatul făcut Duminică. Opriş a remarcat că *"golurile legislative"* din zona protecţiei sociale, sesizate de PD în comunicatul său, ar fi trebuit *"concretizate"* în activitatea MINISTERULUI MUNCII şi PROTECŢIEI SOCIALE (MMPS).

"Partidul Democrat a iniţiat o serie de legi dar nu a identificat resursele financiare", a spus el, precizând că Guvernul nu a blocat nici un fel de proiect de lege, venit dela MMPS, în care erau precizate sursele financiare.

Liderul PNŢCD, Ion Diaconescu, a apreciat că declaraţia PD de Duminică se plasează *"în nota obişnuită"*, cuprinzând accente politice în favoarea acestui partid.

Partidul Democrat a arătat în comunicatul Consiliului Politic al partidului, în care a analizat conflictul cu minerii, că mesajul Guvernului în realizarea şi elaborarea politicii de protecţie socială a lipsit sau a fost neconvingător şi că o serie de legi privind protecţia socială nu au fost adoptate de Executiv. De asemenea, PD a criticat instituţia prezidenţială, pentru *"insuficienta implicare"* în ce priveşte realizarea unităţii de acţiune a instituţiilor statului care răspund de gestionarea situaţiilor de criză.

LIDERUL Ap.R TEODOR MELEŞCANU SE PRONUNŢĂ ÎN FAVOAREA SCOATERII PRM ÎN AFARA LEGII

Preşedintele ApR, Teodor Meleşcanu, a declarat că este de acord cu declanşarea procedurii de scoatere în afara legii a PRM, în cazul în care se va dovedi că această formaţiune politică s'a implicat în evenimentele vilolente dintre mineri şi forţele de ordine. Meleşcanu a spus că, indiferent despre cine ar fi vorba, un partid trebue scos în afara legii dacă sprijină o acţiune care vizează schimbarea ordinii în stat.

Teodor Meleşcanu a adăugat că ApR cere constituirea unei comisii parlamentare, care să analizeze responsabilitatea Guvernului în acest conflict, dar şi eventuala responsabilitate care ar reveni unor forţe politice.

MIRCEA IONESCU-QUINTUS CONSIDERĂ CĂ GUVERNUL ŞI PARCHETUL AR TREBUI SĂ CERCETEZE IMPLICAREA PRM ÎN GREVA MINERILOR

Preşedintele Partidului Naţional Liberal, Mircea Ionescu-Quintus, a apreciat drept *"admisibilă"* intenţia Ministrului Justiţiei, Valeriu Stoica, de a analiza implicarea Partidului România Mare în greva minerilor şi a afirmat că aceasta este problema Guvernului şi a Parchetului.

"În principiu este admisibilă orice investigare a faptelor cu caracter antisocial", a declarat preşedintele PNL. Quintus a mai spus că *"Parchetul trebue să fie sesizat sau să se autosesizeze"*. Ministrul Justiţiei, Valeriu Stoica, a declarat că nu exclude ipoteza scoaterii PRM în afara legii dacă se vor găsi dovezi privind implicarea acestei formaţiuni în greva minerilor.

SCOATEREA ÎN AFARA LEGII A PARTIDULUI ROMÂNIA MARE

Preşedintele PNŢCD, Ion Diaconescu, consideră că *"este posibilă"* o reacţie din partea organelor abilitate, care să conducă la scoaterea PRM în afara legii, având în vedere că acest subiect este discutat în mediile democratice. El a arătat că, prin discursul rostit în Parlament, liderul PRM, Corneliu Vadim Tudor, a încălcat prevederile legii partidelor politice, cât şi ale Codului Penal, instigând împotriva ordinii statului, dar că această poziţie *"nu e un caz special"*, C.V.Tudor având o atitudine similară şi până acum.

Liderul ţărănist consideră că împotriva preşedintelui PRM nu s'au luat măsuri, pentrucă după revoluţia din 1989, democraţia s'a practicat *"într'o manieră originală, foarte blândă"*, trecându-se cu vederea încălcarea legii. În opinia sa, când statul de drept şi instituţiile democratice sunt în pericol, trebue adoptată o altă poziţie.

Ministrul Justiţiei, Valeriu Stoica, a declarat că se are în vedere ipoteza scoaterii PRM în afara legii, în cazul în care se va dovedi implicarea acestui partid în revolta minerilor. În acest sens, justiţia deţinând deja două documente: apelul lui C.V. Tudor către ortaci şi Comunicatul PRM în care se vorbeşte despre o revoluţie a minerilor.

PREŞEDINTELE PSM ILIE VERDEŢ, AMENINŢĂ

Preşedintele PSM, Ilie Verdeţ, consideră că dacă actuala coaliţie majoritară va nega protocolul încheiat la Cozia, iar PNŢCD va insista pentru aducerea lui Miron Cozma în faţa Justiţiei, atunci se va ajunge *"la o situaţie extraordinară"* în care *"va curge sânge şi va fi măcel"*.

GENERALUL TEODOR ZAHARIA A DEMISIONAT DIN FUNCŢIA DE SECRETAR DE STAT LA MINISTERUL DE INTERNE

Teodor Zaharia a anunţat printr'un comunicat că a demisionat din funcţia de secretar de stat la Ministerul de Interne, din cauza suspiciunilor care au planat asupra sa în ceea ce priveşte felul în care a coordonat acţiunile Poliţiei şi Jandarmeriei în timpul confruntării cu minerii dela Costeşti. Surse din Minister au declarat că înlocuitorul lui Zaharia va fi Gheorghe Mocuţa, în prezent secretar de stat la Ministerul Justiţiei.

Prezentăm integral comunicatul lui Teodor Zaharia: *În ultimele zile, majoritatea mijloacelor de informare în masă au prezentat, fără rezerve, o presupusă incompetenţă şi lipsă de loialitate a forţelor de ordine şi, implicit, a cadrelor care le-au comandat în acţiunile desfăşurate în Defileu şi la Costeşti. Prezentarea vădit subiectivă, lipsa unei analize realiste a activităţii forţelor de ordine şi a comandanţilor acestora nu este în folosul societăţii româneşti. Am intuit, pe parcursul derulării evenimentelor, şi l-am sensibilizat în repetate rânduri pe Ministrul de Interne că această acţiune va constitui compromiterea pentru mult timp a forţelor de ordine.*

Între alte argumente, cel mai serios l-a constituit acela că Ministerul de Interne a fost lăsat aproape singur să rezolve această criză. După declanşarea grevei în Valea Jiului, pe fondul unei lipse totale de informaţii, am cerut, în repetate rânduri, constituirea unei celule de criză, formată din reprezentanţii tuturor instituţiilor cu obligaţii în asemenea situaţii, lucru care nu s'a realizat. De asemenea, am cerut în repetate rânduri Ministrului de Interne să asigure acţiunea cu mijloace minime de ordin material şi logistic. De fiecare dată, mi-a răspuns că totul se va rezolva, însă, în realitate, nu s'a făcut nimic.

În mod firesc, conform atribuţiilor funcţiei ce o deţineam, ar fi trebuit să conduc grupa de stat major constituită la nivelul Ministerului de Interne şi să merg la Bucureşti, unde am fost izolat informativ, precum şi de evenimentele ce aveau loc în ţară. La plecare, i-am cerut Ministrului de Interne să numească în locul meu pe cineva care, din sediul Ministerului de Interne, împreună cu ofiţerii delegaţi de Comandamentele de armată, să organizeze baraje succesive dintre Tg. Jiu şi Bucureşti, conform planului întocmit la 30. 12. 1998.

Ajuns la Bumbeşti, m'am văzut pus în situaţia să constat că dela Bucureşti nu se organizează nimic pe traseu şi că de acolo - unde nu dispuneam de datele şi mijloacele necesare - trebuia să transmit eu ordine spre Bucureşti. Mai mult, în loc să fiu lăsat să analizez şi să dispun măsurile potrivite situaţiei de neimaginat dela faţa locului, eram blocat efectiv la telefon cu sfaturi şi indicaţii contradictorii.

De reproşuri, nici nu mai vorbesc. Dacă factorii cu atribuţii în domeniu nu doresc să afle realitatea, acest lucru trebue să-l cunoască opinia publică.

Pe traseul Petroşani - Rm.Vâlcea, forţele de ordine s'au confruntat cu situaţii pe care nimeni nu le-a prevăzut. Câteva din acestea cred că trebue reamintite: Minerii au acţionat ca o grupare foarte bine organizată, pe principii militare, cu o pregătire fizică excepţională şi cu mijlocare de legătură de invidiat; instigarea populaţiei de pe traseu împotriva forţelor de ordine; blocarea localităţilor în care se aflau rezervele şi punctul de comandă; atacarea concomitentă a forţelor de ordine, din faţă şi spate şi pe flancuri prin ocolirea barajelor din adâncime; folosirea căluzelor şi multe altele.

În aceste condiţii, permanent ne-am aflat în faţa unor situaţii noi, nespecifice pregătirii poliţiştilor, iar redesfăşurarea forţelor era aproape imposibilă datorită lipsei mijloacelor de legătură. Nu contest că unii poliţişti sau jandarmi au acţionat cu teamă, dar ordinul de misiune a fost clar - nu se trece de noi. Am folosit tot ce aveam în dotare, cu excepţia armelor de foc.

Pe cei care mă învinuiesc de neimplicare sau neloialitate, nu le doresc decât măcar odată în viaţă să aibă parte de o săptămână aşa cum am trăit-o eu la Bumbeşti, Tg. Jiu şi Rm.Vâlcea. Presupusa mea simpatie pentru PRM reprezintă, de fapt, o dramă pe care o trăiesc de mai bine de un an. Constat, însă, că în societatea românească şi un necaz al unui om poate fi transformat din condei într'o neloialitate, trădare ş.a.

Cu toate cele expuse, sunt conştient că trebue să fiu alături de cei care şi-au pus viaţa în pericol, iar acum sunt huliţi. Acesta este motivul pentru care la 22. 01.1999 am cerut eliberarea din funcţia de secretar de stat la Ministerul de Interne. În rest, sunt foarte multe lucruri ce nu pot fi spuse - în interesul siguranţei naţionale".

PREFECTUL DE VÂLCEA ÎL ACUZĂ PE MIRON COZMA DE INSULTĂ ŞI LOVIRE

Prefectul de Vâlcea, Nicolae Curcăreanu, îl acuză pe Miron Cozma de insultă şi lovire, urmând să înainteze Parchetului Tribunalului Vâlcea o plângere împotriva liderului minerilor din Valea Jiului. Nicolae Curcăreanu a declarat că Miron Cozma l-a lovit şi l-a insultat grosolan pe 21 Ianuarie, când a spart bajul forţelor de ordine dela Costeşti, iar el a fost luat ostatic de mineri şi dus în faţa liderului lor, care l-a lovit. Minerii au intenţionat să-l folosească pe Curcăreanu drept *"scut viu"* în timpul marşului spre Râmnicu Vâlcea dar, dându-şi seama că sechestrarea unui reprezentant al autorităţilor statului este o infracţiune foarte gravă, i-au dat trei însoţitori, care să-l protejeze de manifestanţi, l-au urcat într'o maşină şi l-au trimis la Prefectura Vâlcea. Curcăreanu a rămas până Vineri, când a plecat la mânăstirea Cozia, unde au avut loc negocierile între delegaţia minerilor, condusă de Miron Cozma, şi cea guvernamentală, condusă de Premierul Radu Vasile.

C.V.TUDOR A DECLARAT CĂ NU SE TEME DE INTENŢIA MINISTRULUI DE JUSTIŢIE

Prezentăm integral declaraţiile preşedintelui Partidului România Mare, Corneliu Vadim Tudor: *"Aşa-zisul Ministru al Justiţiei, Valeriu Stoica, este un provocator care nici nu merită să fie băgat în seamă. Numai pentru faptul că el este şeful soţiei lui Emil Constantinescu, la Ministerul Justiţiei, acest Valeriu Stoica a început să se erijeze în prim-ministru, să transmită mesaje oficiale, să viziteze răniţii prin spitale etc. Ameninţările proferate de el fac parte din tactica lui Emil Constantinescu de a-şi extermina adversarii politici. La această tactică se adaugă ura personală a lui Valeriu Stoica împotriva mea, din cel puţin trei motive:*

- am descoperit că el este fiul criminalului legionar Grigore, din comuna Tufeni, judeţul Olt, iar la 14 ani a fost înfiat de o soră a mamei lui pentru a i se pierde urma;

- am descoperit că el a furat trei sute de dosare de adopţii ilegale de copii, din arhiva Tribunalului, pentru a le falsifica şi a face să dispară implicarea lui;

- am descoperit că el a realizat o avere foarte mare din afacerile cu imobile.

În ceea ce ne priveşte, PRM este cu conştiinţa împăcată, în repetate rânduri i-am sfătuit pe mineri să nu vină la Bucureşti, iar eu personal am vorbit încă din prima zi a grevei, 4 Ianuarie, cu Premierul Radu Vasile şi mi-am oferit bunele oficii pentru dezamorsarea încă din faşă a conflictului. Actuala putere de tip mafiot, în loc să vadă de ce sute de mii de localnici au fraternizat cu minerii şi în loc să rezolve problemele sociale şi economice extraordinar de grave, încearcă să caute ţapi ispăşitori şi să inventeze cele mai absurde fantezii despre comploturi, trădări ale generalilor şi lovituri de stat. Îl asigur pe acest caraghios pe nume Valeriu Stoica de tot dispreţul meu şi de faptul că nu va apuca el să scoată în afara legii un fenomen de masă, ci o să-l tundem noi în cap cu foarfeca de iarbă şi o să-i oferim o garsonieră la Jilava".

ŞTIRI DIN ŢARĂ

transmise de Andrei BĂDIN

RADU VASILE ACUZĂ SLĂBICIUNEA INSTITUŢIILOR STATULUI ÎN CONFLICTUL CU MINERII

Premierul Radu Vasile consideră că marea problemă a evenimentelor legate de marşul minerilor către Bucureşti este slăbiciunea instituţiilor statului. Se poate vorbi despre *"un fel de lovitură de stat"*, a declarat Radu Vasile, într'un discurs susţinut la Ambasada României din Bonn, în faţa reprezentanţilor diasporei româneşti din Germania şi a unor oameni de afaceri germani.

"E greu de spus dacă a fost trădare sau doar incompetenţă", a spus Premierul, referindu-se la prestaţia forţelor de ordine, care nu au reuşit să-i împiedice pe mineri să-şi continue marşul spre Bucureşti. Radu Vasile a subliniat faptul că, după încheierea compromisului între Guvern şi reprezentanţii minerilor, au existat *"turbulenţi"* care, supăraţi că nu mai continuă marşul spre Bucureşti, l-au luat ostatic pe Romeo Beja, unul din liderii minerilor.

COMISIA SRI VA CERCETA CEA DE-A CINCEA MINERIADĂ

Preşedintele Comisiei parlamentare de control al SRI, deputatul PNŢCD Nicolae Ionescu-Galbeni, a declarat că va cere directorului SRI Constin Georgescu să prezinte Comisiei, datele pe care le-a avut instituţia privind evenimentele provocate de protestul minerilor, precum şi eficienţa folosirii acestor date. Membrii Comisiei SRI au păreri diferite despre oportunitatea audierii lui Costin Georgescu, reprezentanţii coaliţiei considerând că SRI şi-a făcut datoria pe toată durata mineriadei, în timp ce opoziţia susţine că există multe semne de întrebare în legătură cu prestaţia acestei instituţiuni. Deputatul PD, Liviu Spătaru, susţine că SRI şi-a făcut datoria şi a furnizat prompt informaţii pentru organele statului implicate în contracararea acţiunilor violente ale minerilor. *"Vina aparţine exclusiv Ministrului de Interne, care, din motive necunoscute nu a fructificat aceste informaţii"*, a declarat Liviu Spătaru.

MINISTERUL DE INTERNE VA FI ANCHETAT DESPRE ULTIMA MINERIADĂ

Purtătorul de cuvânt al PNŢCD, Remus Opriş, a declarat că, cu toate că în cadrul şedinţei conducerii partidului, nu s'au făcut observaţii asupra activităţii fostului Ministru de Interne, Gavril Dejeu, sau a altor înalţi funcţionari din minister în perioada evenimentelor din Valea Jiului, parlamentarii ţărănişti vor solicita în comisiile de specialitate efectuarea unor anchete asupra activităţii Ministerului de Interne în timpul protestului minerilor.

El a remarcat că Guvernul trebue *"să-şi facă propria analiză"* privind eficacitatea deciziilor luate şi eficienţa acţiunilor instituţiilor administrative-locale, deoarece, pe lângă responsabilitatea politică a fiecărui ministru, există şi responsabilitatea echipei guvernamentale.

ACŢIUNEA MINERILOR ŞI SIGURANŢA STATULUI

Procurorii consideră că acţiunile minerilor din Valea Jiului au adus atingere siguranţei naţionale. George Bălan, şeful adjunct al Secţiei Anticorupţie şi Urmărire Penală, din cadrul Parchetului Curţii Supreme de Justiţiie, a declarat că din materialul prezentat procurorilor rezultă că în acţiunile minerilor din perioada 18 -21 Ianuarie, reiese că au fost săvârşite infracţiuni de subminare a puterii de stat. Au fost implicate forţe organizate care urmăreau atingerea anumitor scopuri ce urmează a fi identificate.

Anchetele din prima fază nu vizează o anumită persoană ci grupuri de persoane.

ION ILIESCU IA APĂRAREA MINERILOR

Preşedintele PDSR, Ion Iliescu, a declarat că punerea sub acuzare a PRM ar însemna *"acuzarea minerilor că s'au lăsat manipulaţi în acţiunea din Valea Jiului"*. El consideră această teză falsă. Guvernul încearcă să explice un fenomen pe care nu a putut să-l gestioneze şi la originea căruia stă situaţia de *"exasperare în care se aflau zeci de mii de familii"*, a spus Ion Iliescu.

PROCURORII ŞI POLIŢIŞTII AU ÎNCEPUT SĂ STRÂNGĂ PROBE

Mircea Criste, procurorul general al României a ordonat strângerea de probe pentru tragerea la răspundere a celor care au comis infracţiuni în perioada desfăşurării marşului minerilor din Valea Jiului. Infracţiunile pentru care ar putea fi cercetaţi minerii sunt subminarea puterii de stat, încălcarea prevederilor Legii conflictelor colective de muncă, continuarea conflictului de muncă prin ameninţări, precum şi pentru ultraj, lovire şi tentativă de omor.

Procurorul general a solicitat noului Ministru de Interne, Constantin Dudu Ionescu, toate datele privind eventualele fapte penale comise de ofiţeri sau alte cadre ale Ministerului de Interne. Criste a spus că mass-media a semnalat că cei aflaţi la comanda forţelor de ordine dela Costeşti, în frunte cu generalul Gheorghe Lupu, şeful BAOLP, au părăsit dispozitivul de apărare în timpul conflictului. Mircea Criste a cerut verificarea informaţiilor referitoare la atitudinea comandanţilor şi în cazul în care acestea se confirmă, respectivii comandanţi vor fi deferiţi justiţiei. Criste a mai spus că procurorii nu întreprind o cercetare care să-l vizeze strict pe Miron Cozma.

COMISIA SRI IL VA AUDIA PE DIRECTORUL SRI

Preşedintele Comisiei parlamentare de control al SRI, deputatul PNŢCD Nicolae Ionescu-Galbeni, a declarat că va cere directorului SRI, Costin Georgescu, să prezinte la Comisie datele pe care le-a avut instituţia privind evenimentele provocate de protestul minerilor, precum şi eficienţa folosirii acestor date. Galbeni a precizat că o parte din membrii Comisiei vor face o deplasare pe traseul Râmnicu Vâlcea - Târgu Jiu - Petroşani - Deva, pentru a constata la faţa locului modul de utilizare a informaţiilor furnizate de lucrătorii SRI pe plan local. Membrii Comisiei SRI au păreri diferite despre modul în care a acţionat Serviciul Român de Informaţii.

Poliţişti loviţi de mineri la Costeşti

GUVERNUL ROMÂN "CUMPĂRĂ" TIMP

Guvernul român *"a cumpărat"* timp prin încheierea acordului de Vineri cu minerii, comentează *International Herald Tribune*, referindu-se la promisiunile făcute de Executivo minerilor grevişti. Acest acord, care va menţine minele neprofitabile şi subvenţionate deschise pentru cel puţin încă cinci ani şi va oferi creşteri salariale pentru mineri, nu poate ascunde problemele politice şi economice ale României, putând chiar să le agraveze, adaugă cotidianul citat, făcând referire şi la mineriadele din 1990 şi 1991, soldate cu victime în rândul bucureştenilor.

"Pentru guvern, este un pas înapoi, deoarece problemele economice rămân neschimbate, iar pierderile sunt aceleaşi", afirmă analistul economic şi fostul ministru Ilie Şerbănescu. *"Principala problemă rămâne, care a fost impactul asupra altor categorii sociale"*, adaugă el. Şerbănescu spune că este greu de criticat scopul final al guvernului, care a fost *"salvarea păcii sociale şi naţionale"*.

Preşedintele E. Constantinescu a spus că un acord încheiat cu minerii nu trebue să compromită necesitatea ţării de a-şi restructura fundamentele economice. Acordul, ale cărui detalii nu au fost publicate, pare să facă din creşterile salariale, parte integrantă a unui plan pe cinci ani de rentabilizare a industriei mineritului din Valea Jiului.

În termen de 30 de zile, conducerea minelor şi sindicatelor trebue să prezinte un plan de reducere a pierderilor cu 20% anual, timp de cinci ani, au declarat oficialii guvernamentali. *"De aici înainte, nu guvernul va iniţia închiderea minelor"*, a spus Nicolae Stăiculescu, secretar de stat în cadrul Ministerului Industriei şi Comerţului, participant la negocierile cu minerii. *"Minerii vor fi cei care vor decide asupra închiderii minelor"*, a adăugat el.

Unii analişti consideră aceste lucruri drept o iluzie, afirmând că guvernul nu a făcut altceva decât să cumpere timp.

ACORDUL DELA COZIA NU PRODUCE EFECTE JURIDICE

Ministrul Justiţiei, Valeriu Stoica a declarat că acordul dela Cozia dintre reprezentanţii Guvernului şi liderii minerilor grevişti, nu are semnificaţia unei înţelegeri finale şi definitive. *"Este vorba de premisele unui acord"*, a spus Stoica, şi în consecinţă el nu produce efecte juridice. Ne întrebăm însă dacă adevăraţii vinovaţi ai mineriadei a cincea vor fi pedepsiţi? *"Promit că voi aplica legea şi cei vinovaţi vor fi pedepsiţi"*, a declarat Preşedintele Constantinescu. Să fie oare încă o promisiune care nu va *"putea"* să fie respectată?

PRESA GERMANĂ DESPRE PROTESTELE MINERILOR

Presa germană a relatat, despre ultima mineriadă, în ziua sosirii în Germania a Premierului Radu Vasile. Cotidianul *"Sueddeutsche Zeitung"* titra astfel: *"Guvernul român recunoaşte existenţa unor greşeli"*. În articol se arată că după protestele minerilor, care au dus aproape la declanşarea unei intervenţii a Armatei, guvernul român a recunoscut că au fost comise greşeli şi a dispus efectuarea unei investigaţii asupra eşecului forţelor de ordine. *"Procuratura îl investighează pe liderul minerilor Miron Cozma"*, scrie ziarul.

La rândul său, cotidianul *"Frankfurter Allgemeine Zeitung"* a publicat un articol intitulat *"Să nu provocăm un al doilea Kosovo"*, în care se spune: *"După criza provocată de minerii din Valea Jiului, Premierul Radu Vasile este decis să continue procesul de reformă. Guvernul român doreşte să achite la timp, în acest an, marile datorii externe contractate de România"*. În articol se arată, de asemenea, importanţa pentru autorităţile române a angajamentului Germaniei în economia românească. Din delegaţia oficială română care efectuează vizita în Germania fac parte Radu Berceanu, Ministrul Industriei şi Comerţului, şi Andrei Pleşu, Ministrul de Externe.

FONDUL MONETAR INTERNAŢIONAL ŞI COMPROMISUL DELA COZIA

Compromisul dela Cozia înseamnă cel mult o relaxare politică şi socială, dar nu şi una economică. Lucrurile, din punct de vedere economic s'ar putea chiar complica. Neştiind exact conţinutul compromisului dela Cozia, nu se poate evalua nici gradul în care lucrurile s'au complicat. Dar faptul cert că două mine mari producătoare de pierderi practic se redeschid şi altele nu se mai închid, înseamnă că fonduri suplimentare masive vor trebui realocate în Valea Jiului şi Guvernul nu are cum să facă faţă. Dacă dă la mineri, trebuie să ia dela învăţământ, dacă ia dela învăţământ, trebuie să ia dela sănătate, dacă ia dela sănătate, trebue să ia dela armată. Tot atât de îngrijorător este faptul că în urma dării înapoi a Guvernului în faţa minerilor, şi alte categorii sociale - poate chiar mai îndârjite decât minerii, aflate socialmente într'o stare şi mai napăstuită - vor reclama majorări de salarii, comentează Ilie Şerbănescu, analist economic.

INVESTITORII STRĂINI ÎNGRIJORAŢI DE VIITORUL REFORMEI

Indecizia Guvernului, manifestată în modul de soluţionare prin compromis a conflictului cu minerii din Valea Jiului, a determinat noi îndoieli în rândul investitorilor străini privind perspectiva reformelor din România, care începuseră să avanseze în ultima perioadă, comentează *"Financial Times"*. Investitorii străini apreciază că, în condiţiile protestelor sociale, aşa cum a fost cazul celui al minerilor, va fi dificil pentru Guvern să aplice programul de restructurare masivă iniţiată, într'o ţară unde salariul mediu lunar este de circa 100 de dolari, iar rata şomajului ajunge în unele zone la 30%. Este absolut necesară menţinerea păcii sociale, atâta vreme cât va fi nevoie, şi de eforturi apreciabile pentru a redresa o economie care a cunoscut un declin de aproape 15% în ultimii trei ani, conchide *"Financial Times"*.

SE CERE DE URGENŢĂ JUDECAREA LUI MIRON COZMA

Nici nu au trecut două săptămâni de când hoardele minereşti manipulate de Miron Cozma şi Vadim Tudor, au trecut iarăşi România prin foc şi sânge, căci iată *"viteazul"* şef al minerilor din Valea Jiului, Miron Cozma îşi permite, din nou, să sfideze statul de drept român şi aşa fragil la atacurile care vin din toate părţile.

Miron Cozma a convocat o conferinţă de presă extraordinară la Petroşani unde a anunţat că de acum înainte sfidează justiţia română şi nu se mai prezintă la nici un proces. În plus i-a catalogat pe cei dela Putere în diverse chipuri. Cozma a spus că va fi apărat de mineri şi dacă va fi arestat aceştia se vor îndrepta, din nou, spre Bucureşti. Apărat de o presupusă imunitate în urma ruşinosului *"act"* dela Cozia, Cozma îşi permite orice, sfidând justiţia şi statul de drept.

Este momentul ca Justiţia şi Statul de drept să arate că nimeni nu este mai presus de lege.

GAVRIL DEJEU POARTA O MARE RESPONSABILITATE ÎN EŞECUL FORŢELOR DE ORDINE

Secretarul general al Ministerului de Interne, Viorel Oancea, a declarat într'un interviu pentru MEDIAFAX că fostul Ministru de Interne, Gavril Dejeu poartă o mare responsabilitate pentru eşecul forţelor de ordine în oprirea marşului minerilor către Bucureşti.

Oancea consideră că ministrul Dejeu nu a reuşit să transforme conducerea MI *"într'o echipă"*. *"Cred că Gavril Dejeu a fost de bună credinţă dar n'a avut vocaţie de conducător"*. El a afirmat că fostul ministru nu a ascultat opiniile tuturor celor din conducerea MI. Pentru o bună funcţionare a instituţiei este necesar ca între factorii de conducere să existe relaţii profesionale şi dialog, astfel încât ei să constituie o echipă. Gavril Dejeu trebuia să înlocuiască din timp persoanele neloaiale. Nu a făcut-o ? Sau nu a fost lăsat să o facă?

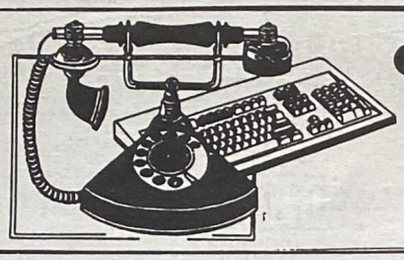

din cele 3 colţuri ale lumii

RUBRICĂ de DAN PĂSTOREL

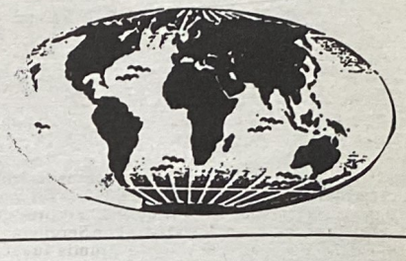

ÎNCERCARE DE APLANARE A RĂZBOIULUI DIN KOSOVO

Din nou situaţia din Kosovo a revenit pe primul plan. După cum se ştie, în Octombrie 1998, trimisiul special american Richard Holbrooke a încheiat un acord cu Preşedintele Iugoslaviei Slobodan Miloşevici, pentru încetarea focului şi retragerea majorităţii trupelor federale din Kosovo. Acest acord a anulat un atac al forţelor aeriene NATO, în faţa unui Miloşevici intransigent, care nu a voit să cedeze decât în momentul când intervenţia NATO părea iminentă.

În 1998, 2.000 de Albanezi au fost ucişi, iar peste 250.000 şi-au pierdut locuinţele, în urma intervenţiei armate sârbe din Februarie, pentru anihilarea aşa-zisei Armate de Eliberare a Kosovului.

După încheierea acordului din Octombrie, deşi ciocnirile dintre forţele sârbe şi gherilele albaneze au continuat sporadic, o intervenţie majoră a forţelor speciale sârbe a dus la masacrarea a 45 de civili albanezi în satul Racak, pe data de 16 Ianuarie 1999, ceea ce a provocat din nou critici severe din partea monitorilor, care au fost opriţi să intre în Racak odată cu trupele, dar au fost lăsaţi să pătrundă după ce masacrul a fost efectuat. Cei 800 de monitori din Kosovo sunt civili neînarmaţi, care fac parte din Misiunea de Verificare a OSCE (Organizaţia de Securitate şi Cooperare în Europa) care a fost creată după acordul din Octombrie 1998. Şeful misiunii de verificare a declarat că civilii ucişi au fost mutilaţi iar atacul a fost un masacru premeditat.

Christopher Hill şi moderatul Ibrahim Rugova

Acest masacru, care reamintea masacrele făcute în Bosnia, a revoltat pe Occidentali. Din nou s'a hotărît să se acţioneze mai energic, cum s'a făcut în toamna lui 1998 când Miloşevici a promis să-şi retragă trupele speciale din Kosovo, în urma ultimatumului dat de NATO. Acum, a fost trimis la Belgrad Gen. Wesley Clark, Comandantul NATO, care după şapte ore de convorbiri cu Preşedintele Miloşevici, nu a reuşit să obţină cooperarea acestuia în sensul reducerii trupelor sârbe la numărul stabilit prin acordul din 1998. Generalul a declarat ulterior ca Miloşevici nu cooperează fiindcă nu simte că ameninţarea militară împotriva lui este reală.

Situaţia din Kosovo apare şi mai complicată decât cea din Bosnia. Dacă atunci era vorba de o republică, care vroia să se separe de Federaţia Iugoslavă, acum este vorba de o regiune care face parte din Serbia. Kosovo a avut până în 1989 un statut de autonomie pe care Miloşevici l-a anulat în momentul când a început propaganda sa ultranaţionalistă, ce a dus la conflictele sale cu republicile care au vrut să devină independente, Slovenia, Croaţia si Bosnia.

În urma respingerii unui statut de autonomie şi a atacurilor sârbe asupra populaţiei civile, a crescut curentul naţionalist al Albanezilor, care formează 90% din populaţia Kosovului. Există forţe de gherilă ce luptă împotriva Sârbilor sub numele de Armata de

Preşedintele Miloşevici

Eliberare a Kosovului, ce nu se mulţumeşte numai cu autonomia, ci vrea independenţă, cerinţă cu care nu sunt de acord nici puterile occidentale.

Pentru a crea o unitate în poziţia Albanezilor o activitate intensă a dus-o trimisul special american Christopher Hill, care este ambasadorul SUA în Macedonia. El a luat legătura atât cu moderatul lider albanez Ibrahim Rugova, cât şi cu lideri ai Armatei de Eliberare, pentru a ajunge la o unitate de vederi albaneză cu scopul de a purta mai târziu convorbiri cu o delegaţie sârbă în străinătate. El a prezentat o serie de principii sprijinite de Grupul de Contact, pentru fosta Iugoslavie care este format din reprezentanţi ai Statelor Unite, M. Britanie, Germania, Italia, Franţa şi Rusia. Aceste principii prevedeau structuri politice, legale, judiciare şi poliţie, paralele cu cele din Serbia.

Administraţia americană, pentru a curma luptele din Kosovo, s'a decis să acţioneze ferm, prezentând la sfârşitul lunii Ianuarie un plan în care cere ca NATO să acţioneze prin atacuri aeriene, dacă Preşedintele Miloşevici va refuza să accorde autonomie pentru Kosovo.

Se pare că graba americană se datorează şi faptului că în Aprilie urmează să aibă loc la Washington celebrarea celei de a 50-a aniversări a înfiinţării NATO şi desigur că ar părea jenant ca în acel moment să aibă loc lupte în Kosovo.

Vineri 28 Ianuarie, Grupul de Contact s'a întâlnit la Londra şi într'un document de 40 de pagini a etalat propunerile pentru încetarea conflictului din Kosovo. Albanezilor li se oferă autoguvernare, stabilitate, democraţie şi control al propriei lor poliţii şi a sistemului legal. Propunerile au fost sprijinite apoi de Consiliul de Securitate, iar NATO este de acord să execute atacuri aeriene, dacă părţile nu acceptă propunerile sau dacă negocierile eşuează.

Ministrul de Externe britanic, Robin Cook s'a deplasat la Belgrad pentru a se întâlni cu moderatul Ibrahim Ragoda şi cu reprezentanţi ai Armatei de Eliberare.

Grupul de Contact a fixat data de începere a convorbirilor drept 6 Februarie în castelul Rambouillet, la 50 km Sud-Vest de Paris. Ele trebue să se termine până pe 19 Februarie şi să negocieze în mod efectiv autoguvernarea Kosovoului. Trimisul special Christopher Hill a avut din nou contacte cu liderii albanezi în special pentru a convinge pe reprezentanţii Armatei de Eliberare de a se prezenta la negocieri. Aceştia au fost refractari de a discuta numai o autonomie, dar au anunţat că vor participa la convorbiri. Delegaţia albaneză va avea cinci reprezentanţi ai Armatei de Eliberare şi cinci din partea delegaţiei conduse de moderatul Ibrahim Ragova, care a fost ales preşedinte al Kosovului anul trecut, în urma unor alegeri nerecunoscute de Belgrad.

La convorbirile dela castelul Rambouillet va participa Ambasadorul SUA din Macedonia Christopher Hill şi Ambasadorul Austriei la Belgrad, Wolfgang Petrisch, care este şi trimisul special al Uniunii Europene. Rusia va fi reprezentată de Boris Maiorski. Convorbirile vor fi prezidate de Miniştrii de Externe ai M. Britanii şi Franţei, Robin Cook şi Hubert Védrine.

Documentul de 40 de pagini propune pentru următorii trei ani un mare grad de autonomie pentru Kosovo. În decurs de

nouă luni va fi aleasă o nouă adunare legislativă, care va alege apoi un preşedinte. Acesta, la rândul lui, va numi un prim-ministru. Adunarea va vota noi legi. Se prevede dreptul persoanelor de a se reîntoarce la locuinţele lor, presă liberă şi trecere liberă pentru grupările internaţionale de ajutor umanitar.

Serbia, care are un număr de 40.000 de militari în Kosovo, va trebui să lase numai 2.500 de soldaţi ai forţelor de securitate şi 1.500 ai forţelor armate. Planul nu specifică însă cum vor fi mutate aceste forţe sârbeşti. Se specifică şi că forţele paramilitare albaneze vor fi dezarmate în curs de trei luni, dar propunerile nu specifică nici în acest caz important cum va fi realizat.

Serbia a anunţat că va participa la convorbirile din Franţa, dar a respins planul trasat de Statele Unite şi aliaţii ei occidentali, considerându-l *"cu totul părtinitor"*. La rândul său, prim-ministrul Serbiei Mirko Marianovici, a declarat: *"Soluţiile oferite primejduiesc integritatea teritorială şi suveranitatea noastră"*. El a subliniat că dacă NATO va ataca, Serbia se va apăra *"cu toate mijloacele de care dispune"*.

Reuşita convorbirilor din Franţa apare cu minime şanse, mai ales că reprezentantii Armatei de Eliberare cer cel puţin promisiunea ca după trei ani să aiba loc un referendum pentru independenţă, în timp ce delegaţia sârbă se opune chiar şi numai la autonomie.

Statele Unite şi NATO sunt hotărîte ca să intervină dacă până la 19 Februarie convorbirile de pace eşuează. Preşedintele Clinton a declarat că războiul din Kosovo trebue sugrumat înainte de a se întinde şi în alte părţi ale Balcanilor. *"Acum este momentul de a opri conflictul din Kosovo"*, a spus preşedintele.

NATO studiază posibilitatea trimiterii în Kosovo a unei forţe de pace de 25-30.000 de soldaţi, pentru a asigura îndeplinirea acordului care va avea loc în Franţa.

Delegaţiile părţilor s'au prezentat la Rambouillet după ce Miloşevici a mai încercat o manevră, tergiversând acordarea de documente de călătorie pentru reprezentanţii Armatei de Eliberare, cu care Sârbii refuză să discute, considerându-i teroriştii. Primele convorbiri au avut loc cu delegaţiile separate, Hill, Petrisch şi Maiorski, făcând naveta între cele două delegaţii, ceea ce arată dificultatea acestor convorbiri.

RELAŢIILE RUSO-AMERICANE ÎNCEP SĂ SE RĂCEASCĂ

Relaţiile dintre Washington şi Moscova au început treptat să se răcească şi se pare că ultima călătorie a Secretarului de Stat Madeleine Albright nu a reuşit să le încălzească.

După cum a dat de înţeles Primul ministru Evgheni Primakov, Rusia se simte lezată de aroganţa cu care Statele Unite îşi duc politica externă. În ultima vreme au existat păreri opuse între cele două puteri, de poziţia care trebue adoptată în Irak şi Kosovo, iar intenţia americană de a desfăşura un nou plan de sistem antirachetă este considerat ca o ameninţare a tratatului antibalistic semnat în 1972.

Frustrarea Rusilor de a nu mai fi o supraputere se poate vedea şi din propunerea lui Evgheni Primakov, care a cerut înfiinţarea unui triunghi cu India şi China, pentru a asigura Asia şi restul lumii cu o contragreutate împotriva Statelor Unite şi noii ei agresiuni din această parte. Rusia a avertizat că extinderea NATO dincolo de *"o linie roşie"* va ruina viitoarele cooperări cu această organizaţie. Această linie e considerată ca trecând prin frontierele fostului imperiu sovietic. Georgia şi Ucraina au protestat, iar Ministrul român al Apărării Victor Babiuc a cerut să se scurteze timpul pentru primirea următorilor membri NATO. Orice întârziere poate duce la demarcarea unor noi sfere de influenţă.

Prin declaraţiile făcute de Secretarul Apărării William Cohen, Washingtonul a confirmat intenţia de a construi o reţea radar şi de rachete interceptoare de rachetă, pentru a apăra Statele Unite. Administraţia planuieşte acordarea unei sume de 6,6 miliarde de dolari pentru următorii şase ani, ceea ce va ridica bugetul acordat sis-

Madeleine Albright şi Evgheni Primakov

temului de rachete la 10,5 miliarde dolari până în anul 2005.

Secretarul Apărării a mai spus că Pentagonul consideră o posibilitate de atacuri cu rachete intercontinentale, din partea unor state ostile ca Iran, Irak şi Coreea de Nord.

Actualul sistem propus pare ca o umbră a viziunii grandioase a Preşedintelui Reagan de a utiliza laser în spaţiul cosmic, pentru a proteja Statele Unite de un eventual atac nuclear. În ultimii ani, cercetătorii Pentagonului s'au concentrat asupra unui sistem de a utiliza rachete, cu baza posibilă în Alaska, North Dakota sau de pe nave, pentru intercepţia unui număr redus de rachete ostile. Sistemul va susţine un test hotărîtor în Iunie pentru acest program dezvoltat de Compania Boeing. Astfel va fi lansată o rachetă oarbă dela Baza Forţelor Aeriene din Vandenberg, California, şi se va încerca distrugerea ei cu o rachetă de intercepţie lansată din Kwajalein, Insulele Marshall. Pentagonul intenţionează în prezent să facă patru teste înainte de Iunie.

Madeleine Albright a încercat să liniştească pe Ruşi, care sunt ostili acestui plan, explicând că acesta nu va fi aplicat decât în 2005, dacă va fi eficace, şi dacă ameninţarea din partea Iranului, Irakului şi Coreei de Nord va subzista.

Starea sănătăţii lui Elţin l-a împiedicat din nou pe Preşedintele Rusiei să ducă o activitate normală. El a fost internat la sanatoriul Barvikha de lângă Moscova, pentru a se reface în urma unui ulcer stomacal. De câteva ori a făcut naveta la Kremlin, dar starea sa a dus la anularea vizitei la Paris pe 28 Ianuarie, pentru întâlnirea cu Preşedintele Chirac. Elţin nu s'a întâlnit la Moscova nici cu Madeleine Albright, cu care a avut numai o conversaţie telefonică. Primul ministru Primakov rezolvă problemele obişnuite, iar Elţin a păstrat numai controlul nuclear şi al forţelor armate.

În acest oarecum vacuum de putere centrală, Madeleine Albright a luat legătura şi cu persoane care vor candida anul viitor la alegerile prezidenţiale. Astfel, ea a purtat convorbiri cu actualul primar al Moscovei, Iuri Lujkov, cu Alexandr Lebed şi cu liderul unui partid liberal, Grigori Iavlinski.

Pentru a împiedica o criză politică în urma cererilor unor membri ai Dumei ca Elţin să fie demis, Primakov a propus o serie de acorduri legale între parlament şi Kremlin, în care parlamentul nu va mai cere proceduri de destituire a preşedintelui, iar acesta va promite să nu dizolve parlamentul. Primakov a reuşit să convingă pe Elţin să accepte limitări ale puterii sale. Astfel, Preşedintele nu va mai putea demite guvernul, cum a făcut până acum de câteva ori, decât după consultări cu parlamentul care este dominat de opoziţie.

Primakov a început să devină foarte popular, fiind considerat că a adus stabilitate şi demnitate Rusiei mai ales după campania sa împotriva corupţiei. El şi-a întărit poziţia luând o serie de măsuri care slăbesc puterea unor candidaţi pentru alegerile prezidenţiale viitoare. Astfel, echipe speciale de comando puternic înarmate au făcut o serie de raiduri, la compania petroliferă a miliardarului Berezovski. O serie de industrii cheie din Siberia, în regiunea unde este guvernator Lebed, au trecut sub controlul guvernului, ca şi tipografia care tipăreşte ziarele regionale.

O FEDERAŢIE RUSO-SÂRBĂ ?

—Nicolae DIMA—

Mai multi analişti s'au întrebat de ce se opune Belgradul cu atâta obstinaţie Occidentului? Ce urmăreşte Iugoslavia şi cum crede ea că va rezista singură şi izolată presiunilor internaţionale? Răspunsul ni-l dau însă cercetătorii care au studiat cu atenţie atitudinea conducerii sârbe şi legăturile acesteia cu cercurile expansioniste dela Moscova.

Iugoslavia visează ori speră să se unifice cu Rusia şi Republica Belorusă şi împreună să reînvie vechea idee a panslavismului. Şi nu este vorba doar de un simplu vis, ci de propuneri concrete făcute atât de unii lideri sârbi cât şi ruşi.

Moscova a avertizat de altfel Occidentul şi forţele NATO de nenumărate ori să nu intervină în actuala Iugoslavie. Ziarul *The Washington Times* preciza recent că numirea fostului şef al Securităţii Rusiei, Ievgheni Primakov, în postul de prim-ministru a accentuat şi mai mult tendinţele expansioniste ruse.

În Octombrie anul trecut, de exemplu, după negocierile extrem de importante dintre trimisul special american Richard Holbrook şi Preşedintele iugoslav Slobodan Miloşevici, au sosit la Belgrad Ministrul rus de Externe Igor Ivanov, însoţit de Ministrul rus al Apărării, Igor Sergheiev. Aceştia au promis Iugoslaviei că în cazul unui atac din partea forţelor NATO îi va pune la dispoziţie sisteme militare avansate antiaeriene şi anti-rachete.

Apoi, Preşedintele Belorus, Alexander Lukaşenko a promis că va trimite în Iugoslavia nu numai tehnologie militară, dar şi unităţi de voluntari. Apoi, primarul Moscovei, Iuri Luzkov, care aspiră la preşedinţia Rusiei, a declarat şi el că orice atac împotriva Serbiei trebue considerat un atac împotriva Rusiei.

Tot în luna Octombrie anul trecut a sosit la Belgrad o delegaţie a Dumei de Stat din Moscova care a propus ca Rusia, Belorusia şi Iugoslavia să se unească, atât politic cât şi economic şi militar. Planul a fost anunţat publicului de adjunctul Primului ministru iugoslav, Voislav Sheseli, care este şi şeful unui partid extremist sârb.

In acelasi timp, Vladimir Zirinovski, pe care îl cunosc de acuma toţi cititorii, a cerut Dumei să accepte Iugoslavia în Comunitatea Statelor Independente.

Câteva zile mai târziu, acelaşi Sheseli, care conducea o delegaţie parlamentară iugoslavă în vizită la Moscova, s'a adresat unei sesiuni mixte a parlamentelor Rusiei şi Belorusiei. El a declarat că inimile Ruşilor, Beloruşilor şi Sârbilor sunt deja unite şi că acum trebue să se treacă la unificarea efectivă a ţărilor lor. Ulterior, preşedintele comunist al parlamentului rus, Genady Selezniov, şi-a exprimat şi el convingerea că cele trei ţări slave şi înrudite se vor unifica.

Este util de reamintit că reprezentanţii naţionalişti ai celor trei naţiuni insistă asupra unificării lor în mare măsură în baza originii lor slave comune. Aceiaşi reprezentanţi şi în mod special Ruşii, se opun totuşi vehement oricărei aluzii de unire a Basarabiei cu România, în ciuda faptului că Românii sunt aceiaşi de ambele maluri ale râului care îi desparte.

Trebue adăugat totuşi, că unii lideri ruşi s'au opus ideii de unire cu Iugoslavia, cu Belorusia, ori cu alte foste republici sovietice. Între cei care au luat atitudine critică la adresa unirii s'a aflat şi deputata Galina Starovoitova, care a declarat că propunerea aruncă Rusia într'o direcţie asiatică. Puţin mai târziu ea a fost asasinată, iar ucigaşii ei nu au fost descoperiţi nici până în ziua de azi. Nici ziarul *Izvestia* nu a fost încântat de noul plan. Ziarul a susţinut că atâta vreme cât Ucraina şi Kazahstanul nu acceptă unirea cu Rusia, este iluzoriu să contempleze cineva unirea cu Iugoslavia.

Perspectiva unei unificări între Rusia şi Iugoslavia este deocamdată un vis, ori poate un gest disperat al unei Serbii în căutarea unei noi identităţi.

Pentru Rusia însă, ideea unei federaţii care să ajungă până la Marea Adriatică este o continuare a visului morbid al lui Petru cel Mare. Şi în lumina manifestărilor extremiste şi comuniste din ultima vreme, ea poate deveni un adevărat coşmar pentru toţi cei ce cunosc ambiţiile Moscovei.

Bunele vremi ale lui Atila

VULPILE EŞECULUI...

—Gh. BUZATU—

La multe m'aş fi aşteptat, dar nu la aşa ceva. Statele Unite şi Marea Britanie, precum Adolf Hitler altcândva, au atacat în puterea nopţii un stat independent, Irakul, iar democraţii noştri, care decenii la rând s'au evidenţiat, mai întâi ca internaţionalişti comunişti şi mai recent ca ultrademocraţi, pe frontul luptelor antilegionare, au înghiţit apă în gură... S'au pronunţat Ruşii, Sirienii, Egiptenii, Britanicii înşişi, dar la noi, iarăşi, ca la nimeni, nicăieri, nici un protest, nici o punere la punct... Exceptându-i pe Irakieni care au manifestat în faţa Ambasadei SUA la Bucureşti.

Vroiam să intrăm în NATO şi eram convinşi că, dacă pe plan oficial, susţineam verbal *"cauza"* Washingtonului şi Londrei, ne vârâm mai repede în organism... Ce ne facem însă că acum, după începerea operaţiunii desfăşurată sub denumirea-cod ***Vulpea deşertului***, Moscova opune un hotărît ***Nu*** extinderii NATO în Europa? Pentru noi, ca şi acum vreo 50 de ani, probabil că iarăşi ***nu mai vin Americanii!...*** Dar mă întorc la democraţii noştri, care, până mai ieri, până la declanşarea operaţiunii ***Vulpea deşertului***, nu aveau somn din cauza apariţiei pe ici şi colo a unor *"cuiburi"* legionare - 10 în Capitală, 5 la Craiova, 1 la Braşov, 3 la Iaşi şi, se pare, alte 3 sau 33 la Prefectura din X ş.a.m.d. Ţara şi planeta puteau fi serios periclitate! Dar ei nu s'au îngrozit nicidecum pentrucă două armate superdotate şi ultrasofisticate s'au năpustit asupra Bagdadului. Precum odinioară Hitler a izbit Viena, Praga, Belgradul şi Coventry, iar Kremlinul - Praga şi Kabulul, Bill Clinton şi Tony Blair s'au enervat şi s'au dezlănţuit de data asta asupra ţinuturilor amintind de Vechiul Babilon... Ce spectacol regizat la nivel mondial, din care n'a lipsit, bineînţeles, faimosul ***CNN***, care a luat parcă locul ***DBN***-ului nazist! Cum? ce? - mă veţi întreba -, dar pot fi situaţi pe acelaşi plan Hitler şi azilanţii momentani dela ***Casa Albă*** ori din ***Downing Street 10***? Doar Hitler a răspândit teroarea, ultranaţionalismul şi rasismul, pe când Clinton şi Blair numai libertatea şi fericirea, chiar dacă prin mijloace *"specifice"*, în numele dar în afara Organizaţiei Naţiunilor Unite... Şi doar fiecare din ei avea treburi serioase peacasă. Unul cu Monica, de exemplu, iar celălalt prin Irlanda de Nord.

După dezvăluirile lui K. Starr de astă-toamnă a devenit evident că, în fapt, Clinton este bolnavul dela ***Casa Albă***. Într'un acces specific bolii şi pentru a o masca, cine mai ştie, el a ordonat acum câteva luni bombardarea unei uzine de medicamente pierdută pe undeva prin Africa. Acum l-au obsedat nişte laboratoare (cu adresele prea bine ştiute de toată lumea de vreme ce membrii unei comisii ONU anterior le inspectase), mai multe cazărmi şi... sediul Partidului BAAS al lui Saddam. Tony Blair s'a prins în joc, fără a se gândi prea mult la consecinţe şi la ceilalţi *"aliaţi"* europeni. Nici nu era cazul, pentrucă, aşa după cum s'a constat după atac, în zonele bombardate din Irak nu puteau fi atinse întreprinderile vreuneia dintre firmele americane ori britanice. Asta pur şi simplu pentrucă ele nu-s prezente în zonă; în rest, mai de toate culorile atlantice şi ne-atlantice. Oricum, Clinton şi Blair au fost neinspiraţi nu numai în privinţa stabilirii ***momentului*** agresiunii, dar şi în alegerea denumirii-cod. Din câte ştiu, în anii ultimului război mondial, faimosul general german Erwin Rommel a fost supranumit ***Vulpea deşertului*** şi el i-a cam ţinut la respect pe aliaţii de atunci, tot Anglo-Americanii de astăzi.

Sincer să fiu, nu prea înţeleg ce-a voit să semnifice, în anul de graţie 1998, ***Vulpea deşertului***: spiritul în acţiune ori insuccesul cu orice preţ? Să fi fost Saddam Husein o nouă ***Vulpe a deşertului***? Pentrucă, se ştie, acţiunea pentru nimicirea ***Vulpii deşertului*** din Irak a eşuat ori, cel puţin, a fost stopată momentan. Cică obiectivele ar fi fost, pretind Washingtonul şi Londra, integral atinse (?!), iar Arabii au intrat în Ramadan. Dar, la urma urmelor, şi pe ambele maluri ale Atlanticului urma Crăciunul.

Saddam n'a fost doborît, ci a pierdut câteva obiective militare, dar sub raport politic a ieşit întărît. Pe plan intern, în primul rând, iar pe plan extern în lumea arabă. Neripostând agresorilor decât cu artileria antiaeriană, al a apărut tuturor ceea ce a fost practic: ***victima*** agresiunii americane şi engleze. E adevărat că avioanele americane şi britanice au survolat fără pierderi teritoriul irakian, dar - ironia soartei - două aparate s'au ciocnit între ele... Liderul irakian a pretins că unităţile sale ar fi distrus în zbor nu mai puţin de 100 (una sută) de rachete dintre cele peste 400 lansate de Americani; cifra poate fi exagerată, dar, având în vedere preţul unei astfel de *"jucării"*, tot ar fi ceva dacă forţele irakiene au reuşit şi numai în 10% din cazuri.

Condiţiile declanşării atacului au pus comunitatea internaţională, ONU înainte de orice, în faţa unui fapt împlinit şi, acum, aceeaşi comunitate poate pretinde că, în continuare, datele problemei irakiene să fie regândite. Şi, astfel, este posibil ca SUA, de departe nr. 1 mondial anterior agresiunii, să nu mai aibă de azi încolo acelaşi rol în Irak, în întreaga zonă a Golfului Persic, decât doar ***prin forţa armelor*** de care dispune, ***iar nu şi prin aceea a cuvântului***, mai precis ***a puterii de decizie***! Altfel spus, aidoma unui şcolar nărăvaş, SUA au fost mutate din banca întâi direct la colţ...

Dar, cum o bucurie nu vine niciodată de una singură, Bill Clinton, recunoscut de până mai ieri un fel de Fuhrer al democraţiei pe mapamond, n'a eşuat numai în Irak. El a pierdut totdeodată şi ***războiul de acasă***. Căci, la nici 48 de ore după atacarea Bagdadului, Camera Reprezentanţilor a Congresului american a decis prin vot declanşarea procedurii de destituire ca urmare a afacerii Monica Lewinsky. Şi, astfel, cel care fusese convins că prin operaţiunea din Irak va bloca într'un fel ori va vicia consecinţele aventurii amoroase din Biroul Oval al ***Casei Albe***, s'a trezit confruntat de două eşecuri. Şi nu de orice fel... Istoria, nepărtinitoare, va consemna mai mult ca sigur despre Bill Clinton, cel de al 42-lea preşedinte al SUA, că ***a fost răpus de două vulpi: una, Vulpea Deşertului, şi, cealaltă, Monica...*** Vor persista însă numeroase alte semne de întrebare, pe care nu le punem acum, fie din teama de a nu greşi, fie dintr'o admiraţie, ce nu mai trebue s'o exprim în cuvinte faţă de poporul american. Cât priveşte restul..., restul îl avem şi la noi acasă!

EFEMERIDE

REVENDICĂRI MINEREŞTI SAU TERORISM ROŞU ?

Evenimentele dela începutul acestui an din România, au împins ţara şi mai adânc în groapa fără fund a corupţiei şi anarhiei.

A cincea mineriadă a demonstrat că în România, terorismul nu a fost o simplă întâmplare în 1989, că ocultarea lui este bine chibzuită, iar dirijorii lui sunt permanent activi, atât în fosta putere cât şi în cea actuală. O masă de manevră de zeci de mii de oameni care poate fi manipulată ca o simplă grupă de recruţi nu este la îndemâna oricui.

Culcaţi pe o ureche, guvernanţii României au ignorat total vulcanul în fierbere din Valea Jiului. Organele SRI şi altele câte mai sunt în România nu au înformat la timp pe conducători de cele ce se pregăteau? Toată structura securistă din Valea Jiului a fost neatinsă de cederiştii veniţi la putere în 1996, ori se ştia de toata lumea că după greva din 1977, Ceauşescu a răvăşit întreaga structură organizatorică a minerilor, împânzind-o cu securişti dela cea mai neînsemnată grupă până la vârfurile cele mai de sus.

De această infiltrare era bine pus la punct eşalonul doi al pcr, care a furat Revoluţia Tineretului din 1989 şi fără a se atinge de *"cadrele minereşti"*, abia instalaţi la putere, iau şi chemat pe mineri încă din Ianuarie 1990, să vină la Bucureşti pentru a demonstra forţa *"dictaturii proletariatului"* şi a-i răcori pe ţărăniştii şi liberali de a mai gândi la frânele puterii. Test dur, la care abia ieşiţii din găoace *"istoricii"* s'au ferecat în case, aşteptând *"să vină Americanii"*, iar troika kaghebistă: Voican Voiculescu - Iliescu - Roman, jubila de bucurie.

Ajunsese ţara de izbelişte. Cum crâcnea unul, cum se urcau ortacii în tren şi hai cu toroipanul la Bucureşti: *"Noi muncim, nu gândim"* şi nu gândeau, dar nici nu munceau, înlocuind perforatorul cu bâta, iar producţia evaluată în capete sparte, oase cotonogite, birouri şi case devastate, laboratoare distruse, oameni ucişi şi faima teroarei răspândită ca o nouă molimă a neo-comunismului care se vroia tot ce a fost şi mai mult decât atât.

A venit însă anul *"schimbării"* din 1996 şi fireştile întrebări faţă de cele ce se petrec în România: beţia puterii, inconştienţa sau abjectul oportunism i-a făcut pe cei care au câştigat alegerile să ignoreze situaţia explozibilă din Valea Jiului?

Problema minerilor este gravă şi politicienii au tratat-o superficial. Ca toţi cetăţenii ţării, au şi ei dreptul la viaţă, la organizare, la asigurări sociale şi la un loc de muncă. Economia ţării cu vistieria goală nu le mai poate asigura salariile pe care le câştigau în întreprinderi nerentabile care de mult trebuiau închise pentru pierderile pe care le aduceau interesului naţional, neglijându-se în mod intenţionat problema esenţială, ce se întâmplă cu cei disponibilizaţi. Ideea iniţiala aplicată cu un an mai înainte s'a dovedit greşită. Oferindu-le celor puşi în disponibilitate sume de zeci de milioane de lei, aceştia s'au pus pe chefuri şi trai cum n'au mai văzut fără a-şi căuta de lucru sau a întreprinde ceva cu acest capital, instigaţi de politruci că ei sunt mineri şi când termină banii, statul va fi obligat să le dea bani în continuare, că de nu, ei sunt mineri şi pornesc în marş spre Bucureşti.

Eliberarea lui Miron Cozma le-a dat apă la moară. Justiţia ştia de frica minerilor sau era de acord cu ei. De aici până la răzmeriţa generală nu era decât un pas şi motivul de a-l face putea fi găsit oricând.

Detaliile neînţelegerilor dintre pretenţiile minerilor şi guvern, interesează mai puţin. Ţara trebuia destabilizată şi infiltraţii au lucrat ca la carte. România s'a aflat pe pragul unui război civil şi pericolul nu este încă înlăturat. Teroriştii lucrează la lumina zilei şi nimeni n'are curajul să le ţină piept. Puţinele unităţi de ordine au fost date peste cap, ostaşii luaţi prizonieri, armamentul confiscat şi conducătorii militari maltrataţi. În unele cazuri, jandarmii au pactizat cu minerii, iar ofiţerii s'au ascuns. Bucureştiul aştepta asediul!

În acele zile de tensiune a apărut şi paradoxul unor creatori de opinie, o poziţie incredibilă a unor persoane de încredere, în crasa dezinformare a cititorilor, cu adânci reminiscenţe comuniste şi folosirea unei limbi de lemn, pe care o credeam de mult îngropată.

Dacă în 1990 ticăloşia şi imbecilitatea unor Iliescu şi Roman au agitat spiritele împotriva *"Golaniadei"*, cu spaima că legionarii vor să dea o lovitură de stat, astăzi nu înţelegem cum personalităţi ca Octavian Paler şi Mihai Petre Băcanu au calificat atacul terorist al minerilor drept activitate ***fascisto-comunistă***. Cât despre Doina Cornea, care a făcut aceeasi afirmaţie, nu ne mirăm, pentrucă dela dânsa nu ai ce aştepta.

Care fascism, domnilor scriitori şi ziarişti? Dacă aveţi anumite obligaţii faţă de cineva, puteţi acuza România de orice doriţi, dar în cazul acesta, acuzând de fascism, deveniţi ridicoli. Terorismul roşu a activat criminal şi în Europa, dar nimeni nu l-a acuzat de fascism, ci i-au spus pe nume: Gărzile Roşii, teroriştii etc. Când Aldo Moro a fost asasinat în Italia, nimeni nu i-a acuzat pe asasini de fascism, deşi erau în ţara unde s'a născut fascismul. Acelaşi lucru şi în Germania. Pe cine vreţi să înşelaţi că intrarea în NATO şi Uniuna Europeană depinde de eradicarea fascismului (inexistent) în România? Chiar aşa de proşti îi credeţi pe cei din NATO?

De aproape zece ani după evenimentele din 1989, în România nu există nici măcar un partid de dreapta, datorită unităţii perfecte a puterii şi opoziţiei din România în acest sens. Şi atunci vă întrebăm: ***De când terorismul comunist a devenit fascism***?

Lăsaţi paradoxurile pe seama altora care le ştiu mânui. Îngerii diabolici, diavolii-angelici, naţionalismul internaţionalist şi fascismul comunist sunt antiteze nedigerabile.

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

"REINVENTAREA POLITICII" DE VLADIMIR TISMĂNEANU

—Ion BOIERU—

Că nu uită şi nu iartă pe legionari, pe care-i denigrează cu orice ocazie, nu-i nici o mirare, căci autorul acestei cărţi nu poate gândi dincolo de limitele educaţiei sale morale. Atât a învăţat la şcolile marxiste. Asta se vede şi din eticheta de *"fascism"* pe care o ataşează Mişcării Legionare, că aşa a învăţat din epoca în care,sub indicaţiile kominternului şi a bolşevicilor lor, orice mişcare naţionalistă era taxată fie de *"fascism"* fie de *"nazism"*.

În orice caz, este indecent din partea lui Tismăneanu, să se ocupe de Mişcarea Legionară, dacă nu este şi nu poate fi obiectiv.

Cât priveşte observaţiile făcute la pagina 35, în legătură cu *"eşecul puterilor occidentale de a oferi garanţii credibile împotriva puterilor revizioniste interesate de retrasarea graniţelor stabilite prin Tratatul dela Trianon din 1920, n'au făcut decât să ajute mişcările populiste să-şi recruteze tot mai multi adepţi. Inspirate de naziştii din Germania şi fasciştii din Italia, ele dispreţuiau sistemul parlamentar şi respingeau democraţia liberală"* - pag.35, - *"eşecul puterilor occidentale"* nu a fost generator al mişcărilor *"populiste"*, cum se exprimă în această frază. Eşecul de care vorbeşte Tismăneanu era un eşec de natură specială. Căci, nu neglijarea revizionismului a dus la apariţia mişcărilor naţionaliste, fasciste sau naziste. Revizionismul a fost rezultatul întocmirii de pace după Primul Război Mondial. Rezultatul felului de a organiza pacea după 1918, după calapodul învingătorilor.

Şi, dacă este *"interesant faptul că, simultan cu creşterea tensiunilor politice, Europa Răsăriteană a fost martora unei unice înfloriri culturale"*, pag.35, acestea erau *"noi curente filosofice şi artistice; existenţialismul şi filosofia fenomenologică; avantgarda, teatrul absurdului, lingvistica structurală şi filosofia analitică"*.

Apoi, aceste fenomene culturale, adăugăm noi, sunt simptome ale unei crize generale europene, după Primul Război Mondial, şi aş include şi parlamentarismul, căci eşecul său a fost general; nu a mai fost eficient şi rodnic, încât s'au căutat alte forme de guvernare. Apoi, pluralismul partidelor politice, a adus o tulburare, căci a destrămat ordinea socială, şi a creat o dezorientare naţională, în cuprinsul tuturor ţărilor.

În perioada frământărilor de criză generală, europeană după 1918, fiecare ţară a căutat să se adapteze marilor tendinţe ale epocii şi să-şi formeze noi direcţii de orientare şi încadrare în spaţiul Europei, din care făcea parte.

Pe lângă toate aceste tendinţe şi forme variate de criză, şi tensiuni puternice care angajau toate popoarele, România se găsea în vecinătatea vulcanului rusesc unde începuse revoluţia bolşevică, care oferea ţării noastre perspectiva anihilării ei etnice şi culturale; scoaterea din istorie, ca entitate naţională, pur şi simplu.

Nu este adevărat ce scrie Tismăneanu că, *"semnul distinctiv al identităţii Central-Europene a fost sarcasmul apocaliptic şi nu angajările metafizice"*, pag.35. Vecinătatea cu Rusia Sovietică şi cu schimbările uriaşe din infernul bolşevic, a creat perspective grave însăşi fiinţării româneşti şi a inspirat marea creaţie culturală a ţării. Străfundurile sub-conştientului naţional s'au răscolit şi puternice *"năzuinţe formative"* au impins pe creatori să găsească, să identifice *"rânduiala românească"* şi identitatea *"omului român"*, precum şi *"conştiinţa fiinţării"* sale istorice.

Citatul lui Tismăneanu din romancierul ceh Milan Kundera, dela pag.35 este nul şi neavenit ca o caracterizare a poporului român. Caracterizarea din acest citat este vulgară, cu toată terminologia de preţiozitate filosofică pe care o utilizează Tismăneanu, înainte de a da citatul din Kundera.

Este foarte interesant şi de aceea, subliniem acest lucru.

Problema vecinităţii cu *"imperiul sovietic"* (autorul zice *"rus"* în loc de sovietic), nu o vede pentru România în termenii ei istorici, corecţi. De altfel, Tismăneanu face tot felul de diversiuni, pentru a escamota adevărul.

Va urma

NOTE ŞI COMENTARII

DE CE OR FI FUGIND ROMÂNII DIN ŢARA LOR?

Am primit dela un fost coleg dela liceul *"General Dragalina"* o tăietură dintr'un ziar din România. Am citit şi ne-am întrebat cu mirare: de ce oare fug şi astăzi Românii din ţara lor. Acum când au scăpat zicese de teroarea comunismului, au scăpat de socialistul auto-cugetător Ion Iliescu prin alegeri generale când şi-au spus răspicat cuvântul, alegând cu o majoritate absolută de voturi pe Domnul profesor universitar Emil Constantinescu? N'au căpiat ai noştri, fugind de bine, desigur. Fug oamenii de rău, de mizerie, de faptul că le-a ajuns cuţitul la os şi aşa nu mai o pot duce.

Dar să redăm acum ştirea ce ne-a făcut să ne punem o asemenea întrebare:

"Românilor descoperiţi cu şedere ilegală pe teritoriul altor state li se va restrânge dreptul la liberă circulaţie". "La punctul de trecere a frontierei Borş, din judeţul Bihor, organele poliţiei de frontieră a Republicii Cehe au predat, în data de 10 Noembrie în baza acordului de readmisie a persoanelor, încheiat între guvernele celor 2 ţări, un număr de 46 de cetăţeni români din care 13 erau minori. În urma cercetărilor a rezultat faptul că 17 persoane şi-au declarat identitate falsă la Ambasada României dela Praga, unde le-au fost eliberate paşapoarte consulare. Paşapoartele celorlalţi membri ai grupului au fost reţinute, iar Direcţia Paşapoarte va aplica măsura restrângerii dreptului de liberă circulaţie pe perioade de până la 1 an. Cetăţenii români ce îşi declară în străinătate paşaportul pierdut, şi obţin titluri de călătorie dela ambasadele României din străinătate, sub un alt nume, vor fi verificaţi în evidenţe la intrarea în ţară, iar cei depistaţi vor fi sancţionaţi conform prevederilor legale în vigoare privind săvârşirea infracţiunilor de fals în declaraţii, fals privind identitatea şi uz de fals. De asemenea, toţi cetăţenii români ce sunt depistati cu şedere ilegală pe teritoriul altor state şi sunt repatriaţi, şi li se va restrânge exercitarea dreptului la liberă circulaţie pe perioade de până la 1 an." (Eduard PASCU).

Când bradul de Crăciun a ajuns la preţul de 300.000 lei, când leul nu mai este Leu ca mai demult, ci o jigodie răioasă ajungând la schimbul valutar şi chiar depăşind 10.000 lei pentru un dolar american şi 6.400 pentru o marcă germană, când te duci la piaţă să-ţi cumperi cele necesare traiului şi te întorci acasă plângând şi cu mâna goală, este numai firesţe că-ţi vine să fugi să nu ţi se mai găsească urma. Iată adevărul golgoluţ. Iată de ce fug Românii din ţara lor, iată de ce o iau pe căi neştiute, preferând să mănânce pâinea amară a exilului.

Când cu ocazia ultimelor alegeri prezidenţiale, poporul i-a azvârlit un şut în spate tovarăşului Iliescu alegându-şi un preşedinte nou în persoana lui Emil Constantinescu, am crezut, cu nespusă bucurie, că de aci înainte ai noştri au să o ducă mai bine. Ne-am înşelat amarnic. În România nu s'a schimbat nimic, în afară de faptul că nu mai sunt împuşcaţi de grăniceri când încearcă să treacă graniţa ţării. Încolo, exact ca pe vremea împuşcatului. Ba poate şi mai rău. Citim în *"Adevărul"* (nr.2621) o altă ştire ce ne umple sufletul de tristeţe. Iat-o mai jos:

"România are aproximativ 8.000 de copii ai străzii".

"Din diagnoza stării actuale a copiilor străzii prezentată la Conferinţa Naţională cu tema <Copiii străzii - prezent şi perspectivă>, organizat de <Asociaţia Casa Deschisă>, reiese că, în acest moment, în România, există 8.000 de copii ai străzii, dintre care peste 3.000 se află în evidenţe. Capitala deţine recordul cu un număr de 2.000-2.500, urmată de judeţul Satu-Mare, cu aproape 2.000 de mici vagabonzi. Mobilitatea fenomenului creează dificultăţi în estimarea precisă a numărului de copii, dar, aşa cum observau organizatorii şi participanţii, se poate vorbi de o amploare pe care acesta l-a luat, conform datelor din lunile Septembrie şi Octombrie 1998. Astfel, judeţul Timiş figurează cu o cifră de peste 800 copii, Hunedoara - 400-500; Bihor - 300; Constanţa - 180; Prahova - 150; Mureş - 150; Dolj - 100; Arad şi Galaţi - aproximativ 100, fiecare". (Mariana MARIN).

E de neconceput ca într'o ţară care era până mai ieri *"grânarul Europei"* copiii ei să ajungă *"copiii nimănui"*, uitaţi de toată lumea, dormind sub poduri, îngheţând de frig, nemâncaţi, unii dintre ei bolnavi, scuipânu-şi plămânii, alţii răioşi etc. Ăsta e viitorul ţării.

Nu, firesţe că nu poate fi acuzat comunismul de toate relele din România. Pe vremea Împuşcatului această turmă de *"copii ai străzii"* era vârâtă în case, unde trăiau ca animalele. Pe vremea lui Constantinescu, sunt *"liberi"*, sunt lipsiţi de toate, sunt bolnavi, sunt murdari, dar nu-i vede şi nu-i aude nimeni, când plâng că le e foame, că le e frig, căci şi altă lume trece prin aceeaşi dureroasă situaţie.

Nicolae NOVAC

PNŢCD A ANALIZAT SITUAŢIA DE AZI A GUVERNULUI

Prezentăm mai jos comunicatul şedinţei BCCC al PNŢCD, întrunit pe data de 27 Ianuarie 1999.

1. Biroul de Coordonare, Conducere şi Control al Partidului Naţional Ţărănesc Creştin Democrat a analizat aspectele sociale şi politice legate de demonstraţia minerilor din Valea Jiului şi degenerările violente ale acesteia. În cadrul discuţiilor s'au evidenţiat o serie de disfuncţionalităţi la nivelul coaliţiei, între care cea mai importantă a fost slaba comunicare şi articulare a activităţii ministerelor de resort. PNŢCD îşi exprimă nemulţumirea pentru modul în care demersurile unor ministere legate de reformă nu au fost acompaniate în mod explicit de prezentarea măsurilor economice şi sociale. S'a apreciat faptul că măsurile de reformă nu au fost explicate suficient populaţiei în general şi în special, categoriilor sociale cărora le sunt destinate.

Dialogul social a fost apreciat ca ineficient, în special la nivelul Ministerului Industriilor şi Comerţului. S'au constatat, de asemenea, nemulţumiri din partea unor lideri sindicali şi din partea Confederaţiilor Sindicale în legătură cu acest aspect.

PNŢCD cere Guvernului să sporească eficienţa dialogului social şi consideră totodată că acest dialog trebue îmbunătăţit şi la nivelul Consiliului Economic Social (CES). PNŢCD va relansa relaţia sa cu sindicatele, prin reorganizarea unui departament care să se ocupe în mod sistematic de acest lucru şi a cărui conducere să aparţină unui reprezentant al BCCC.

Pentru o bună cunoaştere a problemelor sociale din Valea Jiului, o delegaţie a conducerii PNŢCD se va deplasa la faţa locului, în vederea identificării priorităţilor pentru realizarea programelor de măsuri economice şi sociale în această zonă, programe care să fie incluse în documentul cerut Guvernului să fie adoptat până la 15 Martie 1999.

PNŢCD cere totodată parlamentarilor săi ca la nivelul comisiilor parlamentare să solicite o informare asupra activităţii desfăşurate în perioada 4 - 22 Ianuarie 1999 de instituţiile abilitate prin lege să intervină, în cazul unor asemenea evenimente, cât şi asupra măsurilor concrete luate pentru îndreptarea disfuncţionalităţilor remarcate. Se au în vedere Ministerul de Interne, Ministerul Justiţiei şi serviciile de informaţii. Totodată, se va solicita Ministerului Muncii şi Protecţiei Sociale să prezinte un raport privind modul în care s'au utilizat fondurile pentru derularea programelor de protecţie socială. Partidul nostru cere, privitor la activitatea Ministerului de Interne, identificarea adevăraţilor vinovaţi, care au luat decizii strategice inadecvate, punând în situaţia de ineficienţă forţele de ordine.

PNŢCD constată carenţele în funcţionarea Departamentului de Informaţii Publice al Guvernului, care nu au luat toate măsurile necesare pentru informarea corectă a populaţiei în legătură cu reforma şi efectele sociale ale acesteia. Ineficienţa acestui Derpartament s'a manifestat şi în sensul informării Guvernului asupra efectelor actului administrativ în teritoriu.

2. PNŢCD a luat în discuţie, de asemenea, urgentarea dezbaterii legii bugetului de stat pentru 1999, pentru crearea cadrului favorabil iniţierii negocierilor cu FMI. PNŢCD cere adoptarea legii bugetului în forma promovată de Guvern, ţinându-se seama ca eventualele corecţii să se încadreze în limita deficitului bugetar prevăzut.

3. În legătură cu atitudinea politică a senatorului Corneliu Vadim Tudor şi declaraţiile acestuia, PNŢCD susţine demersul de ridicare a imunităţii parlamentare. Totodată PNŢCD cere Parlamentului ca modificările procedurale legate de ridicarea imunităţii începute cu mult timp în urmă să fie urgent finalizate.

PNŢCD cere Parchetului General de pe lângă Curtea Supremă de Justiţie să se autosesizeze şi să demareze de urgenţă cercetările privind săvârşirea de către Miron Cozma a unor infracţiuni prevăzute de Codul Penal cât şi a celorlalte infracţiuni care ţin de nerespectarea Legii Siguranţei Naţionale, Legii privind Conflictele de Muncă şi a spiritului Constituţiei.

PNŢCD solicită Ministerului Justiţiei, Domnului Valeriu Stoica, o prezentare la zi a tuturor proceselor penale ale lui Miron Cozma, cât şi prezentarea motivelor pentru întârzierea inexplicabilă a soluţionării acestora.

4. PNŢCD cere autorităţilor cu atribuţii în protejarea instituţiilor statului de drept şi a democraţiei constituţionale să analizeze activitatea unor partide politice în care se constată recrudescenţa unor manifestări agresive, care dau substanţă extremistă şi xenofobă vieţii politice şi care pot împinge ţara spre dictatură. În raport cu rezultatele acestor investigaţii, PNŢCD îşi va preciza punctul de vedere faţă de necesitatea iniţierii demersului de scoate în afara legii a respective partide politice.

5. PNŢCD propune partidelor din coaliţiei, în vederea stabilirii priorităţilor legislative pentru sesiunea care va începe, o întrunire urgentă pentru finalizarea proiectelor de lege care vizează regimul proprietăţii.

6. PNŢCD va propune Biroului Permanent al Camerei Deputaţilor dezbaterea cu prioritate a Legii cu privire la accesul cetăţenilor la dosarele Securităţii.

7. PNŢCD a luat în discuţie, de asemenea, organizarea şedinţei Comitetului de Conducere, care va urma să aibă loc în zilele de 12 şi 13 Februarie 1999. Comitetul va analiza situaţia politică a partidului şi raportul ce va fi prezentat de către Primul ministru asupra perioadei de guvernare a Cabinetului Radu Vasile. Vor fi de asemenea discutate probleme interne.

8. BCCC, ţinând seama de numirea Domnului Constantin Dudu Ionescu în funcţia de Ministru de Interne, a votat în unanimitate atribuirea calităţii de Secretar General Interimar al Partidului, Domnului Virgil Petrescu.